

கொழும்பு

சுந்தியவாசகர் அணி

அன்பிலாலந் அறைபென்னும்

பிரோமபுரிஸ் தல மான்மியம்

கி.பி. 1841

கந்தவாசகர் கோவிலுக்கு உட்பட்ட

நிருவாகம் கீழ்ப்படிந்து

3141

அ. நரசிம்ம பாரதியாரால்

தமிழில் எழுதிப்பெயர்க்கப்பட்டது

மேலப்பி

மேலப்பி

மேலப்பி 3. கந்த நரசிம்ம பாரதியாரால்

நிருவாகி

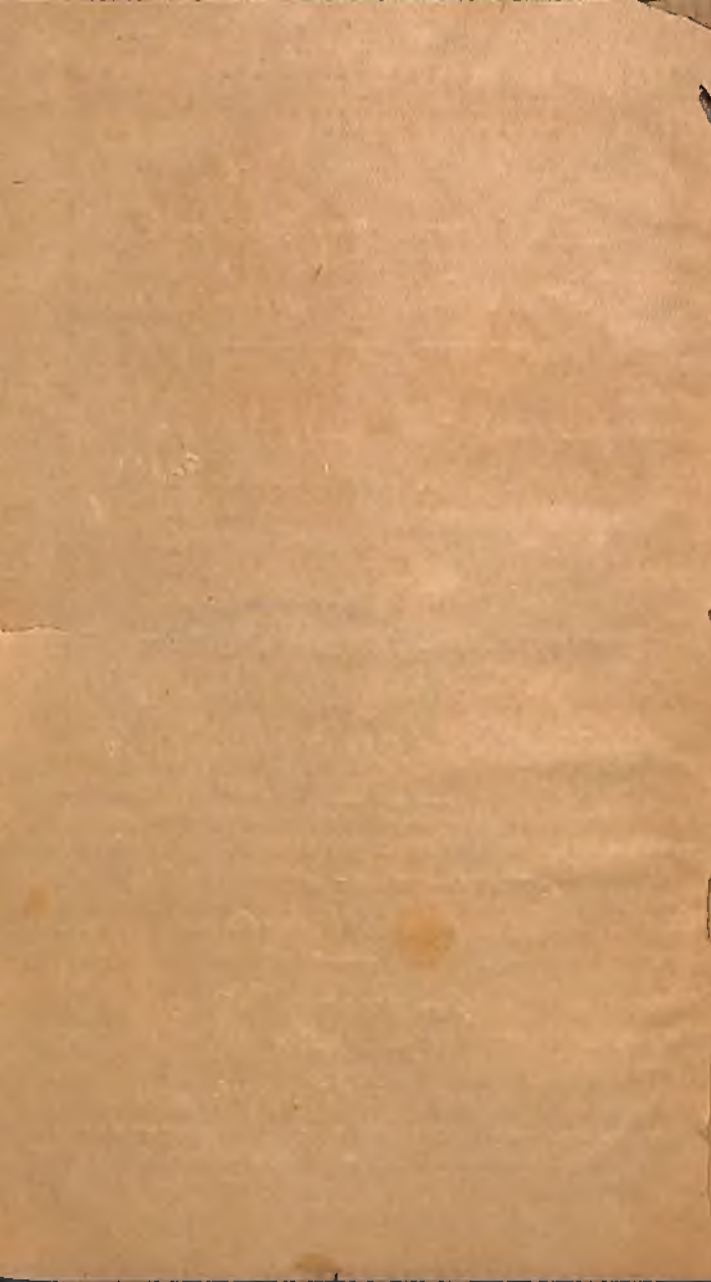
ஸ்ரீ நாராயண விலாச அங்கங்கடத்தில்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

மேலப்பி பதிப்பகம்

கி.பி. 1841.

Copyright Registered.

ஸ்ரீபரேமபுரீசர்.

ஸ்ரீபரேமபுரீசர்.

உ
சிவமயம்.

மு க வு னா .

திருமாலுந்திச்சமலத்துதித்த பிதாமகராகிய பிர்ம்ம தேவரால் பூர்வத்தில் ஆனந்தவனமாபியகாசி, ஸ்ரீபரேமபுரி யென்னும் இவ்விரண்டிஸ்தலங்களுமே எழுவிதமான ஜன் மக்கடலிற் கிடந்தலறுகின்ற ஜீவான்மகோடிசனும், பவ ஸாகரத்தைக் கடத்தற்கு, காசுநியாகிய மோகூத்திற்கு அஞ்ஞரமாவனவென்று கூறப்பட்டிருத்தலின், தென்றிவை சக்கோன் நமது வாணாளாகிய வுணுக்களைத் தினமணியென் னும் படியினால் அளந்துண்டு வீணே செல்லுதல் கருதி கா முய்யும் வண்ணம் முற்கூறிய தட்சணகாசியாகிய அன்பிலா லந்துறையென்னும் பிரேமபுரி ஸ்தலமானீமியத்தை ஆரி லுமாகிய வடமொழிக்கண்ணின்று மற்றைய யாவர்களும் உணர்ந்துயும்படிக்கு நாடகத்தமிழ்ப்பாசாகக் கைம்மாறி ன்றிப் பொழியும் மைம்மாரிபோலே, திருவயம் பிர்ம்மஸ்ரீ அப்பாவையரென்றருள்வாக்கை அடைந்த திருஷ்ணபா ரதி அவர்களியற்றி அருளினர்.

இப்பால் சிவபுத்தியிற் சிறந்த அத்தலவடியார்களும் திருவையாறென்னும் திருவாகி மகாரா-ா-ஸ்ரீ வெங்கிட்ட ராமய்யாவர்களும் விரும்பிக்கேட்டுக்கொண்டவாறே அம் மான்மியத்தை எச்சாகியார்களும் எனிதினுனருமாறு வரை யத்தொடங்கினன்.

இம்மான்மியம் வடமொழிக்கண் அறுபான் அத்தியாய முள்ளவென்ப, அவற்றுள் இப்போதிக்கு நிகழ்வது இருபத்தைந்து அத்தியாய மாதலின், அப்பாதிசுளும் அவ்வத்தியாயங்களைமாத்நிரமே கூறியுள்ளார் ஆனதுபற்றி நானும் அவைகளையே மொழி பெயர்த்தனன்.

அத்தலவடியார்கள் இவ்வத்தியாயங்கட்கு மேலேயுள்ள மூப்பத்தைந் தத்தியாயங்களையுந்தேட முயன்றுள்ளார் அவைகளும் சேர்வுற்ற பின்னர் மொழிபெயர்க்கப்படும்.

அத்தலம் மூவர்களும் பாடியிருக்கலாம். இப்போது ஆளுடைய பின்னையார், வாகீசர் இவ்விரண்டு காயன்மார்களுள் அருளியசெய்த திருப்பதிகங்களுள்ளனவானும், தெட்சனைத்திலுள்ள மானிடர்க்கே அறம் முதலாகிய நான்கிணையும் அளிப்பன என்று கூறியிருத்தலானும் சிவபெருமான்தனதருட் குறிப்படிவமாகி யெழுந்தருளிய பிறைலங்கட்குள்ளும் இப்பிரேமபுரியை உத்தமத்தலமென்று ஸ்ரீமத்பிரதாமசரால் மொழிந்ததின் ஐயமின்றென்ப துறுதியாய் உணர்த்துகின்றன. ஸ்ரீமத்பிரேமபுரி எனத்தலத்தின் பெயரும், பிரேமலிங்கமென ஸூர்த்தியின் பெயரும், கங்காநதியெனக் காவிரி நதிப்பெயரும், புண்ணியாங்குரம் எனலிமானத்தின் பெயரும் பெற்றனவாகிய இம்மசத்துவம், எத்தலத்து நிகழ்தலின்மை கருதி முயன்றவாறாகும்.

வடமொழிக்கணுற்ற இம்மான்மியத்திராசியப்பொருள்களை திருநயம் பிர்மமஸூ, மாத்தருபூத சரீஸ்திரிசுளால் தெரிந்த பூரணமாயின.

இச்சரித்திர படங்குசெய் வர்கள் தமிழ் நடையென்றெள்ளார்கள் இதனுட்பொருளினெட்சடையும் ஆசிடத்தினுள்ளவாறாதல் இம்மான்மிய படாஞ்செய்யற்கு மே இவ்வாறெடுத்த மொழிவாரண்பனங்கடத் தெரிந்த பெரியோர்கட்கு அதலுத்திர மிக்கின்ற ஆயினும் சொற்குற்றங்கண்டு மான்மியத்தசப்பொருட் கோடல்பற்றி யெனது வெள்ளறிவைத்தள்ளார்சுளென்று வெளியிடத்தணிந்தனன்.

இங்ஙனம்

அ/ நாவலிம்மபாரதி.

உ

திருச்சிற்றற்பெம்.

திருஞான சம்பந்த சுவாமிகள்.

திருவன்பிலாலந்துறை-பண்-தக்கராகம்

சுணைநீடெரி மாலரவம் வரைவினலா
விணையாலெயின் மூன்றுமெரித்தவினைவர்
பிணையாமயிலுக்குயில் சேர்மடவன்னை
மணையும் பொழிலன்பிலா லந்துறையாரே. (1)

சுடையார்சுதிரன் முதிராமதிருடி.
விடையார்கொடி.யொன்றுடையெந்தவிமலன்
கிடையாரொவ்யோத்தரவத்திசைசக்கின்னை
யடையார்பொழிலன்பிலாலந்துறையாரே. (2)

நனருந்மரவஞ்சடைமேலுறவைத்துப்
பாரும்பலிகொண்டொலிபாடும் பரமர்
நீருந்நகயலும்வயல்வானைவராலோ
டாரும்புனலன்பிலாலந்துறையாரே. (3)

பிறையும்மரவமுறவைத்தமுடிமேல்
நறையும்பெழு வன்னியுமன்னுசுடையார்
மறையும்பலவேதிபரோதவொலிசென்
றறையும்புனலன்பிலாலந்துறையாரே. (4)

நீநிம்புனற்கங்கையுந்தக்கமுடிமேற்
கூடும்மலையாளொருபாகமமர்ந்தார்
மாடும்முழுவம்மகிரம்மடமாத
ராரும்பதியன்பிலாலந்துறையாரே. (5)

நீரூர்திருமேனியருளமிலார்பா
ஓரூர்சுவையாகியவும்பர்பெருமான்
வேரூரகிலும்மிதுசந்தனமுந்தி
யாரூர்வயலன்பிலாலந்துறையாரே. (6)

செடியார்தலையிற்பலிகொண்டினிதுண்ட
படியார்பரமன்பரமேட்டிதன்னை
சடியார்மலரும்புனல்தாவிநின்றேத்து
மடியார்தொழுமன்பிலாலந்துறையாரே. (7)

வட்டத்தார்திகழுமிடற்றன்னடமாடி
படத்தாராவம்விரவுஞ்சடையாதி
கொடித்தேரிலக்கைக்கூலக்கோன்வரையார
வடர்த்தாராளுன்பிலாலந்துறையாரே.

(8)

வணங்கிம்மலர்மேலயனுநெடுமாலும்
பிணங்கிபறிகின்றிலர்மற்றும்பெருமை
சுணங்கும்முகத்தம்முலையாளொருபாக
மணங்குங்கிசுழன்பிலாலந்துறையாரே.

(9)

தறியார்துகில்போர்த்துழல்வார்சமன்னையர்
நெறியாவணரானிலேகேடினரித்தல்
வெறியார்மலர்கொண்டடிவீழுவவரை
யறியாவரன்பிலாலந்துறையாரே.

(10)

அரவார்புனலன்பிலாலந்துறைதன்மேற்
கரவாதவர்காழியாஞானசம்பந்தன்
பரவார்தமிழ்பத்திசைபாடவல்லார்போய்
விரவாகுவர்வாணிடைநீடேளிடாமே.

(11)

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள்.

திருவன்பிலாலந்துறை திருக்குறுத்தொகை

திருச்சிற்றம்பலம்.

வானஞ்சேர்மிகுடியமைந்தனை
நீநெஞ்சேகெடுவாய்நிலைநிலை
யானஞ்சாடியையயன்பிலாலந்துறைத்
கோனெஞ்செல்வனைக்கூறிடக்கிற்றியே.

(1)

காரணத்தர்கருத்தர்கபாலியர்
வாரணத்தரிபேர்த்தகமனாணனார்
ஆரணப்பொருளன்பிலாலந்துறை
நாரணற்கரியானொருநம்பியே.

(2)

அன்பினஞ்சமைந்துடனடிய
வென்பிலானையுரித்துக்கனைந்தவன்
அன்பிலானையம்மானையன்னுறிய
அன்பிலானினந்தாரறிந்தார்களே.

(3)

சங்கையுள்ள தஞ்சாவதும் மெய்யுமை
பங்கரூரடி பாலியேனனுய
அலகணனெந்தயன்பிலாலந்தறைச்
செங்கரூரடி சேரவும்வல்லரே.

(4)

கொக்கிறகர்குளிர்திச்சென்னியர்
மிக்ரக்கர்புரமெரிசெய்தவர்
அக்கரையினரன்பிலாலந்தறை
நக்குருவருந்மையறிவரே.

(5)

கெள்ளமுள்ளவிரிசடைநத்தியைக்
கள்ளமுன்னமனத்தவர்காணகிநர்
அள்ளலார்வயலன்பிலாலந்தறை
யுள்ளவாறறியார்சிலருமரே.

(6)

பிறவிமாயப்பிணக்கிலழுந்தினும்
உறவெலாஞ்சித்தித்துன்னியவாகாதே
உறவெனம்பிரானன்பிலாலந்தறை
மறவாதேதொழுதேத்திவணங்குமே.

(7)

துணங்குதுலயன்மாலுமிருவரும்
பிணங்கியெங்குந்திரிந்தெய்த்துங்காண்கிலர்
அணங்கெனம்பிரானன்பிலாலந்தறை
வணங்குதும்வினைமாய்த்தழம்வண்ணமே.

(8)

பொய்யெலாமுரைக்குஞ்சமன்சாங்கியக்
கையன்மாநுரைகேளாதெழுமினோ
ஐயெனம்பிரானன்பிலாலந்தறை
மெய்யன்சேவடியேத்துவார்மெய்யரே.

(9)

இலங்கைகேவந்தனிருபதுதோளிற்று
மலங்கன்மாமலைமேல்விரல்வைத்தவன்
அலங்கெனம்பிரானன்பிலாலந்தறை
வலங்கொளவாணாவானோர்வலங்கொள்வரே.

(10)

திருச்சிற்றம்பலம்.

சிவமயம்.

திருவன்பிலாவந்துறையென்னும்

பிரோமபுரிமர்ன்மியம்.

காப்புநன்,

தரவுகொச்சகம்.

பிரிம்ம டீண்டிவிநாயகர்.

முத்தியவா முயிர்ச்சுருளும் முதன்பின் மாந்மியத்தைப்
பத்தியவா டீண்டுகூறப் பனமணியுங் கனாவிகங்
கத்தியவா ரிதியுலகோர் சருதுமுதற் கடவுளெனுந்
சத்தியவாசகத்துண்டித் தந்திமுகன்றூன்பணிவாம்
வேறு.

1

பிரோமலிங்கம்.

ஒரேநிலைமதியைநிறுவிப்புற்றருவா யுற்றவான்மீமோ
முனியாச், சுரேசனைமுதலோர் பாலிடலிற் றுந்தங்கநற்ச
ருணையுமிடையப், பிரோமனையிருப்புலவல்லியுமிறுத் தப் பெ
றலருப்பதந்தருந் தையயின, பிரோமலிங்கேசர் தம்மையல்
லாது பேசுறா பிறவென்றனுளமே.

2

வேறு.

தேளந்தாநாயகி.

காமேவஞ்சுரேந்திரனுங்கமலநயகனு மிறைஞ்சுங்க்ருணை
க்கண்ணி, காமேவும்பாரதியோன்வடி வடியுடையநெரைநல்கு
மெங்கள், பூமேவுமென்னினைவும் முட்டி ன்றிமனங் களிக்கப்
புரிவானன்பின், காமேவஞ்சுவந்தரிடபேர்வகித்திருக்கும்மு
தல்விசரண்மனத்துட்கொள்வாம்.

3

வேறு.

சித்திவிநாயகர்

பத்திலினாலினுங் கல்லிபொருளை வினாவினு மில்லம்
பாலர்காவ, பத்திலின நிலமுழுது மணுவேடுவினா தரு
கோமமையோர் குழ்ச்ச, சத்திலின சுநகாரியனைநையலி
னாலினு மருளுங்கமமாயன்பிற், சித்திலினயக னெனும்பே
ர்ச் சத்தியவா சகக்கரியைச் சித்திப்போர்க்கே.

4

வேறு.

முருகர்.

எவ்வேபுரையுந் தடங்குண்களிமையாத் தேவ குஞ்சரி
யை, முய்வேழொருபன்னிருதேவர் முதல் வனளிர்கம
ணம்புணர்ச்ச, செவ்வேறனையசாலகடங்கடச்சூர்க்கலா ப
ச்சிகாவலையர், செவ்வேலமருங் கைப்பெருமாழருந் தா
ன்மலர்கள் சிரத்தணிவாம்.

5

தென்கிணைந்தி.

வில்லாவிசழத் திரிக்குணத்தர் வேதாங்கத்தட்பொரு
ள்வினவி, யெல்லாநிறைத்தகேள்வியினுணைணில் கழி
மெய்ந்நால்வருக்கா, வல்லாநிலவு சளத்தர்பதி னுறவயது
வாவழுவாக், கல்லாநிழற்கீழிருந்தருகமல சாணங்களை
நினைவாம். 6

வேற.

நந்திச்சுரர்.

வந்திவான்மெய்யான் பிரதோடத்தின்
வந்தியாவருந்தேவர்மணிமுடிப்
பந்தியாநிபிடம்புடைபாணிக் கோ
னந்திதேவர்சமுன்மலர்களை ணுவாம். 7

வேற.

சண்டேச வடிகள்.

லிண்டேசனியல்வனையை வித்தியுன்மாவியும்புரிய வி
ளக்குநீல, கண்டேசர்மான்மியத்தின் கசடறுத்தப் புரிந்த
ருளங்கடற்குழ்டல்வ, வண்டேசர்புனைநின்பாலியம் முடித்
தவடியார்க்குளதிபரான, சண்டேசர்திருவடிச் சேதளமலரை
முக்காலுந்தரிசித்தார்வாம். 8

சரஸ்வதி.

நிலைமகத்திவிரவிசுலத் தனர்க்காணுலோசனமிரந்தரி
மலசாமி, உலைமறிகா விரிக்கங்கை யமுனையொடுங் கூட்டிட
ந்தன்பிலாதித், தலைமகத்தவ துவலவென்றன்னு வினினி
த்தவத்தவளமேனிக், கலைமகளைவிதாதா வின்னாமகளை
யெப்போதுங்கருத்துப்பேர்ப்பாம். 9

வேற.

நவ தீர்த்தம்.

பணிகண்ணியப்பிரேமபுடகாணியைப் பாதுவந்து
வணிகண்ணன்சார்ச்சுவதத்தட மமுதவாலிப்
பிணிகல்லுஞ் நப்புணல் பேர்கொள் பிரமதீர்த்தம்
மணிகண்ணிகை யைத்திரி வேணியை வந்திப்போமே. 10

வேற.

சுட்பந்தர்.

ஆனகங்கடலிற் குமுறிநிழ்சுவியம்பதியினிலுதித்தலக,
மானவர்பூன்று மலந்தமீர்தவர்கள் வானகமடைகுமரண
ருப்பாக், கானமொல்கெவிக் கேற் றிநிந்திரியகவைக்கட்
பரை னுநப்பாலருந்தம், னானசம்பந்தர்திருவடிக்கமல
மலர்களைஞ்ஞன்றினுத்திப்பாம். 11

அப்பர்.

ஒப்பரும்புலமைப்புத்தர் பந்தமுயிவ்வுலகபந்தமுமொழித்துத்தான், கப்பரசிவத்தையுறுதலையன்றி நாமமுய்ந்திடத்திருவருட்பாச், செப்பலாவினி யிப்பிரேமலிங்கேசர் சீர்த்திருமான்மியமியம்ப, வப்பர்தாளிநைஞ்சி யிப்பிறவியை நீத்தருங்கருணையைப்பெறுவோமே. 12

சுந்தரர்.

அந்தாமிமையோர்மலர்கொடுதுகிப்பவரியவென்கயமுனைத்துமையோ, டிந்தாவணிந்தகந்திவாழ்நைகனைத்திடுமேனியோடடைந்து, சுந்தரம்போலுந்துருத்தொண்டத் தொகனைக் கழன்றதாலன்பினார்கதைக்குச், சுந்தரமார்ந்திதொண்டினூக்கடியேன் தொண்டசெய்ததுகினைந்துதிப்பாம். 13

வேறு.

மானிக்கவாசகர், அறுபத்துழவர்.

வேணிக்கப்புடையவர்க்கு மெய்யடிமைத்தொழும்பர்க்கு, னானிப்பொய்யோன்றவெம்மமலைபுங்கரைக்கு மான், பாணிக்குந்திருத்தேவையகர்த்தனான் வாதவூர், மானிக்கவாசகர்தாண்டற்றுமடிவரும்பணிவாம். 14

வேறு.

பிரோமமாதவனென்ற சுந்தாராஜப்பெருமான்.

இந்தாவாதியிலைந்த செஞ்சுடிஸந்தெய்தையார் மான்மியமியம்ப, வந்தாராசனயனமுதலோர்கள் அருச்சுனையரித்தருளடைந்த கந்தருமன்பிற் றவந்தினிற்றிருப் பால்சுலையிலகந்தன் மெற்றயிலகன், சுந்தரவல்லி பிரோமமாதவந்தர், தலைமலர்ப்பந்தங்களைத் தொழுவாம். 15

உ
சிவமயம்.

ஸ்ரீமத் பிளோமபுரிமான்மியம்.

1-வது, சூதர் நைமிசவனம் வந்தடைந்த
அத்தியாயம்.

பூர்வம் ஒருகாலத்தில், குருகேஷத்திரத்திலிருந்து நை
மிசவனம் வந்தடைந்த முனிவர்களுடனே அந்நைமிசவன
வாசிகளான முனிவர்களுக்கிடையே என்னிரண்டு வருஷ
காலவளவம் செப்த முடியத்தக்க தீர்த்தச்சத்திரமென்னும்
யாசுந்நைத் தொடங்கிப்புகிற வருவதுகேட்டு, அவனே
விடைக்கான வந்தடைந்த பதினொருபுராணங்களையும்
நன்குணர்ந்த நந்தபுராணிகது வரவறிந்த பிம்மநாசுந்தா
னருசெப்பவர்களும், தீவிரமான விரதத்தையுடையவர்க
ளும், குருமுசத்திலு ஸங்கமாய் வேதாந்தியயனஞ்செய்தவ
ர்களும், எத்தப்பாவங்களையும் போயதுவதினும் இடைவிடா
து வசய்யும் வேள்விக்கருமங்களினை லுண்டாதுஞ் சோம்
பலை நீக்குவதினும், சிவகதைமையு கேட்டதினும், விருப்ப
முடையவர்களாகித், தததய் காலேககடாகளை முடிந்தவி
ட்டு, சூசனத்தை விட்டெழுந்து, அமமகசகாலேயின்கா
எழுந்தருளிய அச்சுபுராணிகனா நன்கு பூஜித்தபி பி
னர் கேட்கத்தொடங்கினர்.

எல்லாவதெனிகத சூசபுராணிகளே ' முன்னரே இந
தீர்த்தச்சத்திர யாசுமயத்தில், எவ்வளவு கங்காகிமுதலிய
பலதீர்த்தங்களின மகிழையும், பல பண்ணியகேஷத்திர
களின மானமியுக்களும், உமைய முசகமலத்திலிருந்து கேட்க
ப்பட்டன. அவற்றுள் க லீரி தீர்த்தில் சிகழும், லதைய
சங்குப் பிறப்புற்ற பிளோமபுரி என்னுடையதலம் ஒரு திருப்ப
தாசச் சொல்லியிருக்கிறீர். அகலால் இப்போது அததல
மாகியதை உணர்த்தருளும். இம்மகத்தில் எழமான்க

ளும், ருத்துவிக்குகளுமாயிய காங்கன் வேள்விக் கருமக் களை
 ச்செய்து இளைப்புற்றவர்களாயிருந்தாலும், இப்போது அவ
 ற்றை கீர் சொல்லுங்கதையாயிய அமுதபானத்தினால் நீக்க
 வீரும்புகிறோம். எக்ஷியம், தானம், தவம் இவைகளுக்கு
 மேலாயுள்ளது ஞானம் அந்த ஞானமானது சிவகதைகே
 ட்டலாற் பெறத்தக்கது. ஆதலின், இப்போது நாங்கள்
 சிவகதை கேட்டலில் விருப்பமுடையவர்களானோம் என
 றுசொல்லிய அம்முனிவரர் வார்த்தைகளைக்கேட்டு, விடாச
 முனிகரிடத்தில் பதினென்புராணம் முற்றத்திறந்
 துதபுராணிகள் அம் முனிவர்களால் உணர்விப்பித்த அத்தல
 ற்தை நினைந்து, தனது மேனிமுழுதும் மயிர்க்கூச்சலடை
 நல், மதததததில் இருக்ககளும் கூட்பிக்கொண்டு சிரச்சம
 டப்புகின்ற விரித்தனாப்பாராயினர். எங்கும் மாங்க மிகுப
 கழுற்ற நீக்கப் பாரமுணர்ந்தவர்களாயிருந்தமககுலவர்
 ணையவங்கரித்தல் பெருமைபடாணு மெண்ணுபுடைவர்
 சளர் எனகணணிந்து சிவகதையை அடக்கம கேட்க
 விரும்புகிறீர்கள். உங்களினின்றும் உரது காரணத்தினால்
 இளைப்பிவிக்கப்பட்டதோ அகனும் நானும் ஜன்மகார்ப்பலி
 யமடைந்தனன். ஸாதனரும், வந்தன பரிபூரணருமாபய
 கூடப்பாரணன் எத்தலத்தில் விளங்குகின்றனரோ, சா
 விரிந்தகரயத்திரிபுடன எத்தலத்திற் பெருகுபின்றனரோ,
 காக்கமுனிவர் வடவிருகை வடிவுகொண்டி எத்தலத்தில்
 வந்துசமபுவை நங்கு பூகிவந்தனரோ, எத்தலத்தில் உ
 லகங்களை சிருடகமத்த ஒன்றை பிரஜா திகளுகத் பிதா
 வாகிய கருகிற் பிட்டுவானவர் தவம்பிரிபுடன பார்ப்பதி
 யார் சாதகதனினுடைய உலகப் படைத்தலையடை நன
 ரோ, கேகயனென்னுடைய அரணுபுது மனாகவெகம் ஏற
 தலத்தில் நீங்கியதோ, எத்தலத்திற் திருமலானவர் பிரு
 குமுனியா சாபம்கீட்டு அழகர்ந்ததகம் அடைந்தனரோ,
 வதவங்கட திகம் பாலகய சங்கரோ காசுதிதகம் கேக
 தத்தில் தாமக பிமவடிவைய பிரணவத்தை உபதேசித்த
 னறனரோ, எத்தலத்தில் சீர்த்தா கனிதசிறத்த பிரமம.

கரணியெனனுக் கீர்த்தமிருகவினறதோ, எத்தலத்தில் இ
 லைமுதலாகிய பேராச்சரியங்கள் உண்டாவின்றனவோ,
 எத்தலத்தை ஆ ஆ! நினைத்தவுடனே எம்மகங்களையும் புரி
 க்த பலனுண்டாவின்றனவோ, அத்தல மான்மியத்தை நல்
 லொழுக்கமில்லாதவர்கட்கும், தானத்தையும், தவத்தையும்
 யாகத்தையும் செய்யாதவர்கட்கும், சிவபூசை இல்லாதவர்
 கட்கும், சிரகணஞ்செய்யும் நல்வடந்தியுண்டாகாது. நீங்
 கள் எல்லாமறிந்தவர்களாயிருந்தும் உலகங்கட்குக் கருணை
 களும் விருப்பத்தினால், எண்ணவிரும்பி வினாவீனீர்கள்.
 அத்தலமானமியமுமுதும் ஆகிசேடனாலும், குருபகவானு
 லும் சொல்லியுடையது. அற்றேல் சிறிய பத்தியுடைய
 நான் சம்மானமியத்தை எவ்வாறு வசனிடவேன். ஆயி
 னும், எனது குருடொத்ததினால் தெரிந்தவளவிற சிறிய
 வசனிசொறனை என்று குதமுனிவர் சொல்லத்தொவி
 த்தனர்.

புதலவெனத்ததியுடம் புத்திற்று.

2-வது, பிளோமபுரி வதல மகிமைபுராத்த அத்தியாயம்.

ஒ னைமிசுரமனிகர்களே! பிரமன், திருமால், தித்திரன், சூரி
 உன், சந்திரன், பரத்துவாகுர், வாலமீகர், வசிஷ்டர், காசிபர்,
 பரதர், விபாசர், அளர்க்காரான, அதஸ்தியர், காவிரி, சுங்
 ரீவன், இராமன், ஜெயினிமுனிவர் முதலியோர்களால் கன
 றாய்த் பூஜிக்கப்பட்டவரும், மங்களசொருபியும், ஸ்ரீமத்பி
 லோமபரிசுசலத்தில் வீளங்கு வருமாவிய அடம்போமல்க்கந
 தையும், இடைபூதெனனும் மலைக்குக் குவிசமாவிய பாதகம
 லவகையுடையவரும், தம்மைமடுத்தவர்கட்கு எல்லா அபி
 ஷ்டங்களையும் கொடுப்பவரும், பிரம்மசொருபியும் கௌரியி
 ன் முத்தாமணாக்குச்சூரியனும், மேலாவிய சஜமுத்தையு
 டையவரும், பூமியில் ஸத்தியவாசகொன்றபெயாபெற்றவரு
 மாவிய விகாயகக்கடவையும் முத்தித்தியானித்து மகாலங்க
 வதவாவிய பிலோமலிங்கத்தையும் சாமவேதி விகாயகனாயும்

சினைத்து குருமார்களைவணங்கிப் பின்னர் பிரோமபுரிமான்மியத்தைச் சொல்லத்தொடங்கினார். பூதலத்தில் சோனாட்டில மனதுக்கினிய காவிரிவடகளையில் திருவைவாற்றத்தலத்தின மேற்றிசையில் இரண்டியோசனை தூரத்திலும், திருத்தவத்துறையின குணதிகையிலும், திருவாணைக்காவின் கீழ்திகையில் டத்துக்குரோசதூரத்திலும் தாழைவனத்தி டையினுமுள்ள ஸ்ரீமத் பிரோமபுரி யென்னுந் தலமானது வகுளம், தேமா, டனை, சுரப்புன்னை, தெங்கு, பலா முதலிய தருக்களா லலக்கரிக்கப்பட்டும், மல்லிகை, சிறுசெண்பகம், ஜாதிரூபவிய பூங்கொடிகளினால் பரிமளிப்பதும், குயில், மயில், செளரளால் குழப்பெற்றதும், அனேக மிருகக்கூட்டங்களால் நிறைந்ததும், காவிரி நீரால் குளிர்ந்ததும், பலகிறாட்டின கமலம், செங்கழுநீர், ஆப்பல், நீலோற்பலம் முதலிய மலர்களால் நெருங்கியதும், கன்னம் நீர்க்காகை இவைகள் குற்றந்த வாவினளால் விளங்குவதும், விநோதமாகிய வெணமணல்கள் குவிந்ததும், சிர்ளோசை மாஞ்சளும், வைகாரசர், வாலடில்லியராதிமுனிவர்கள் வசிக்கப் பெற்றதும், ஸ்வாகா, ஸ்வதா, வஷட்காராதிகேதமந்திர மொலினால் நிறைந்ததும், சூழிய சாமகாண்டிகளால் சிறப்பெருமானுடைய ஸாசித்தியத்தை அடைவிக்கப்பெற்றதும், பன்னிதேவாதிரதாமமுடைய பல இடலங்களால் நிறைந்ததும், தினமும் நல்ல திருவிழாக்கள் நடப்பனவமாக உள்ளது, விளங்குகின்றது. அத்தலத்தில் விநோதிகளால் விலங்குகளும், அவிரோதிகளாகவே சஞ்சரிக்கின்றன. ஜாதியானைகள் அகிக்கைகளால் அடிக்கடிச் சிவகங்கைக்குத் திணவுபோகச் சொறிந்து கொடுக்கின்றன. காவிரி டத்து டம் புவிகுட்டிகளை வெருட்டி மான்கன்றுகள் தம் டாயினின்று துறாபெருக அதன் குட்டிகள் போலே மடியினின்று டுட்டுின்றன. ஆ, ஆ! இவ்வேனை ஆச்சரியம்! சுரப்பங்களின் படகுகளிலே கிரிப்பினை ஏறி விளையாடுகின்றன. இம்மகத்துவங்களையுடைய அத்தலத்தில்

பிரோமபுஷ்கரணிககனாயிலே பிரமாதிகனால் அதிகக்கத்தக்
கூடும், ஸனாதனமுமாகியபிரோமலிங்கமே ஸானித்தியமாகப்
பிரோமவல்லியுடனே புண்ணியாக்ரூர் விமானத்தூள் விளங்
குவினறது. அத்தலத்தில் மகாலிங்க வடிவமாகிய பிரோம
புரோருடைய தரிசனமானது மனிதர்களுக்குப் பூர்வஜென
மங்களில புரிந்த தவவிசேஷத்தால் அடையப்படுகின்றது
அதிக மகிமையுடைய அப்பிரோமலிங்க தரிசனமும், அவ
ரை வணங்கலும், அவரை அர்ச்சித்தலும், அவர் நாமம் உச்
சரித்தலும், அவரைச் சிந்தித்தலும் தனது சற்கருமங்களை
அவருக்கருப்பணம் புரிதலுமாகிய இவற்றால் ஒட்டுவொன்று
மே மனிதர்களுடைய பாவத்தை உடனே நீக்குகின்றது.
எம்மனிதன் அடதருகிழலில் எழுந்தருளிய பிரோமலிங்கத
தைப் பூமியிலுள்ள நன்னதி நீர்கனால் ஆட்டுகின்றனனோ
அவன் சிரத்தில் ஆகாசவகை அலையெறியும் நீருடன விள
ங்குவ துறுதியே. எம்மனிதன் பிரோமலிங்கத்தின சிரஸில்
நல்ல விலவங்களினால் அலங்கரிக்கின்றானோ அவன் தலை
மிக விளங்கானின்ற சந்திர கலையினால் அலங்கரிக்கப்படுவ
துறுதியே. எம்மனிதன் இந்த வடமூலநாதரை நல் நினை
வோடும் வலம் வருகின்றானோ அவனைத் தேவர்கள் சுவர்க்
கத்தில் பாயமேதம் செய்த தேவேந்திரானுத வலம்வருவ து
றுதியே எம்மனிதன் தேவதேவனாகிய பிரோமலிங்கத்தை
பத்தி மிகுதியுடனே தலையினால் வணங்குகின்றானோ அவன்
பலவேதங்களால் விளங்குகின்ற நான்கு முகங்களுையுடைய
வனாகத் தேவர்களால் அதிகப் பட்சச் சத்தியவுலகில் விள
ங்குவ துறுதியே. எம்மனிதன் அத்தலத்தில் சிவராத்திரியில்
சோம்பலின்றிக் கண் விழிப்பின்றானோ அவனைக் கனகஞ்
சுடிடையாக மற்றொருகண் தோன்றி அப்பரமனுக்குத்
தோழனாவ துறுதியே. புராதனமாகிய அப்பிரோமபுரியிலே
ஜனனத்தையேனும் மரணத்தையேனும் அடைந்த விலக
கு, பறவை, புழுகளும் தெய்வக்குழாங்கனால் வணங்கப்
பெற்றுச் சுவர்க்கத்தை அடையுமென்னில் அங்கு நாளும்
வலிகடும் மனிதர்களுக்கு நான் யாது சொல்லவேண்டி

6 பிரேமபுரி மாநாயகம்.

உதி. அத்தலத்திலே அன்னம் கொடுப்பதனும் அதை உர
வடிப் புசிப்பதனுமாயிடு இவ்விருவர்களும் பாவங்களினி
து நீகிட்டு பின்னர் இரவி மண்டலத்தைப் போதித்து வினா
வில் வேண்டிய கன்னுலகங்களை அடைகின்றனர். அத்தலத்
திற்புரியம் அனாதான மயிமையையும் சொர்னதான மயி
மையையும் கொஞ்சமேனும் பிரம்மனாலும் ஆயிரங்கோடி
உருடர் களிலும் வானிகளும் மடிவுடாதனலாகும். பூமியில்
சாதி, பிரேமபுரி இவ்விருவர்களும் முன்னுள்ள பிரம்மனால்
மோகநாங்குர நிலைமக்களாக ஏற்படுத்தப்பட்டன. ஸனாதன
மாயை பிரேமலிகாமே விசுவேசா, அங்குள்ள உடதருவே
அகைய உடதரு, இங்குள்ள பிரம உருவமாய் ஸதகியவாசக
ரோ அங்குள்ள தாம மந்திரகர், காவிரியே தெக்கண
கவகை. காயத்திரியே அந்தமாயினே. ஸரஸ்வதியே அந்தா
வாபினியாசம் பெருகுதல். ஆரவியா, திரிவேணி சங்கமமே
கங்கையாணையின வடிவமாய் அந்த இடத்திலே எமமனிகர்
ஸ்தாந்ருசெய்யவாறாரோ அவர்கள் திரிவேணியில் மூழ்கிய
பாலனை அடைகாரெனபதி லேமின்னை. அங்குள்ள உடதரு
நிழலில் பிதாரர்களைக் குறிக்காத திதியை புரிபவன கலையல்
புஷ்பகடதரு நிழலில் புரியம் பண்ணப் பெறுவான். அமா
வாசையிலாவது, வித்தாசததிலாவது, சந்திரகுரிய ரோகண
ர்களிலேனும் மாதப்பிறப்புக்களிலேனும் விசேஷமாக அத்தி
ராவேணி ஸங்கமத்திலே வராகம் செய்து, சிரார்த்தத்தையே
ஹம், பிரமதானதையே ஹம், திவதருப்பட்டணத்தையாயினு
ம், செப்பவர்களுக்கும் கலையிறசெய்யம் பலனுண்டாகும்.
அவர்கள் பிதர்க்குமும் குறைவிலலாத திருபதியுண்டா
கும். புரணியாங்குர விமானத்தின் சுற்றளவாகிய இச
லாநடு யோசனைமட்டு, பின்பு பிரதேசங்கம் மிகு புண்ணிய
மாயிய ஸ்ரீமத் பிரேமபுரிஸ்தலமென்பதிலேயேமேயிலே. அ
ங்குள்ள மணல்களெல்லாம் இலிககல்களே. அங்குள்ள ம
றைவவரெல்லாந் தேவர்களே ஆகும். அங்கு எந்தத்தே
வர்கட்கும் ஜெனிட்டகில் விருப்பமிருப்பதாலும் சிவபெ
ருமானுடைய அன்பிரட்டமாய்ருததலாலும் அத்தலத்தி
தருப் பிரேமபுரியெனலும், உடைய உண்டாயிற்று. மனித

கட்குத் தவத்திறனெடங்கிய உடனே அத்தவப்பயனெய்
 அகிலாறது. பத்தர்கள் ஆசையை கிறைவேற்றித் தருதலின
 பிரேமலிங்கமெனப் பெயர்பெறப்பட்டது. அத்தவத்தில்
 நானும் காற்றையுண்டும் ஐம்பொறிகளையடக்கியும் பிரானு
 யாமத்தால் நாமயைச் சம்பித்தும் தலைக்கண் தனிநுதை
 களையுந் தூதரய முனிவர்களும் வப்பொழுதும் உள்ளத்
 தில சர்ப்ப பூஷணராய சிவபெருமானைச் சிந்தித்திருக்
 குஞ் சிவயோகிகளும் இப்பூலிற் கைலாசப்போலே ஆவலு
 டன் எக்காலத்துப் சேவை புரிசின்றனர் காவிரிகதி காய
 க்திரி நதியுடனே கூடுமிடத்தினும் அத்தவத்தின் புண்ணி
 யாவதூர விமானத்தினருஞ் ச அருதவாவியினும் மனிதர்க
 டகு முன்செய்த ஸற்கரும்களினும் ஆடிட வேருட். அப்
 படியாடிட கேரிநெயல் அடபருவன் ஜெனனமொழிந்து
 சிவபதபெறகிறதன் என்ருரைத்துப் பிள்ளருஞ் சூத்
 முனிவர் சொல்லத்தொடர்வார்.

இரண்டாடது அததியாய்ம் ருற்றிற்று.

3-வது, பிரமன்சாபமடைந்தவத்தியாயம்.

மான மழுத்தரித்தவரும், வினக்குள்ள சென்னி
 யையுடையவரும், விசாலமான கெற்றிக்கண் அக்கினியால்
 மன்மதனைமெரித்தவரும், மூன்று கண்ணினரும், பலமு
 னிகர்களாலும் எல்லாத்தேவர்களாலும் பூஜிக்கும் திருவடி
 க்கமல மலரையுடையவரு , மகாதேவருமாகிய பிரேமடீ
 சனா மனத்திருத்தி மீட்டும் அந்நைவிசமுனிவர்களை கோ
 டுஞ் சூதமுனிவர் சொல்லுகாராயினர். ஒ முனிவர்க
 ளே! பண்டி திருக்கைலாஸச் சிகரத்தில், காயத்திரிமெய்
 னுட பெயருள்ள டாறையில் ஸனத்துமா முனிவர் பெரு
 மை தன்மைய நாமதமுனிகருக்குமைக்க, அபமுனிவர் ஸஜ
 மினிமுனிவருக்குக்கூறிய அக்கதையை இப்பொழுது நான
 உங்களுக்குச் சொல்லுகிறதன். பொன்மணிமடங்களு
 டைய அழகுள்ள அனேகம் கோடி கொடுபுகளால், வின
 டுகூடும், வப்பொழுதும் மனக்களிப்புடன் முனிவர்க

னால் வலிக்குடெற்றதும், விநாயககணங்களும், ஸ்கந்த
கணங்களும், வேதாளாதி கணங்களும் நிறைந்திலங்கியுள்
ளதும், நறொண்டு உறால் அடையப்பெற்ற ஸாரூட்பியப்பத
வியுள்ளமகராகனால் வலிகுந்தேஜுஸையுடையதும், மி
குதுளிச்சியுடைய பலவித ஓடைகளாலும், பலவிதவாலிக
ளாலும், பல நதிகளாலும் நிறைந்து புண்ணிபவருவமாயிய
பறவைகளாலும், மிருகங்களாலும் நெருங்கி விளங்குவ
தும், சண்பகம், அசோகம், புன்னாசம், பாசிஜாதம் இ
வைமுதலிய தருக்கனால் நிபிடமாய விளங்குவதமாயிய
கயிலையகிளிக்கண் ஒருசாராள்ள உத்தியானவனத்திலே
பார்வதித்தவி நதியமலாகொய்து நிறமும் தனது சடமாரு
டனே வினையாழ்வரும் நாள்சளி லொருநாள் உத்தேவி அ
ச்சோலைக் கணவந்தனர். அழகாலத்தில், ஐந்து முகனாய
பிரமணம் அனலாகனமேறிச் சிவபெருமானுடைய விடப
த்துடசரைத் தெரிசிக்கும்பொழுட்டு அத்தேவியுற்ற உததி
யானவனமாக்கமாய் வருகையில், அதுகண்டதேவியி
ஸசுமார்கள் பவானியைநோக்கி “ஓ தேவி! இடபத்துடச
ரும், டஞ்சுவத்திரருமாயிய உனது நாத், வெள்ளிடையேறி
உண்ணைப்பார்க்கவிரும்பி இசேவருகின்றனர் பார்” என்று
கூறிய அம்வசனம் கேட்டுச்சுறுவாணியும் நாணமெய்தி இரு
ட்டிட்டி பார் பிரமணம் தனது சமீபத்திலே வருகலையறிந்து
மனங்கொதித்து மணிவகொண்ட ஒபிமனே! நீயா
னகாரணத்தால் ஐந்து முகங்களுடனே அனலாகனத்தி
லுமேறிச் சிவஸாயத்ததை அடைந்து எனக்கு மோகத்தை
விளைத்தனையோ அனகாரணத்தாலே உனது தலைகளிலொ
ன்றைப் பிரமசிவன கொய்துவிடுவர். அன்றியும் என்ரு
குறும்மோதம் வாகனமூற்றுவததனும் உலகம்படைத்
தலை சிக்குவாயென்று சபித்தவர். இவ்வாறு கௌரியாற்
சாபம்பெற்ற பிரமணம் தன் இத்தியங்களுக்கொம் மி
கவும் கட்டித்தேவதேவனாகிய சர்க்காருடன் கூடாநிதான
மடைத்தான். எவ்ருவரும் தானையாகிய பகவானும்
தன்பால்வந்த பிரமணைகொடிய உடனே மலையகளுக்கு
பிழைசெய்தனனென்று ஊர்ந்து முனிந்து அவனது தலைக

ளிர் ஒன்றைத்தனது கைத்தினுற்கொய்து தனது தேவி
 க்கு மகிழ்வுசெய்தருளினர். பின்னர் பிரமன் சிவபிரானைப்
 பார்பர்ப்புடன் அஞ்சலித்து மனங்கலங்கி இனிச்செய்வ தில்
 தென மேலொன்றாம் தோன்றாதவராய் இவ்வுள்ளை யென
 ச்சித்தித்துச் சத்தியமென்னும் தனது சத்ததைடைந்தனர்.
 அதன்பின் ஒருகாலத்தில் மிகுந்ததவக விமையள்ளவர்களும்,
 அக்வினிமேற் றேசுடையவர்களுமாய் பரிசி முனிவர்மு
 தலிய ஸப்பவிரும்களும் சத்தியவலகமடைந்தனர். அ
 ட்விடத்தில் கிரகணமபிமத்த சூரியனைப்போலே பொலி
 வுருறைத்து ஒருசிலை பறிபோயிழுமுள்ள பிரமனைக்கண்டு
 அஃவிரும்கள் தேவிக்கு அபராதம் செய்ததையும், அவர்
 சபித்ததையும் சிவபெருமானால் விபத்தாற்றதையும் ஞா
 னக்கண்ணாலுணர்ந்து, மேல்வருமாறு பிரமனைச் சமாதா
 னம்செய்து உறுகின்றனர். ஒ, பிரமாவே! நீ இடபோ
 து மனங்கலங்கவேண்டாம். சுசமாய்னுட அக்கமாய்னும்
 வரத்தக்கவை வந்தேதீராம. ஞானியாவைச் சகத்தினுள்
 மகிழ்ச்சியையும், அக்கத்தினுற் றுணர்ந்ததையும் பெருமலே
 இவ்விரட்டையும் எப்போதும் ஸமமாகவே கோக்குகின்ற
 னர். குறாவெவர, விளங்கும் இச்சிவமாயையானது வ
 ருந்தியும தன்னத்தகாதது ஆனதுபற்றி எல்லாமறிந்த
 உம்மையும் இப்போது மோகப்படுகின்றது. இந்த
 ஆடத்தக்குகாரணத்தையும் சொல்லுவதெனும். கேளும்
 பிரமாவே! நானேனோக்காலத்தில், உலக விரோதிகளான சு
 தோபகர்த்தகனைச் சம்ஹாரமபரியுநிமித்தம் உம்மால் சொ
 ிக்கத்திலுள்ள அழகிய மகனரிடங்களிலிருந்து சிறிது
 சிறிதாக அவர்களதுகை எடுத்ததற்குட்டி எவ்வுலகத்திலு
 ள்ள மகனர்களிலும் அழகுடையவனாகத் திலோத்தமை
 யைப் படைத்தேச சொந்தப்பண்போன்ற அப்பெண்ணை
 யேகோள், மோகமடைந்தி. அதனால் இத்தனடம்கேந்த
 து. இத்தனபத்தை ஜலத்திலுண்டானசேறறை அச்சல
 த்தைககொண்டே நீக்குமாறுபோலச் சிவாபராதத்தினால்
 உண்டாயிய தோஷத்தை அச்சிவனை நீக்குகின்றனர். ஆ
 னதுபற்றி கெனரிக்கு அபராதம்செபத உம்மால் அடை

உய்ப்பட்ட வழுத்தமானது அக்கௌரியினாலேயே நீங்குமின்
றது. ஆதலால் பார்வதியையும், பரமசிவத்தையும் மன
மதிழ்விப்பித்தால் சாபமோசனம் உண்டாகுமென்று —
றித்திருந்தவம், அடிக்கடிச் சமாதானம்புரிந்த அவ்விரும
கள் வசனங்கேட்ட பிரமன், அவர்களைப் பார்த்து, “ஓ இ
ருவிகளே! நான் எவ்வாறு பரமசிவத்தையும், பார்வதியை
யும் பூஜிக்கத்தகுந்த ஸ்தலத்தைக் காணேன் பூஜித்துச்சுகம்பெ
றுவேன்” என்று கூறிய பிரமனை நோக்கிப்புகல்வதாயினார்.
கேளும், ஓ! மையிசமுனிவர்களே! என்று குதமுனிவர்
பின்னுமசொல்லத்தொடங்கினார்.

முன்னராவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

4—வது, நேகயன் சாபநீங்கிய வத்தியாயம்.

பிறகு மஹிமதவைய அத்திரிமுனிவர் பிரமனை நோ
க்கிச் சொல்லுற்றனர். ஓ பிம்மாநே! உமாமகேசரர்களு
க்கு மிக விருடபுள்ள ஸ்தலத்தை கூறுகின்றனன் கேளுந்?
பெரிய காடுகளை யுடைய நாவலந்தீவில் அகேசஸ்தலங்களும்
புரணிடத்தைக் கொடுத்தும் பலதீர்த்தங்களும் இருக்கி
ன்றன சந்தேகமில்லை. கங்கைக்கடிகரவிய நதிதீரங்களி
லுள்ள சேஷத்திரவசட்டவர் மிகவுருந்ததது, பிரோம
புரியென்று பெயர்பெற்றதுமாகிய ஒருஸ்தலம், பஞ்ச
கதஸ்தலத்தின் “குடப” என்னியே, ஜனை தூரத்தி
லு, கிருவானக்காவலின் திருண்பாலில் பந்தக்குரே ச
தூரத்திலும் விளங்குபவ்ந்தது. அந்நிவாகளாற்குழப்பட்டன
ள அக்கஸ்தலமானது தவறினாது மீலாஸமே அந்தஸ்தலத்
தில் பிரோமபுங்கரணியென்று பெயருள்ள மிகுதரிசுத்தமாகிய
தித்தமொன்றிருக்கின்றது. அந்நினைத்தவடனே மனி
தர்கட்குப் போகத்தையும், வீட்டையும அளிக்கின்றது.
அப்பிரோமபுங்கரணிக்கையில், வடமூலநாதர் பிரோமவ

வலியுடன் விளங்குகின்றனர். அதனருகில் திருமாலும் திருமகனும் பூசனை விதராகி யோகசித்தனா புரிகின்றனர். இப்போது நீர் விரைவின் அங்கடைந்து பிரேமபுஷ்கராணித்தீர்த்தத்தில் ஸ்நானம்புரிந்து டார்வத்சமேதரும், தேவ தேவேசருமாய் அட்பரமசிவத்தைப் பூஜித்துப் டார்வதியிள கோபந்தணிபுட்பபிசுரு உமது ஓர்மச்சதால் விகாபகவுருப்பெற்று, பக்தர்கள் அபாவை நிறைவேற்றுகின்றவனுட, சொல்லரியமுடையவனுமாயிப் பிரேமவால்லியைப் பூஜைசெய்து, அதனேவேசராயிப் பிரேமலீகசத்தையும் தவத்தால் மகிழ்வித்து, யாக்யனாகவும் சந்தோஷப்பட்டு வருவர். பிரேமலிமானத்தின் கீழில் ஒரு யாத்திரிகரவனுக்குப் பகிணியர் யாகபலனுண்டாகும். அத்தலத்தின் மேற்பாலில் மைரவி கனமென னுள் ஸ்தலத்தின், நாங்கள் எழுமர்களும் உமக்கு எவ்வித முகவியில் உந்து அவபிருத ஸ்நானம்செய்து வைக்கும் விருப்பமுள்ளவர்களாய் இருக்கின்றோம் என்று சொல்லிய அத்திரிமுனிவர் உசனத்தை கனகேஸ்வர, உலக சீகரமசனாகிய பிரமண பவனாமுனஸிட் டாய்விவரு முனிவர்களுக்குப் விடைமளித்து, பூசனை வைந்தடைகவேண்டுமெண்ணிச் சந்திரபலோகத்திலிருந்து பிரேமலேகததையும், அதிபின்று ஜனேலோகத்திலிருந்து அதிபின்று மகேஸ்வரத்தையும், அதிபின்று சுவர்த்திரிபலோகத்தையும், அதிபின்று புலாலேகத்தையும் அடைந்து அதிபின்று பூசனை செய்து வந்த பூசகத்தின், கனகேஸ்வரைய அதிபின்று தோகலே வெட்டித் தோகல்கு வெட்டி, தாலிரிதரத்தை உடைத்து ஆககு முனிவர் குமுலானார் கொடுத்ததும் பலவினங்களைக்களோடுகமயமுட, புலானிட உகமயம் உகிபளாய் நிறைந்ததும் மனேசி பிரதாம் செய்மாறகர்க்கு உடையத்தகாததுமா ரியப் பிரேமபுரமெனனு. திடயமாயிவ் ஸ்தலத்தைக் கணவதுற்றவனில் உந்தஸ்தலத்தில், ஆனந்தகணனீர் பெருக வாய்வின்ற சாதகபாஜராகி வேதியாகளாய். எதிர்கோகலி சாளதிரவிதிப்படிக்குப் பூஜிக்கப்பெற்று அம்முனிவர்

கருடனேசென்று பிறைமதியணிந்த ஜடைமுடியினராகி
 ச்சவுந்தரநாடிபுடனே பிரேமபுஷ்கராணிதீர்த்தத்தின் கரை
 ககன பிரேமவிமானத்துள் விளங்கும் பிரேமபுரிசுளாவண
 உதித்தவம்புரியத்தொடங்கினார். அக்காலத்தில் பிரேமபு
 ஷ்கராணிதீர்த்தத்தில், ஒரு சாகத்தினுற் பீடிக்கப்பட்டென்ன
 ஒரு மனசேமானது ஆநாயக்கிலிருந்து கதறிக்கொண்ட
 விழுந்திறத்தது அந்தக்ஷணமே உருங்கிய தங்கத்தாற் செ
 ய்து இரவிமண்டலம்போல் விளங்குதேன்றிய விமான
 த்திலு, * மம்மனசே வருவுகெடுப் பம்மணிகளால் அலங்
 கரிக்கப் பட்ட நேவசரீராசூடன விளங்கு. அப்பருக
 ணைபார்த்த பிரமண மிகுந்த ஆச்சரியமுற்று ஒ தேவ
 னே! தவளையுநவசென்ற நீயாபன் எப்படியித்தத்தே
 வவரு அடைந்தனையென்று வினா. லும் ஒளிவிககிசுற சி
 டி, தேவரணை, அத்தமலை, தாபுரங்கனார் விளங்கு
 சரிமலையானது, விம னமத்தியிற்றேன்றி கேகய
 ராஜகுமிய அத்தவபருகலா பிரமன்வசனத்தைச் கேட்டு
 தன ஜனாலிருத்தாந்தத்தை மேல்உருமாறு கூறுபாடு
 யினு, கேளு, நைமிசமணிவரமனே! என்று குரமுணி
 வர் பின்னுட் கூறுவாராயினர்.

நைகாசு தந்தியாயம் நன்றிதது.

5-வது. கேகயன்றனது விருங்காததா
 னாதது ருத்திப்பற்ற வந்தியாயம்.

உபி பிமலாகே! என்று அரு சென்ம விருகதந்த
 ன கூறுவன்றே. தேவரணைக் கன்னுற்ற அனலில்
 பாபர சிதாநிலேன். எனப்பங்கைய னஜெளமம நீவ
 மறு. இத்தவசரீராய் வகக. இ விட, உருத்தி.
 மலையகலைய தெரிசு. பிரம தபிமறையா
 சிம வி கொடுபெரிசு கே எனது. தத் தெவ

* மம்மனசே வருவுகெடுப் பம்மணிகளால்.

விமானத்தன்ன அத் தேவன் பிரமணப்பார்த்துக் கூறுகின்றான். பூர்வஜென்மத்தில் மகாதேசத்தில் கேசவராஜனென்று பெயர்பெற்றான் சிவபக்தி நிறைந்தவனும், பொறுமையுடையவனும், பஞ்சாக்ஷர ஜெபத்தில் விருப்பமுடையவனுமாகிச் சத்துருக்களை ஜெயித்து, மித்திரர்களைக்காத்து மக்கிரகளுடன் மனுசெறிக்கோளும் நன்கு அரகபுரிந்து வந்தேன். இடையி னழகையுடையவளுந் ஜாம்பவனத்தன் கம்போலே மேனிகாந்தி யுடையவளும், கற்புநிலை தவறாதவளும், அநேக கற்குணங்களை உடையவளும், சிவபக்தியில சிறந்தவளும், எப்பொழுதும் சிவனடியார்களுக்குப் பணிவிடை செய்வளாயின என மனையாட்டியுடனே கூறித்து அரசியல் கடத்திலுருகின்ற எனதருகில் ஒருநாலத்தில ருணியவாசிகளாகிய சில பாலகண்டர்கள் அடைந்து, சிற்சிலகிரி பாசித்திகளை என முன்னா காண்பிக்கவும், அதனால் நான் தங்கு மோசித்து அவர்களை மிக மரியாதை புரிந்த எனக்கு அவர்களால் மேல்வருமாறு உபதேசிக்கப்பட்டன. ஓ, அரசனே! இவ்வுலகம் சூனியம். இச்சரீரம் சுக்கில சுரோணி தங்களுடைய விகாரம். ஆதலின், இச்சரீரம் கனைகமுத விய பலதி த்தவர்களால் எட்டிக் சுத்தமாகும்? தருமா தருமவசனும் சொல். மனிதர்களை மரணமடைந்த பின்னர் வேறுவகைகள் அடைந்தருகதலுமில்லை. ஏனெனின், சாம்பராகிய இவ்வுடலம் திரும்ப எப்படி உண்டாகும். அப்படி உண்டாகுமே. சில பூமியில எரிந்து சாம்பலான பின்னும், காவடமுடி திரும்ப உண்டாக வேண்டுகிறாரே? எப்படி? கொளின், மேலுடயம் காக்கியிடைமடால் இச்சரீரம் போலுல வேறுசரீரம் எத்துவதில்லை. ஆதலின், கண்ணாக்க கண்டதனையே நம்பு. மற்றைய பரோகூழமுற்றும் அவ மென்று நீசரு. உத்ததைச் சொல், தானத்தைச் சொடு, ஓமத்தைப்பரி என்றனாத் சுருஷ்சனங்கள் எவ்விதமாயினும் மெய்கருக்கிப் பணஞ்சம்பாங்கும் கிமித்தமே கவி கள் தமது உவ்வமையால் உரைக்க பட்டனவன்றி வேறு என்னென்பது இல்லையேயென்று துல்லியம் கிய திட்டந்த

யாவும் விளங்குகின்றன. அத்தர்மத்தினின்றும் பொருள், காமம், வீரமுண்டாகின்றன. எனறிட்டாறு மனைவி எனக் கோதியும் அவற்றைக்கேளாது யானா காஸ்திகர்சுருடைய பிரதிகாங்கு. பிரமணமொன்றையே சொல்லும் அம்மாரக் கவகனி. ஸுயம்யெய் தீவினையால் எப்போதும் பிகவும் உண்மையாக எண்ணி விரு பழற்றவளுயினேன். கேளுர் பிரமணே! இவ்வாறு நகன்மதத்தை அடைந்த என்னுடைய ஐசுவரியமும் நசித்தி, அழிக்கும். குதிரைகளும், பாண்டுகளும், ஒட்டகங்களும் கல்தமடைந்ததுகள். இச்சமயம் பார்த்திருந்த சத்துருக்களால் எனது இராச்சியமும் பிடிபட்டது. பின்பு உயிரொன்றுமே தப்பினால் போது மொன்று இருந்திமர்ந்தும் ய் இரவில், நகரதவிருந்து தொடர்ச்சியாகும் எனது மனைவியுடன் வெளிப்பட்டு என கூததேயம் சத்துருக்களறியாவண்ணம் வேகிய உருவத்துடன் வரவெடைப பகுத்தேன். அங்கு நன்தோயும் கந்தமூலம் உண்டே பசித்துக் காலம் கழித்து உருமடோது. பாகசயவதியும், உயக்களும் என்னை விடாது தொடர்ந்தபளுமாகியுள்ள என்னைவிடாது என்நிர் நி மரணமடைந்த கைலாயம் பொருள்கள். பிறகு இராச்சியத்தையும் மனைவியையும் இழக்கி நலையான நான்தே லும் அக்கதகால் உருந்தி, வியாதி யிருந்த சப பந்து, மரணமடைந்து பட்டக்கா உருவாபி சமயமபடர்சுளால் இழக்கப்பட்டி, இவ்வாறாகி நாகக் களில் தள்ளப்பட்டேன். அந்நகர்களில் வரிசையாகவே ஹா தந்தை அனுபவித்து பின்பு இப்பூதவரலில ஒருஜென்மம் பழையும், ஐந்தபிறட்டக் கோட்டாளயும், மூன்று எழகந்தாமசமாயும், பின்பு ஐந்து ஜெனனம் ஊர்ப்புறியாவையும் பிறந்து, பின்பு தவினை உருவடைந்த நான் இப்பொழுது உடலுத்தால் கொத்தப்பட்டு இப்புக்காணித் தீர்க்கக்கூடாது விழுந்தவாய்ம ாலும், உலகங்களுக்கு குருவாகிய தேவகீசாக் கண்டமையாலும் பாவம் விலகித் துறக்கம் எய்துகின்றேன். ஓ, பிரமாவே! சகமாயிரும். ஓ, கமலாசனே! இப்பிதமாகிய பெருமபேறு பூண்ட ஜென்மத்

தில் சிறிதுகாலம் செய்த சிவபூஜையின மகிமையினாலே
எனக்குற்றவாறென்றுரைத்துப் பிரமனை வணங்கிப் பிரோம
புட்காணியைத் துதித்தப் பிரோமலீங்கத்தையும் தொழுது,
அத்தேவபுருடன் தேவர்கள் துதிக்கக், கின்னரர்கள் பாடச்
சிவபதம் டெற்றனன். இக்கேசவன் சாபத்தை நீக்கிய
ஆச்சரியமான இடவத்தியாயத்தைக் கேட்கும் புருடன் இக
த்தில் நீங்காத ஸம்பத்தையும், வித்தையையும், சற்புத்திர
டந்துக்களையும் அடைந்து பின்னர் சுகமாகச் சிவபதத்தைப்
டெறுவானென்ற குதமுனிவர் மற்றும் கூறத்தொடங்கினர்.

ஐந்தாவது சுத்தியாயம் முற்றிற்று.

6-வது, பிரமன் துண்டிவிநாயகராகிய அத்தியாயம்.

பிரமனும் பிரோமபுட்காணித் தடத்தில் இவ்வாச்சரியத்
தைக்கண்டு, பின்னர் அத்தடத்தினுக்கினேயுதிக்கில் மனோ
நிக்கிரககதானிருந்து மகாதேவனும், இடவத்துவஜனுமா
சிய சங்கரனை வரத்தையு மபயத்தையுமளிக்கும் திருக்கை
களுடையவரும், முக்கண்ணரும், சூரியனையொத்து விளப்
புனைவரும், கோடி சந்திரனை நிகர்த்தவரும், பிரசன்ன
ரும், பேரமுருடையவரும், மான்மபுச் சூலமுதலியவைகளை
வைத்தி விளங்கும் பன்னிரண்டு திருப்புயங்களை உடைய
வரும், அர்த்தசந்திரனைச் ஜடைக்கணியாய் உடையவரும்,
மேலான ஸர்ப்ப பூஷணங்களை உடையவரும், புலித்தோலா
டை உடுத்தவரும், திருநீறு பூசிய திருமணி உடையவரும்
சுருணை தகம்பும் கடைக்கண பார்வை உடையவரும், ஸன
காதி யோகிகளால் நன்கு துதிக்கப்பட்டவரும், இதயகமல
பொகுட்டின கலிவண் மாணிக்கச் சிங்காதனத்திருப்பவ
ரும், மனதநாலியற்றிய பதினாறு உபசாரங்களால் பூஜிக்கப்
பட்டவரும், எப்பொழுதும் இடப்பாகத்தமைந்த கௌரியு
டன் விளங்குபவருமாக வெருகாலம் தியானித்து முதலில்

உத்தமமந்திரமாயெ ஸாரீதம், யாரீதமாயெ இவ்விரண்டை
யும் எப்பொழுது வினாநூற் பிரணவத் தடனே உச்சரித்த
பிறகு பரிசுத்தமான டஞ்சுக்கூத்தனை தூற்றிட்டு உருஜிபி
த்தி, அதன்பின் பிளோம விராபுத்துள் பூந்நாளிய பிளோம
மறமாலிங்கத்தையும், பிளோம விராய வாயம் கிஞ்சத்து, பின்
னர் பிளோம விவசுதனைத் தேன, மடல், சர்க்கரை, பாஸ,
கதலிக்கனி, டயாச்சுகளினிதும், ஞ். கவ்வியங்கனா
லும் ஸ்கானர் செய்விக்தப் பிளாசர் சுத்த தீர்த்தத்தால்
அபிஷேகம் செய்து மேன்மையையும், மிருதவாயுறொள்ள
வெண்டட டை சாததி, கற்பூரம், அகில், ஸ்தாபிசுளில்
கமழஞ்சந்தனமாட்டி, மஞ்சரம், அரிசு கம், பருணாகம், கம
லம், கலஸ்ரம, டடவமென்னும் மலராள தம், ி. கவினந்த
னிராலும், பொன மலராலும் நயனம் புர்த்தித்துக் தூர்ச்
சடியாகிய அப்பிளோம புளோசுருடைய திருநிறிலின் முத
லில் அதிநுகை ஊட்டிப், பசுவின் நெயரால் தீபங்காட்
டிப் பலவிதச் சிற்றண்டையுடன் கூட்டிய மகா நிவேதனஞ்
செய்து, ஈரபூநீரஞ்சனப்பரிந்து, பிரதக்ஷணகாஸ்காரங்க
ளையும், பின் தாண்டலத்தையுஞ்செய்த பிரமன் சிரசில்குவி
த்த கைகளுடன் உ நிஷகங்கனாஸ்கித்த மந்தேஸதையுஞ்
சிக்கியாத மனத்துடன் வெதுகாலம் தீவரமான தடத்தைப்
புரிந்தனன். பிறகு ஒருசமயத்தில், அவ்வேதாவைக் குறி
த்து ஓர் அகாரவாசனீ எழுந்தது. ஓ. பிரமனே! சிவபெ
ருமானது சடாமருடத்தள்ள சந்திரனிடத்திருந்து இத்தட
த்தில் அமுதம் வழிந்ததனால் இத்தடத்திற்கு அமுதயாவீ
ணப் பெயர் வந்தது. இக்கௌசியை எவ்வுருவத்தோடு
கனகு பூஜித்த ஜெந்தைப் படைக்கும் வல்லமையை
அடையடபோகின்றீரா அந்தக் கஜாசன வடிவம் இதில
ஆடிய உடனே சந்தேகமின்றி எய்து. ஆதலின் இதிலா
மே என்றனாத்த அவ்உசரி மொழியால் வேதா கஜமுகக்
கடவுளைத் சியானிரை அமுதமயமான அந்தடத்தில் ஆடி
னார். மாந்தழிமர்சத் திருவாதிரை காளில் எக்கணத்தில்

ி. கவினம்=வில்லுவம்.

ஆடி எழுந்தனரோ அக்கணத்திலேயே கஜாநகர உருவத்
 தை உருவாக்கினா. அம்வாறு கஜாநகர உருவமுடைந்து
 வந்திகொண்ட பிரமண அப்போது தேவர்களுக்கிறையான
 பிரேமலிங்கத்தை தரிசித்துப் பிறகு அவருக்கு மஞ்சனமா
 டம்மா பூஜை செய்து, தயிரா, பால், காளிரோம்,
 தேன், சர்க்கரை, கதளி, கனி, சுவையுடைய பல்விதக் கிரவியங்
 களைப், சுண்ணாம்பு, சங்கனி, எட்டுப் பித்திர இரிவேணி
 தி, தாது, கிணர், கொண்டுத் தேவதேவனுக்கு,
 கருணாநிதியை மெய்யே மலர்ச்சி செய்து அம்மேலும் செ
 லா, மேலான காவிரி முதலிய பல நதிகளில் கண்ணீரா
 டம்மா செய்து, பிள்ளை சந்தனம் முதலிய வச
 னைக்கிரவியங்களாலும் திப்பிய வஸ்து பூசுமாட்டாவிட
 லுக்கித்துப் பரிசுதாது மலர், மலர், களிதம்
 உள்ள பல்வித சந்தனங்களால் அச்சிட்டுத் தேவதேவனே
 சமூக உலகர்களுக்குக் கருணை செய்தாரும், ஜெகத்பதியு
 மாகிய அப்பிரேமலிங்கத்தை துதிபம் முதலிய எல்லா
 உபாசனாலும் காசுபூஜித்த மகா சிவோபாசனம் செய்து
 தம்புலாதி சமாபிஷேகம் செய்து எந்தித் தாட்டி மெ
 ருத்தகணமுடைய அப்பிரேம புரிசனாத்திவிட்டு அதை
 விநாயக உருவத்துடன் வீற்றிருக்கை மாவருக்கு அபி
 ஷேகம் செய்து, சந்தனம், கடை கொட்டுப்பதனும் சந்தனம், பால்
 கொண்டு மெருகும், அந்தியு உலகத்தின் நினைந்ததை சித்தி
 செய்தலில் அவருக்குச் சித்திவிநாயகம் எனது பஞ்சபரும்
 உத்தமம். அப்போது பிரமண தந்தை மந்திரி அ
 சி, பணமாய் செய்து கொடுத்தனா. கஜாநகர
 செய்து, சித்தி, வாய்நிரைய பரிபூணரும், வீணை பிட்டு
 விருமாய், நடையரு, பரிசுகளில், நெத்தெருவாய் நாயக
 யுபாசி சந்தியலோகத்தினை வினாவி எந்தி, பிறகு வினா
 னின்று வானிலை கோக்காமலே காசுத்திரி, காசித்திரி
 கணமாதிரி கண்ணி உலகக் கணவருடைய பிரமண பூவுல
 கி கோமாய் செய்தி பரிமேத யாகம் செய்யத்தொ
 ள்லா, சித்தி, சித்தி, சித்தி அவணடைபங்கொன்று உணர்

கூ, அவ்விரு சேவிகளும் விரைவிலே பூலோசம் அடை
ந்தனர். பின்பு அவ்வீணமுனிவர் உடனே 'சரஸ்வதி
யின் சமீபமடைந்து ஓ வாணி! என்வார்த்தைகளைக்கேள்!
உன் கனவனுய் மலரவன் பூதவந்திற்காவன் தாத்தின்
பிரேமபந்தாரணித்தடத்தில் விதப்படித் துத்தைமுடித்
தும் பரிமேதகேஸ்வரியை மாகு கொட்டினார். சாவித்
திரையும் காயத்திரியும், உனின் அழையாது மிது ஆவ
லுடன் ஆவகு விரைவின் வாதனர்கள் ஆகலாம், நீ சற்று
நீதாமதியாதே என்ற வார்த்தைகளைக் கேட்டுக் கலைமகள்
கேட்டுத்தான் உதம்படித் தந்தனது போதலையையினால்
வேகமாக மீது உறது, ஸ்ரீமத் பிரேமபுரியும் பிரமன்
சமீபத்தை அடைந்தனர் பின்பு காயத்திரியும் சாவித்திரி
யும், அபிவிநாவி வரும் பரிமேதகேஸ்வரி மாகுள் அவ
னை அழையாதுகத்தபுத்திரும் தாழையாகலும், சற்குமு
னிவர் ஆச்சிரமத்திரும் மறைந்தனர். இவர்கள் மறை
ந்ததைக் கண்டவர் தன ஞானம் ஸ்ரீமன் உணர்ந்து கோ
பமுற்று வனவன் விரேகினைகளின் அழையாது இவ
னைடைந்த சக்களத்திரும் இடங்கொடுத்த ஓ, தாழை
யே! இத்தலைத்தில் உயர்வன் எக்காலத்தும் மலருண்டாகா
மற் போகுக. ஓ சற்குமுனியே! நீ உடனே உருபையாகு
வனது தாழையையும், கரமுனிவனையும் சபித்த. பின்
னர் காயத்திரியையும் நீ நதயுருகடைந்து தாமசாரிணி
ஆகக்கடவா! என்ற சபிசுந் தொடங்குகையில் மலரவன்
பரிமேதகேஸ்வரி சிந்தித்து தாதகங்கையுறற பிரமன்
ச்சத்ததை துறந்த, அதனால் அப்பொழுது அகவொதி
விருத்த வாணித்து உடைய வாகு. ஓ காயத்திரியே! நீ
நதியுருகடைந்து தாமசாரிணி ஆகக்கடவாய் மலரவன்
ததை உருபேசரவைதசேவி அபிசத்தால் தலைகுனிந்து
ஆசசியுருகையும், சிறுத்தையும் அடைந்தனர். இவ்
வாறு வெட்டியடைந்த வாணியைப் பிரமன் சமாதானம்
செய்து வனது ஞானியை நீ உரைத்த வசனம் உண்

† காமசாரிணி—விருப்பிறசரிபவன்.

* காமதாயினி—விருட்டைவனிடவன்.

மையாகுக. இங்கு காயத்திரி கதி உருவடைந்து தன்னி
 னாபெவர்களுக்கு விருடைய புரிபடனாகுமாள். ஒ
 வாணி! உலகத்தில் காயத்திரி புதுகாரம் பொருதுமோ
 அதுகாரம் இவ்வுருகாசுக்கும் உண்ணாமையும் வெளி
 ப்பதெவ்வாறு நதியுருவாகப் பெருகாய். சரஸ்வதியே
 அத்தர்வாகினி, காயத்திரி கண்ணம், காயத்திரியே யமுனை
 யாகினிதகமும் இவ்வுருகிரிணிகாரம் என்பதில் சம்
 தேசமில்லை. ஸ்ரீமதாரம் பிரமேஸ்வரமே காசிவீச
 வேசுவர விஷ்ணுவின் இவ்வம் கொள்ள காசியென
 உலகத்தில் புரந்தெ. தம் பிரமேஸ்வர. இவ்வாதரு சிழ்வே
 அகைய வடநிலம். இங்கு புரியும் கிராக்கமே விசேஷமா
 னது. காணே துணை விசயகர் உருவாகட இங்கு
 உசிக்கப் போலிறுதான். இச்சககாதல் ஆகோன கிரி
 வேணியில் ஆகோனே யாவான். இக்கிரிவேணிக்குச்
 சரியான தீர்த்தம், பிரமேஸ்வரக்குக்குச் சரியான இவ்வ
 கரும், இப்பிரமேஸ்வர சரியான ஸ்கலமும் மூவுலகங்
 களினுள்ளுர் ஒரிடத்தில் இல்லை, இவ்வ இப்பிரமேஸ்வர
 தருசிழில் பிரமேஸ்வரக்குறித் துத் திவ்வேனும், பிண்டதான
 மேனும், துவதருப்பணமேனும் புரிபவர்களுடைய பிரமே
 ளுக்குத் துதிநிரம் கார கிராத்த பலனுண்ட பின்றது.
 இது திவ்வேனமே. உலகம் மூவர்களுக்கும் கிரேகத்தை
 யும் செய்வீத்தான். ஒ, வாணி! நீங்கள் மூவரும் கிரம
 மாதவே என்னருளில் வந்ததனை இதுமுகல் இவ்வவநிம்
 உங்களுக்குச்சினைமே பொருத்தமென்று அவர்களைச்சும
 தானம் செய்து வடதரு உருவாய இவ்வர்களுநிவர் சம்
 பவை நங்கு புதித்திருந்தார். இவ்வாதருவைப் பிரதக்ஷ
 ண கமஸ்தாரம் செய்குனுடைய வம்சங்களுர் இதனு
 னுடைய கப்பக்கினிவர் போல விருத்தி மடையுமென்று
 உலகத்த தீர்ப் கொழுநுளிய மலரவன் வசனம் கேட்டு
 காயத்திரி, சரஸ்வதி இருவர்களுமே தம் உருவத்தை இரு
 வடிவாக்கி நதியுருவத்தையும் பெற்றனர்கள். இவ்வாறு
 காயத்திரியும், சரஸ்வதியும் நதியுருவாகும் காவிரியில் கல

ப்பதைத் துறக்கத்தில் *குவிசபாணி முதலாயின எல்லாத் தேவர்களும், திருடிகளும் கோக்கித் துடித்தார்கள். தேவர்கள் உரத்திக்கொண்ட செய்தனார்கள். மலர்மாரி பெய்தன. பூமியில் தாபதர்கள் உபவிஷத வாக்கிடங்களால் துதியம் செய்தனார்கள். தனது மனைவிளாகிய வானியும் காயத்திரியும் தென்பூமியிலுள்ளவர்கள் முத்திபெறும் வண்ணம் தங்கள் உருவின் ஒரு கூரால் நதியுருப்பெற்று வெளிப்படாமலும், வெளிப்பட்டும் காவிரி நதியுடன் கலந்ததைக்கண்ணுற்றுப் பிரமனும் மிகுகளிப்புற்றனர். பின்பு ஒரு கூரால் விளங்குகின்ற வானியையும், காயத்திரியையும், சாவத்திரியையும். பிரமன் நோக்கி ஒ, மனைவிகளே! காசியும், பிரேமபுரியுமே காக்கியாகிய மோகூத்திற்கு முத்தம் காரணமான ஸ்தலங்கள். இவ்விரண்டையும் விட்டு வேறு விரும்புகின்றவன கரத்திற்கிடத்த முத்தியைவிட்டு வேறுபித்தியைத் தேடுவோனென்றான். இவ்விமானம் புண்ணியங்களுக்கிருப்பிடமாதலின் புண்ணியாங்குர விமானமென்றும், பார்த்த அளவில் மனிதர்சட்கு இச்சித்ததைக் கொதிப்பதால் பிரேமவிமானமென்றும் கூறப்படுகின்றது. ஆதலால் யானும் இறகு சங்கரனைக் குறித்து பரிமேதவேள்விசெய்ய விரும்புகின்றேன். பூமிக்கண இத்தலத்திற்கிணையாக ஒரு ஸ்தலமேனுமில்லை இல்ல. இங்கு மகம், தவம், சித்தந்தருகிய பஞ்சாகூடாதி மந்திரவுச்சரிப்பு இவைகளைச் செய்பவாட்குப் பிரேமவிவக மகிமையினால் ஸகல சித்தியும் உடனே கைகூடுகின்றதன்றோவென்று பிரமன கூறினார். எனக்குமுனிவர் பிணனரும் புகல்வதாயினர்.

ஆறாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

7-வது, பிரமன் மகம்செய்து சாபம் நீங்கிய அத்தியாயம்.

கேளும் ஸாமிகமுனிவர்களே! யாசஞ்செய்யவிருப்பற்ற பிரமன் சந்தோஷிததுத் திருமபவும் வானியைநோக்கி

இ புலிம் காசி, பிரேமபுரி, காஞ்சி, அரேமாத்ரி, துவா
 ரகாச, மகாநா, அவந்தி எனனும் இவ்வெழுபுரியும், மோ
 ஷதம் அளிப்பவைகள். ஆகவின், இத்தலத்தின்கண் மிகு
 மு ந்மியு ள் இவ்வெழுது யாகம் செய்ய விருப்பற்றன
 சொறு உணர்த்த பிமகு பானிவ்முதலிய முனிவர்களை
 ஸ்ரீரங்கம் கச்சக்காலத்தல், உத்தமமாசிய பிரேமதவேள்
 வி செய்யத் தீதுதித்த வுத்தமப் பரிசய உ. நதகியாயர்,
 ருத்தவி துக், இவர்களைமும் பூரண செய்யவிடுத்து
 புற புறமுதலும் சொன்னவந்தகற் பி மறு கச்சக்கா
 லத்திற் பாரிதாத்தலதாழிசைமாலாய்வித் துகாரிற், ஜோ
 தித்தேடாயம் முலிப ஏழு கருங்களைபுட், உத்தமயே
 காரி மாலிகளிதபுரியுப் பிரவர்த்தயா, உ ஸத்த என்னும்
 கருங்களைபும் முறறிற்றத்தாபித் த சேமலகசாயும்
 கச்சு ததித்து இரு த்தொரு கத்தனி எவ்வளவி
 வம், கருங்காவி, தேவக ரு, நறுவிலி என்னும் மாண்களால்
 ஆக்கிசு சூதுசத தகச்சுதாப் புலங்கரிசு, பட்டின
 இருபத்தொரு பூஸ்தம் பங்கிளகட்ட, கச்சு, முன
 னாறு பச்சுனை பிளித்து கவண்ணகரப் பிரகட பலசெ
 வகர்களால் சந்திராததி, காலுணாததல் னாஸ தங்
 கரமயன் பதகு ள் கருட உருகா தகத்தொறுத்து
 பட்டொருது பூசுதா கால ஆக்குவித்து, மீது உத
 துபட்டிவி லுல வரஜோமத்தைசெய்ந்ததா, பினனர்
 பட்டகதற், பட்டபட்டகுரிய செய் பதிப்படைன அவர்
 களைகருதித்து முறையாக உதகாதற் று, புதகாகசசாம்
 மானம் புரித்தவர்த், தங்கத்தற் கச்சுப் பட்டசுருக்கு,
 சுருடம் முசலிய எல்ல பட்டத்திங்ககாபுர, மிகுந்த கவர்
 னை, பட்டப பிரத்தினைகளைபும், தகத்தொருகக் கொடுத்
 தார், கத்தத்தரு, காமதேனுக்களால் பரிமேதமகம்
 தரிசிக்கலத்தாக்கி சொர்ணமா மாண ககலிலைபிற், பழு
 தத்தே மல பருகிசரமாகச் சமைத்த பட்டபகனா லும், கன்

* அர்த்தி—கன் நெரி செழித் த மற்றைய விரல்களை
 மடத்தி புளத்தும் முழும்.

ரூபமைந்த பாபஸம்முதலான பக்திப விசேஷங்கள் லும் திருப்பி செய்வித்த பிளனர் சந்தனதாம்பூல செக்தினை நரு மீந்து சந்தோஷி பிடுகனர். இவ்வாறு பிரமன் செய்த உய்வுத்தகம் பரிமேதமத்தில், யாவும் களராய் முடிந்தன. பிறகு பிரமன் தனது மூன்று பத்தினிகளையும் வைசாக பூ ரணையில், பைவீசுனத்திலிருந்து வந்து ஸப்தமுனிவர்களு ங்களிடம் கிழி அவபிரதஸ்காரம் செய்து முடித்த காலையில் ஷாட்ருஸ்யனிய பரிபூரணரும், சந்திரசேகரரும், பழகெ னனும் அமுதத்திற்குக் கடல்பேரூறையும், மகேசுவரரும் ஆகிய சங்கராசுவர், இடபமீதேறிக் கருவீரதனும்பம கடைத்தக பார்வையுடையவரும், சரபமயமான ஆபர ணங்களின் அரசன்காந்தியினற்சிவந்தவரும், கௌரி வல துணை கொடுக்கடபுனத்தித சரீரமுடையவரும், பெரியவு ருவுடைய குமரோதரஹரீமய பட்ட சரபம் பிடி யற்று வெணடாமரை பொத்திய விலங்குப் பெற்ற வெள் ளைக்குடையிள் காந்தி மிருதியேரு) அங்க சோபையுற்ற திரு நகர்பெற்றவரும், செவ்வகங்களின் கை இவ்வக விரிகுடையுற்று சரற்காலமேதமச்சடலங்களுக்கிடையிள், பூர்ணகலையுடைய சூழிய சந்திரவபோல விளங்கும் வெண் குடையிள் நெவறு சரற்கால சந்திரக் கணங்களைப் பெ ற்ற உதயகிரிபோல விளங்கும் திரு நகரநுள்ளவரும், உரையிள் அலங்காரம் நீண்ட ஐடாபமயினையுடைய வரும், பாத விசேஷம் பூர்ணகுமலங்க உத்காரயோகக ளுடைய கரகனென்புப காரணமாய்கள ர்பூரிடையி யவரும், சரபருடையவர்களை அவகாரி விளக்குப வரும், துரத்தி வையக பட்ட பரிடங்கடோ நம் நழு விர மந்தாமலையுடைய மசேந்திரவமுதலிய செவ்வகா லும் திர திரனாடும் ஷாத்தினிகது மேவகக டிகின்ற வரும் சமது சடைவீ விளங்கும் வாசகவி ஹ ணமண்ட லங்காரி ர அலங்காரிய வேரகனையம், பாபம் உத் தமம் பரிட சரபம் ஆவந்திவ காரது ததிகக் பெற்ற வரும், அய்வுவர் அநிவாரததருத் தக்கடடித் தணித்தனிக்

வகைகளிலெதிக் கப்பட்ட ரத்தக்கொண்டி, கலசம், கருட்டி,
 துலகட்டம், மகாதோரணமாதிரி விருதுசாமான்களை எடுத்
 தித்துவரும் பூதகணங்கள் காற்பாலும்சேர்ந்த வரப்பெற்
 தரும துணைப்பரிதர் னான வேறு பல பூதகணங்களால்
 தலைவிற்குவித்த கரங்களுடன் ஜயஜய வென்று திக்குகளை
 வந்தும்பரவ உரத்தித்ததிக்கப்பட்டவரும், தமது காமாங்கி
 சர்க்களாகிய சிப்பகத்தர்களால் காற்பாறததம் சேவிக்கப்பட்ட
 வரும், நான் முந்தினேன் நான் முந்தினேனென்று தரி
 கிக்க ந்த தோஷத்தால் கின்றர்களைப் போயிங் போயி
 ன்களென்று வித்து எங்குமாவது உரை கும் இரத்தினவே
 த்கிரபாணிளாயிடுங் கந்திபி, பந்தி முதலியவர்களால் பக்க
 த்தில் குழி வெற்றவரும், பிணைபாணியம், அகாயவாசிகள்
 கீழ்கும் வளையம் உதசமவிடையின் காற்குளம்பாற்கின
 ப்பிய தூசியுடன்கூர்ந்த ஆகாயத்திற, பரவும் மெய்க்நீற்று
 ட்பொடியியையுடைய வகுமாவிச்சும் முன்னர் கத்தர்வகின
 னராகிற் ற் காற்புதலிய மலர் மழைவாழியவும டேரி
 முதலிய வாத்திய கொலங்களுடன கூடுகிக் கிடித் தந்திரி
 மீட்டித் தானம் செய்யவும், காற்புதலிய அரமகளிர்
 கர் பாறைபயம் நடனம் யிடுவது வல்லவராகிய துமபுரு,
 காரதர்க்குப் போலான வீணைகாரன் பரிபவும் பிராயி களிக
 ர்த்து தரிசித்த கந்திக் கொடுத்தார் பிறகு திடபிய
 மங்கனவழவுடைய மகத்தவனொருவனது ஆகத்தபரிதாரக
 யசது முகலேகாவந்திமிட்டாத தீமைகளுள்ள தனதுகண
 களால் உதசமகேகரது திருவழகொனும் அமுதப்பெ
 ருணக டுந்தத் தெவிட்டாது முயல் சொணிகளால்
 வணங்கி மேலான பகதியாயி னுதகயம் செ, உந் தொட
 ன்றவர் கித்தருகாயும், அரில உபகூசனாக் தும் சாக்ஷி
 யாயம், முகியருகாயம், பக தியாயுட் உள்ள உம்மை
 வணங்குகிறேன், சேவர்களால் அறியத்தகாதவரும் மன
 துதகொட்டாதவரும் எத்தம நிறைந்தவரும், நித்தனருமா
 ரிய உம்மர வந்திக்கின்றோர் உலகநதைப் படைப்பி
 னுட், ஆழிப்பதும், காப்பாதினும் முட்டெருமாயிய உமக்கு

கமஸ்கரிசயினறேர் உலகத்தை ஒருவராக உருவென்ற
 உமக்கு உத்தனம் செ. இவறே. உம்மனைய மாயையி
 னால் இ. த. எ. லா உலகங்களைப் படைத்தான் சிவகுபியாலி
 அதனோடு நன்றும் புதுத்திருநா. லவீதப் போகங்களை
 யும் பசிப்பவர்கடோர் துன்பிவித்து உலகத்திற்கு முயிய
 சாட்சியாயுமுள்ள உம்மை உணரத்தியுறேன். உபநிடத
 மாகும் தாமஸையிலும், புண்ணிய சாஸ்திரைய கைந்தா
 மனையிலும், போகிசாஸ்திரைய மனத்தாமஸையிலும், இச்
 சைப்பம மிகக் கூறிப்புகா விசுவநாதனாகும், தான
 னும் மேலானவரும் உம்மை பணிகின்றேன்.
 பூதகணங்களுக்குப் பதிலும், புரட்சிசெய்யும், பசுபதி
 யும், துர்லாகவ லிபத்ததைக் கழுதகைவை, தவரும், மனோ
 கர கைவண்டவரும் ஆய் உம்மை கமஸ்கரிசயினறேன்.
 பிரபுமே! தன்ன உகளுக்கெட்டாதவரும், சொத்புருவிலி
 ரும், மந்தத்த உத்தம உருவினரும், சித்தியை அடை
 யு. யோகசுந்திர உருதாரர்களிடமிருமின. கெட்டப
 வரும், மாத. தவந்திய சவரிடத்தே பரிசீலிபுடையவ
 ரும், உக்குத்தம் மந்த. உத்தம தூர், தரு. உருமாக்க உய
 க்த உருசகம் புரிசறேன். முக்தன உருவினரும்,
 பிரம, விசுவா. சிவகுபியம் உக்க. உற். க்திக்குக் கர
 ணரும், நித்திரும், மேலான உருவினரும், கன்குரை,
 தக்கவரும், தாக்கருமாக்க சொகுடத்தை உடையவரும்,
 மேலான குகூ. உருவினருமாய உம்மை உத்தக ண
 ரோ. இக்க உருவினரும், காதப்பிரம உகவினரும்
 உருப உமகது, பணிசறேன். பிரம. உத்தமோபய
 றும் தனது உருவினரும், உருவினரும், தனிதானி
 உருவினரும், இ. இ. சி. ம. வி. னரும், பகலு உருச கி. த
 ம உருவினரும், உத்தமோபததகா. கி. உருவினரும்,
 ம. உத்தம உருவினரும், உருவினரும், உருவினரும்
 1. த. மான உமகது உத்த. னறேன். எல்லா அண்டங்களை
 யும் எம்மோர் உருவினரும், கால சொகுவின. ம
 கூறி, திருத்தானைப் பரிசுறவரும், உருவினரும்

காலகாலவித பூதவத்திற் பிரபஞ்சங்கள் ஜீவேசுரர்களை
 பம்புடாதுக எனது சிருஷ்டிகக விருப்புற்றவரும், அந் ப
 தர்மமியமாய் உப்புத்து பலவித பிரபஞ்சககளையும் படை
 த்து ததத்களும்களில் பூதவ்விப்பவருமாகிய உம்மை
 வணங்குகிறேன். திருவடித் தியானத்தால் பரிசுத்தமா
 ன முனிவர்க்கு மனந்தாமரை சரண உருவம், காசமுற்று
 மேலிடமாய் ன பெரொளியே வடிவாக அடிக்கடி பா
 ர்த்து உம்மைச் சரணடைகிறேனென்று இவ்வாறு உட
 லுள்ள கமனமுது அந்தகா தர்ம டெருக நாத்தி
 மாறித் தந்த டெருமை தவிய பிரானைக் கண்டு சந்தோ
 ளமடைந்தவருள், கட்டுணமய பரிபூரணருமாகிய சம்பு
 வானவர் மேலருமாறு பரிசுதன் கூறுவாராயினா. கல்
 விதமுதையது, பிரானே! உனது இந்தத்ததியாலும்,
 பரிசுதனக தர்மம், தவத்தாலும் நாடு பாடப்படுவாய்
 சந்தோஷமே. வீடுபியதைக் கேள் என்றனை த்த
 சபுவினுடைய கமய உதகை அதரவுடன் வினவி.
 பிரான், அஞ்சலி புரிந்த சித்தந்திரமாய் வரிடத்தினை
 சித்திபுறனா. இடக்கடனை ஆகாயம் தலிய காலப்ப
 டுதெதல்லாம் உம்மிட, துண்டு உடாடவது. தீரே
 சராசர வடிவான உலகப்படை. எனனும் பார்த்தை
 எ காலத்திம், உலகம் சந்தலெனது, பார்த்தை தாம
 ரை காலன காலம், உலகமழித்தலென்னுப் பாரத்
 ரை பூதவர்கள் காலம், குணக்காதித் திக்குகளை பாலி
 க்குப்பார காலம், திசைகாலம் காலம் காலம்
 உடைய உலகம் உடைய மே சந்திர குரிய களிநிலரும்
 மாறி மாறி த்து இவ்வுலகம் காலத்தை விளக்கி
 வருவனருக்கள். இவ் வாறே மந்தெல்லாத் தேவர்களும்
 உலகம் தருவருள் உலகம் தாம கேற்புட கருமக
 லென் த உரு ச. இவ்ருத்து உம்முடைய
 காலத்தா. உலகம் உலகம் உலகம் உலகம்
 உலகம் உலகம் உலகம் உலகம்

சருப்பத்திலிருக்கும் சிசுவினது மாததாடனம் தாய்க்கடரு
தமாகாதே என்று வேண்டிய பிரமணிகோத்தித் தேவேச
மாயிய சிவபெருமான் நீ விரும்பியவனான் மாகுத என்று
ள்ளக்களிப்புடன் உரைத்த, பார்வதி சந்தேஷிக்கு மடி
ச்சுடரானனனாகவே ஆகுதென் றுணர்ந்தான். பூதேச
இவாறுரைத்த காலையில், அகாயத்திலிருந்து பம் பர்மாரி
பெய்தது. *குமலமம், நாலகுவேசங்களுர் பிரமணிகோ
த்தன். சனகாதிசுளான எட்டாமணிலுள்ளும் வணங்கினர்
கன். தேவகத்தர்வியனாரர்களும், உப்புருவா கான செ
ய்தனர்கள். இரகிராதி உலகபாலர்களும், பிரமபதப் பெற்று
சராசரட்டடைப்பைப் புரியுமென்று கமலாசனனை உணங்
கார்கள். உலகத்திற்குச் சுசந்தைச்செய்யும் பிரமனுக்கு
உரமளித்த சகசரரும், அருந்தமாதே சகுதனமாயிய
பிரேமலிங்கத்தில் விரைவில் மறைந்தருளினர் பின்னர்
பகமாலனனும் ஆகாசயிதியில், சுரர்களுக்கும் உத்தேசகுத்
தாத் தேவர்களுக்கும் பூமிக்கப்பட்ட பிரமபதவியை அடை
ந்த எட்பொழுது, ஸ்ரீமத் தேசகிவனரானாரைத் தன
ளத்திருத்தி அசுரோட்டலகம் அடைந்தான். அ
பிரம பரிசுச்சுதை அயமேதப் புரிந்த அத இடத்தில்.
பிரமங்குண்டப் பெருகுள ஒரு பித்தமம், அவிசாதவி
ன் பதான சரஸ்வதி வெளியிற் றோன்ற, நகிபருவா
ய இடத்தில் சாரஸ்வதமென்றும், பெருகுள ஒர் பித்த
மும் உண்டாயிற்று. பிரமனுடைய உடசரு அரு
அக்குண்டக் களாயில் பிரேமலிங்கப் பெருகுள வந்த
பிக்கப்பட்ட அச்சோலன வித்தை, அபுலாணியதக
தில்லுமுகி அர்ச்சிப்பவனுக்குப் பல மகங்களுக்கும், புவவே
ய பித்த களாகும் ஆகவே, மிவது என்ன. பங்கு
டைய சரித்திரமாயிய இவ்வித்தியாயமென்றையே பிர
சையுடைய பமச்சுறைய, பமக்கச்செய்தென்றவன், தே
மோருடைய இவ்விதன மனத்தாமரைமென்றும் தசராகா
தி, தவாநாயம், அளக்கரிய மமையுள்வராயும்

கேள். உபவெல்லா மனிப்பவராயுமுள்ள ஸ்ரீ சாம்! ஸூர்த்தி
வினையுமோரென்று கூறிய சூதமுனிவரை கோக்கிப் பின்
னருங் கேட்பாராயினர்.

ஏழுவது அந்தியாயம் முற்றிற்று.

8-வது, திருமால் பூசிக்கு அந்தியாயம்.

ஓ, சூதமுனிவரே! ஸ்ரீமாநுஜெ பருடோததமன் வினயம்
காசின்ற சஞ்ஞானமான பிரேமவீட்கத்தை உபசுகாரணம்ப
பூசிப் பூசித்தனர், அதனையும் எகசஞ்ஞானபமென விஞ்ஞா
ய நைமிசமுனிவர்களைப் பார்த்துச் சூதர் சொல்லுவாராயி
னர். ஓ திருமகனே! பூர்வத்திடு, பங்கயசகர் ஸாரான விஷ்
ணு உபேந்திரனாஞ்சுரேணித்து மகாடலியிள் மகச்சாலைக்களை
முற்றதமன் யாசித்து அமமகாபலியை அடக்கி, இம்முவு
லகத்தையும் வலாரியான இம் திரிணை உடைவித்தனர். பின்
னா ஒருகாலத்தில், பாதுகாபாசிகளான எல்லாவுசர்களு
ட்கே வலியுடையவர்களாகி, சிறந்த சுவர்க்கலோகத்தை
உடைந்தனர். திருமாலானவர் கோடிருயிர்ப்புத்திலங்கும்
பெரிய சக்கராயுதத்தை எடுத்த எல்லாத்ததைத்தியர்க்கிடையும்
பிங்கமானது மயம்து மகனை கெருட்டுவதுபோலென்று கெரு
ட்டினார். சமர்த்தராய வினாவினாவுப் பார்த்தப்பட்ட அட
வெய் தத்தனாசர்களும் விரைவிற் பிருகுமனைவியிடச் செ
ய்துசரண அடைந்தனர். அதனேவி அவர்களை உட்காணி
கோந்திரக் கத்தி மறைத்துவைத் சூத சீடர. கிடவவா
களைக் காக்கும் உலாரம் வாயிலிள நின்றனர். பின்னர்
விஷ்ணுவானவர் ஆவசெய்திட பார்த்தவியைகோக்கி, ஓ
தேவி! இவரு உத்தர சனாசகர் எங்கொளித்தனரென்று வி
ஞ்ஞானி. மிது பல மற்ற அச்சதன் வார்த்தையைக் கேட்டு
பிருகுமனைவி அவருக்குப் பூசைபுரிந்து உவனா கோதி, ஓ
உபேந்திரனே! உட்கசர்க்கள் எங்கு ஒளிந்தனர்களோ
மான அறிவேன என்றனர். அவர் திருப்பவம் உத்தேவி
யை உட்க, அவர்க்கள் இங்கனே இருப்பின்றனர்.

இ. பொழுது அவர்களைக்கொல்லவிரும்பிய, எனக்குவழி
வீட்டுவன வரைத்தனர். டார்க்கவிதேவி திரும்ப அவ்வச
ன்கேட்டு உகடு கழககச்சினர் ஓடவெயில்கிரணிலலாமற்
போகுதலைவிரும்பிச் சக்கரபாணியான . கருக்குவழிவிட
வில்லை. அதலிர், வினாவொலவீர் முனிந்த சக்கரத்தால்
அவன் சிரததைத் துணிச்சுடன் பின்னர்சுவாலாமாலையோடு
தோன்றி, தன்னருகில்வந்த ஸ்திரீஹத்தியைப்பார்த்துக் கரு
டச்சுவசாதிவீரமான உங்காரஞ்செய்ய வசனா வய்வததி த
டைட்டடுகிற்றது. இச்செய்தி வினாகம் பிருகுமுனிக்
கோரத்தாற்கலகடு உலகங்களைக்கொல்ல, அப்பவத்தியை
யெழுந்த மீளவும் விடுத்தனர்: அகரேவலிப்படியே அது
வகைகளைக்கொண்டது. பிறகு தேவகந்தருவின்னை உர
கக, பிரமனோ முரணிடமி, திரும்புறகடலடைந்து,
ஸ்ரீபுமியடல் கூடினவரும், விபுலமாகிய பத்மரூபினை ஆயி
ரம் படர்சுருள வாதிசேடனாடலில் யோகவித்திரைசெய்
படரும், மல்ககம், புவிமகளிர்களுடைய தாமரைமொத்த
த்திருக்கைகளால் உருகிதிரு பதங்களை யடையவரும், கா
ருத்தறமுடையவருமாயின ஸ்ரீமானே! உமத்திருமகன்
சரணமடைந்த என்செரிடதநீற் கருணாஸம் பொருந்திய
கடைககரூபர்வைவைவைத்தருளும் என்று நிதித்த என்
ருஞ் சமயம் பொருங்கிய கோலிந்தரிடத்திலுலகுற்ற நன் பத்
வைத்தெரிவிச்சென்கள். உம்மா கோறபந்தர் பட்ட தரு
மசேனாவான் உமமாலேயேயேதிக்கப் பென்றது. பொரு
கொலைபரிக்க மயத்தகியைத் தள்ளிவிட்டன். அவத்தியுப்
பிருகவினேவலிந்து லிப்போது எல்லாவலகங்கையும பிர
பாகவலாகிவிட்டோனா, ஸ்ரீகனலும் ஏதெத்ததி: அ
நா. ந. விபு: ! சேகரி இப்பின் யுே சுதி: இந்நர் யா
தொரு ருசிகத்தின் ஆணைகளு! மயங்க வாயுவானவன்
பெரித்தானே, குரியா க பித்தனனே, இக்கிரம்,
சினி, யான இவர்க் தத்தத்தொழிவைப் பரிபிற்றா
மே, அப்பாசிக வுருவான உம்ம லேயோ ம உய்ய
ந பட்டமயிர் உயிர்கள் தத்தமக்குரிய கருமங்கடிக்

எப்படி நிகழ்பெறுவான். கடலும் கரைகடந்து ஜலத்தா
 லுலகத்தை ஓழுதுவிடும். மற்று ரூரியர்களும் ஆராய
 த்தி. உதயாஸ்தமனை நேச் செய்யார்க. தருமத்தை
 விதி குரு சுருதி ஸ்மிருதி உம்முடைய ஆக்ஷிணயே.
 எல்லாச் சகத்தர்குத் தருமங் காரணம். யாவந் தருமத்தில்
 விள குகின்றன. உத்தருமத்திற்கு நீரே காரணம், அது
 ளைதனம னை. அதலின், உத்தருமசேதுவை நன்கு கா
 கும் உன் னம் உம்மாற் செய்யப்பட்ட இந்தப் பெண்டறி
 வை என்று கொண்டு, அனைத சேவரீர் தவத்தால் விரை
 விற்போக்குப். சத்துக்ஷணால் எது செய்யப்படுகின்ற
 தே அனை உலகச் செய்கின்றதென்று உரைத்த சேவரீர்
 உசனங்கேட்டு, ஸ்ரீம னும் சகந்தாதனுமாய் புண்டரீகா
 ஷ்டிப அலர்களை அந்நிய சடைக்கண்ணுற்போவையுடன் பா
 ர்த்துச் சொல்லுகாராயினர். ஓ. சேவரீரே! இப்பழியை
 நீக்கமாறு மனோ. மரமான எந்த விடத்திலிருந்து நாள் தல
 ம்பரியலாம். அ. உட்பட்ட மேலான விடத்தைச் சொல்
 லுகள். சுசந்தை விருமபசின்றவர்கள் சருமலோகத்தி
 ல் உலக சருமநகரைப் புரியவேண்டும். ஆதலாற் கன்ம
 பூமிபாசிய நிலாங்கிய மான நாடலத்திலில், மிக மங்களகர
 மாகிய ஓரிடத்தை யோதித்தாக கூறுங்கள். அதுவே நாம்
 விரும்பத்தக்கதாகும் என்ற பகவானை உசனங்கேட்டு,
 மரர்கள் இதனை எடுத்தப் புகலுகாராயினர். ஓ, பகவா
 னே! எல்லா ருதுகளினும் மனோகரமாயும், புண்ணிய
 மீவதாயுள்ள காவிரிடடகரையில திருவரங்கன்மலத்தின்
 குளாதிசையி, அஞ்சாதந்நலத்தின குடாதிசையில், பிரேம
 பங்கராணி, கனையி, உத்தமமாசிடம், திப்பியமாயமு
 ன் பிமோலி கபபெருடன் எழுந்தருளி முனிவர் குறா
 களாற் சேவிக்கப்பட்ட ஸ்ரீமத் பிரேமபுரமென்னும் மே
 லானஸ்தலத்தைத் தேவரீர் வினாவினெய்தி, உலகங்களை
 ஆசரிசுராயிமீத்தம் பிரேமபங்கராணித் தடத்தில் தவம்புரி
 ந்து, பிரேமமகாலிசைத்தை நன்குபுரிந்து, இராகுவினால்
 விடப்பட்ட நிகரகளை டோவ ஹத்தியினால் விடப்பட்டு,

ஸ்ரீ பூமிதேவிசுளாற சேலிங்கம் தும் அழகிய உருவத்தை,
 இப்போதே யடைந்து, அத்தலத்திலே புகழ்த்தகையாக எங்க
 ிருத்தரிசும் கொடுத்தருள வேண்டென்று நன்கு துதி
 த்தி வேண்டுககொண்ட அவசரம் உசனங்கேட்டு, ஸ்ரீநா
 தன் அமுதம்போன்ற வாக்கினாலே நாம் அப்படியேசெய்தி
 ன்றோம் ; நீங்கள் படமற்றவர்கள் வீர்களென்று அந்தேவா
 களைப்பார்த்துக்கூறிக் கருடத்திலுஜ்ஜன ஹரியானவர் சன
 கத்தி மணிவர்கள் ததிச்சவர், உத்தமமுனிவா சேலிகளவும்,
 பிரேமபுரிஸ்தமடைந்து, பிரான் டப்பணியமளிக்கும் பல
 தருக்களால் விளங்குவ கர், சருகு, நீர், காற்று இவைகளைப்
 புரி கும் முனிவர்களாற் சூழப்பெற்றவர், வாயினாலேறி
 யப்பாட்ட திரு காவிரித் தீர்த்தத் திவலைகளாற் பரமசு க்தி
 யையுடையதும், காதுகட்குனிமையாய்க் கூவும் சூயல்களா
 லும், காலகட்குனிமையாய் நம ிரும் மயல்களாலும் விள
 ன்ருவ மாமிய பிரேமபுஷ்கரணித் தீர்த்தின்கட் சென்று,
 அசன பச்சிமத்திசையி ல் தவம்புரித் து, உதரு முலத்தல்
 வகமாப ட தானேவிளங்கும் சந்திரசேகரரை நன்குக் பூசி
 த்து பிருகு மனைவியானற்ற பழியினினதும் விசிடட்டுக்
 கோமமாமதர்சன உபய ிழது எனனும் அபரித பெருக்
 ிற்றகுச் சாந்திரமயி, ஸ்ரீ பூமிசருடர் அத்தலத்தின்கள
 வினகவினர். பிறகு பேசு கஞ்சருவ சித்தி உததமமுனிவ
 ின் மாவரும் பிரயண முன்னிட்டித் தே சேவராசிய அம்
 த ஹரியை வணங் னாக. அது முதல் அத்தலத்தில் வட
 குணமய பரிபூரணரான பருகோத்தமர், இலட்சுமி பூய
 தேவியினித் திருக்கைகளால் வருடப்பெற்ற திருவடிக் கம
 லங்களைமுடையவராகச் சேவசமனத்திற், மனிதர்களுக்கு
 பாரத்தை யளிப்பவராக் விளங்குகின்றனர். பிரேமலிங்க
 , பிரியரும், ஆக்சேகரும். அம்பஜாக்கருமாய் ஸ்ரீகுபநா
 ராயணரை அப் பிரேமபுஷ்கரணித் தீர்த்தத்தி லாடி உள
 னாகு ிற்றவர்கட்கு கொடுப்பவாசம் நீகருட். ஓ, முனிவர்
 களே ! சுமாய் அத்தலத்தின் கண்ணுள்ள எங்கீரும் காக்கா
 தீர்த்தமே, சிலைவர்யாகும் வீங்கட்களே, மனிதர்கள் யாவ

உன் புராதனம் யெ என்னைத் திருமாலினுடைய ஸ்விருதய
கமலத்தினி றுந் மிகு தாத்தினால் அடைந்தம், தா னிந்
திரனுயிருக்கும் கருவத்தினால் இப்போது மறத்தனன்.
நிவீனனாய் அயல்க்கிரன் யானு காரணத்தினால் திராஜ
பூஷணங்களை இப்பொழுது, ஐராவதங்களை மொழித்த
வேளாகிடைத் கேள் நருந்தேனென உறுதிபுகமொழித்
து என்னை மறத்தனனே உறவுல் சீ டுபார்த்தாணிடத்தி
வீருந்து என்னைமே கேள், நான் பூமியிற் கயலாலடித்தில
உன்னுலே ஸ்தாயிங்கட்ட விரும்புகிறேன். அ வந்திரன்
உன்னை வஞ்சித்தாயிடுக , அசற்குள்ளாக மல செச்சு
நீ மடர் சம சீவகாமமும், டாசத்தி லசையும் வீரபாழ
மொருந்தியும், வினகருவின் ற விடவாழ்ந்தினையமே பெற்
றுக்கொட . இப் படைமாளிகைவாத டேறு மூத்தங்களை
பெருநே, என்னுரைத்தருளி மறைத்தனா.

இப்போது சொன்னவசண்ட அம்மரசன் உடல் புளிகி
டப் பூசசரியுற்றத் தடுக்கைவிட்டு பெருந்து, கவைய
ங்களை முடித்தச சந்திராஷத்தாடர் சுதர்மை பென்னு .
தேவசபையை உடைந்து று, சந்திராதனே ! நீர் சந்திராஷி
த்து எனக்கு முற்கூறிய அம்மார்த்தை சத்தியமேயாகுக,
வேழ பன்னுத் எ று உறுதிப்படுத்திக்கொண்டி உமது
மன்னபரமன் பட்டமர நீர் தினந்தேறும் ஆராதித்தவ
ரும் தியாகராஜ் பெருந் ன பரசிவனே எனக்கு றி மொ
ழுது னியுசென் உரைத்த இட்டசனக சேட்ட சதமகன்
பயதருந் மனகநபகி அததியாகராஜ விரகத்தை
பேர்வே எழுவி வசனங்களைச் செய்து, ஒப்பொற்றினேயம்
வசிகையாகக் கொடுத்த, இவ்வதன றித்தெற்றென அடை
சனத்தன் னி சொன்னவகவகனையின் சனநகரம் திரா
கராஜரைப் பெட்டிபுடனெடுத்துத் தேவேந்திரன் மகித்
திரனுக்குக் கொடுத்த சேவோத்தமரும், பிரமாதிகளால்
அதிக்கப்பட்டவருமாய் உத்தியாகராஜமூர்த்தியை முககு
த்தன் மனக்கனிப்படன் பெற்றுத் தலைக்கொ நகரம் ச
புகத்தினின்று பூசலத்தை உடைந்தனன். அப்பெ

வினை புடையவரும், விசுவேசரும், யாவற்றையம் புரப்பவ
 ரும், கிரிபுராந்தகரும், ஈசுவரரும், சுரப்பங்களால் அவங்கரி
 க்கப்பட்ட திருமேனியுடையவரும், தேவர்கட்கு முந்தினவ
 ரும், முனிவர்களால் அகிக்கப்பட்ட திருப் பதங்கனையுடைய
 உருமாயிய ஸ்ரீமத் பரேமபுரீசரே! தேவரீர் சூரியனால் தகி
 க்கப்பட்ட உலகங்களைக் காத்தருளுமெனத் துதித்தனர். துதித்தலும்,
 பிரமன் முதலியவர்கள் அகிக்கும் மகிமையு
 டையவரும், கூடாது உணிய பரிபூரணரும், வேதாந்தன்க
 ளால் தேடப்படும் ஈசுவரரும், அந்தகாந்தகருமாயிய புரீ
 பரேமபுரீசா தாமரைபோன்ற தமது சரணங்களை வணங்கும்
 முனிவர்களைக் கருணைக் கடைக் கண்களால் ஆனந்திப்பிக்
 கிற உரகத் தோளறி, “ஓ. முனிவர்களே! இப்பொழுது
 நீங்கள் பயப்படாதேயங்கள், உலகங்கட்கு உண்டாயிய
 இப்பயததை வினாவில் பெருடன் களைவோம்” என்று அநி
 சிதமாய் அமுதம்போன்ற தமது வசனங்களால் அவர்களைச்
 சந்தோஷப்படுத்தி, கெற்றிக்கண்ணைத்திறக்க ஆதில் நின
 றும் இருப்புகளை, பாசம், காமையாயிய திரிசூலம், கத்தி
 என்னும் ஆயுதங்களைத் தாங்கிய ஸாக்ஷே எம் கெற்ற உற்
 களால் பவனாகமான முத்தோடும் புருவகெரிப்புள்ள
 கண்களோடும் ஏக வத்சில் தோகறும் ஆபிரம் சூரியன்
 னுடைய சுவாலாமாகைகளோடும் மனிதர் உருளைக் கட
 ன்று கோணறி யாங் மாயாளை ன்நில வத உணர்த்தாளுமெ
 ன்ற வினாவிய விப்புரீமாலி என்னும் அப்பருடனை, பா
 ர்த்தசூத காமாரியான சேஷிகனேசா கமசாணை கீழிசுதன்
 னரணிகளால் உலகம் தனைத் தகக்கும் சூரியனை வெலெழு
 ந்து சிகழி, உபேகைத் செய்வாதே என்று உரைத்தருளலும்
 அவ்வாறே மலிக காந்திபுடையவனுர் கிடப்பதானது
 தேஜோமா மூராயிய கட்பருடன வினாவின் ஆக வந்தெழு
 மபிசூரியனை உலக்கான, உடனே பார்த்துக் கூடாகவ
 னுர், கிரிசேஜோமா மூராயிய அப்பருடனை சோகதிர், ம
 கருவால் உலகம் மறைந்த மேயலின் கண்ணை உட

க். ஆய்வுள்ள மேருசாவாணி முனியலாக்கணம் வணங்
 கித் தனக்குற்ற அவமானத்தைக் கூறி, மனதில் சர்க்கை
 கொண்டுருந்தனா. வித்யாசமாலியம் தனது காந்தியினால்
 உலகத்தை விளக்கி, உதயாஸ்தமனங்களைச் செய்து இரவி
 யின் தெழிலைச் சந்தேகத்தோடன செய்தனா. பிறகு
 கீர்த்திமானிய உத்தம மேருசாவாணி முனிவர் ஒளிக்குறை
 ந்த சூரியனைக் கண்ணாற்ற ஒ, மித்திரனை! வரத்தக்கன
 வந்தே தீரும். வரத்தக்காத ஒருக்காலம் வரவேண்டி, தன
 ஆதலால் சூனிக்கொருகுப் பொறையினால் மஞ்ஞானம்
 வைத்தே பரிசுணந்த அம்வாறு நீ கீர்த்தியைச் சத்
 திபமெனப்பது பெயர். க. பரிசுணந்த. எப்போலெனின.
 சூரியன் ஒருவனே ஆயினும் தரங்கத்தால் பலவாகத் தோ
 னறுதல்போல் ஆத்மா ஒருவனே ஆயினும் பிரகிருதி சூரிய
 களால் பலவாகத்தோன்றுகின்றனா. ஒளியுடையபுருட
 பாய்ம இரேக ஆனமாண்களாக காணப் படுகின்றதும், பித்த
 னேரேபயநிடபகுதியினுடைய காரியங்களுபாட்டினால் உ
 ண்டபயங்களுகுகளிறற. பகுத்தற பல்பலையே. என்னனி
 தசலசூரியனைப்போலே அடிகாரத்தினாலும், யானென நி
 னாமபாலும், புகுதுணியினமையினும் பிரகிருதியால் கு
 ணங்களால் காரியங்களே பாய்ம உமாசுத்தமத்தயிலே.
 இதரம் கீரே ஆனம் சொந்தம். இவ்வெல்லாவற்றிறகு கீரே
 னாகி, கீரே மாயைடைந்தபுருடம் கீரே பிறப்பிலலத்த
 கீரே நற்றிரத்தேவன். பாய்ச்சல்களின், ஆதலால்
 யி உறு மனமென்கூர்ந்தபுருடம் கீரே முடிவெதவையி
 னாயிருந்தும், கீரே உலகசகலத்தினதபதரி, இவ்வா
 ருட்கீரே உருமையுடையவன். பாய்ம நமனு குடபுரித்த
 தோததனாக அவசரம். பாய்ம சம்மையார
 தி சாமல எவ்வாறு சந்திப்பாராய். எ. பிடத்தில், பாய்ம
 உருமையுடையவன். பாய்ம நமனு குடபுரித்த
 தோததனாக அவசரம். பாய்ம சம்மையார
 தி சாமல எவ்வாறு சந்திப்பாராய். எ. பிடத்தில், பாய்ம

பெருமானை முறையாய் ஆராதித்த நீர் செய்த சிவாபராதத்
 காலாண்டாகிய தோஷத்தை நீக்கிக்கொள்வீர். காவிரித்த
 டத்தில் மகா கைலாயத்தை ஒத்த தெக்கண்ணை கைலாசமென
 னும் கிருத்தலம் ஒன்றிருக்கின்றது. அப்பிரமேயபுரித்தல
 த்தில் தூர்ச்சமயானவர் எப்பொழுதும் விளங்குகின்றனர்.
 அவரது ஆணையை மீறியதால் இப்பொழுது உம் தொ
 ழி இறந்தீர். பிகாகடாணியாகிய அவரது செயலை யார்
 க்கும் தள்ளத் தகாததல்லவா? அவர் சத்திய ரூபியாயும்,
 சத்திய வாககாயும், விராட்டருவமாயும், நிலைநிறைந்தமாயும்,
 ஸந்தானவாதையும, விருபாகையுமாயும் விளங்குகின்ற பரட்
 பிரமமாதவின் அவராணையை எவ்வளவு கடப்பான. யாது கா
 ரணத்தால் சராசரத்துக்கு நாயகனும், எப்பரசிவமோ அத
 னால் பிரமபுரமென்னும் அத்தலத்தில் அபர்ணையோடும்
 எங்காளும் விளங்குகின்ற அச்சிவபெருமானையே சரணடை
 யம் உமக்கு எல்லா நன்மையும் எத்தம் என்று கூறிய மே
 ருசாவரணிக முனிவரது அமுகமயமாகிய அட்வைதத்தைக்
 கேட்டு, விசாததனன் பிரேமபுத்தரணிக தடமடைந்து எப்
 பொழுதும் நாயக சேவகப்பட்டவரும், உஷ் கந்தருவ
 தேவாதிகளாலும் முனிவர்களாலும் சேவிகப்பட்டவரும்,
 சித்தருவினரும். ஸ்ரீமத் பிரீம விமானத்தில் விளங்குபவ
 ருமாகிய சங்கரனை வணங்கிப் பலவிதத் தோத்திர வசனங்
 களால் துதித்துப் பூருவதித்தில் தூய்மையாகிய இடத்தில்
 ருந்து தற்செருபத்தைச் சித்திக்குத் தவம் புரித்தனன்.
 இய்வாறு சிலகாலங்களில் இவற்றிய சிவாக்கியமான கைய
 டையினால் பிரசன்னமான வடிவமான நிறைந்த மகேச.
 தமதுருவாகிய சூரியனைப் பார்த்தார். பல கிரணங்களை யுடை
 ய பூகாவெள்ளும் து, சூரியனே! நீ ஒளியினிடத்தை
 கூடைத்து பிரமாதிகள ததிக்க நமதாணையைப் பரிடாவி
 த்தம் காலம் தகமும் முன்போலச் சூய்க்கை சூயையெ
 ன்றும் மனைவிகளோடும் சுகமாயிருக்கக் கடவை. து,
 வினமணியே 'பூமியிலுள்ள இச்சூரிய பங்கரணித்தீர்த்தம்
 இவ்வுலகில் என்றும் உள்ளதாயும், தன்னில் ஆதிவோர்க்கு

நமதனுக்கிரகத்தால் எல்லாப் பாவங்களையும், பிணிகளையும் நீக்குவதாக ஆகட்போகின்றது. ஆதலின் நீயும், இதனை ஸ்ரீமானம் செய்தமாத்திரமே பலனை அடையப் போகின்றாய் என்றுகாத்த ஸ்ரீமானாகிய தேவதேவருடைய வசனம் கேட்டு மிகு காந்தி பெற்ற சூரியன் தவத்தால் அக்கினியை வென்று எச்சோதி மண்டலங்களுக்கும் மத்தியில் இருப்பானாகித் தனது கிரணங்களால் எவ்வுயிர்களையும் பத்து நிக்குகளையும் விளக்கினான். வித்யுள்மாளியும் மகேசருடைய அனுக்கிரகத்தால் தன்பதம் உற்றான். ஆயுள் வீருக்கிரமமாகிய இக்கதையைத் தினமும் கேட்போன் பிணியினமையும், தீர்க்காயுளையும் அடைந்து வெகுகாலம் சுசித்திருப்பான் என்று கூறிய சூதமுனிவரை நோக்கிப் பின்னரும் வசனிப்பாராயினார்.

பத்தாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

11—வது, சூரியபுஷ்கரணி மகிமையுரைத்த அத்தியாயம்.

ஓ, சூதமுனிவரே! சூரிய புஷ்கரணித் தீர்த்த மகிமை உடையும் அவருக்கு ஸமிக்ஞாதேவீ மனோவிபாயிருக்கச் சாலாதேவியும் எப்படிப் பத்தினி ஆயினாள். அதனையும் இப்பொழுது சொல்லுமென்று வினாவின நைமிசமுனிவர் களைப் பார்த்துச் சூதமுனிவர் சொல்லுவாராயினார். முற்காலத்தின் ஆயிரம் கடிகா உடைய சூரியன் துவஷ்டாவின் மகளாகிய ஸமிக்ஞா தேவியைக் கல்யாணம் செய்தான். பிறகு அவள் தர்மராஜனென்னும் காளனைப் பெற்றாள். அவள் தினத்தோறும் சூரியன் ஆவிங்கனத்தைப் பொறுக்கமாட்டாமல் வெப்பத்தால் மிகத்தவித்தித் தனது சாயஸைத் தன்னுருவாக் தெய்வம் பெண்குதிரையின் உருவத்துடன் இங்கு சிவமாமக வந்தேனென்று உரைத்து தந்தையின் வீட்டின்கண் வெகுகாலம் இருந்துவிட்டாள். பின்னர் சூரியனும் சாலாதேவியை ஸமிக்ஞாதேவீ என்மென்னி அடருடன

என் ற டிவனை என் மகள் எப்படித் தழுவுகான் என்று கலங்
 செ சித்தித்தொடும்செய்து, அங்கு வந்த கண்ணுமகா
 முனிவர் அவன் மரன்மிய எயிற்றைக்குச் சலிதாவின்
 ஒளிநாச சங்குர் வணசைம் ஒர் உத்தம மந்திரத்தை உட
 தேயிக்கவும் அவன் சைதய பெற்றுப் பேட்டைக்குகினை
 உருவ சிவத்தனதருவை அடைந்து சுமர்க்கத்திலுந்
 டோறும் சூரிமனுள் சிவத்திருந்தனை என்று கூறிய சூத
 முனிவரைப் பார்த்து, பின்னரும் கேட்பாராயினா.

உதிவெண்ணுலக சந்தியாயம் முற்றிற்று.

12-வது, சந்திரன்சாரபிரோசனவந்தியாயம்

ஒரு சந்திரனாகே! முற்காலத்திற் சந்திரன் உருகார
 னந்தால் பிரோமவிவசிக்கைப் பூரிசுசனனை அமைமா விரி
 யும்குக்கைச்சுருகு விருப்பயிரு பதால கண்ட யுரை
 ததருள வேண்டமொன்று கேட்டை கைச்சமுனிவர்களைப் பா
 ர்த்துச் சூதா சொல்லாத தெடகுகளைய புத்தியை சந்தி
 ரன் தக்-ராமசுனிவரையுந்நவியி முசலிய இருபத்தே
 முநகந்திர சனோமம உடையிருந்தும் அவர்களுள் உரோ
 கணியிடத்திலேயே விருட்டிற்று மற்றைய வர்களை விரும்
 பாதுருந்தனை. அந்நில உரோசுனிவல்லாத மற்றைய மா
 வர்களும் கோலமுற்றுப் பிரகாசம் தகந்தனையடைந்து ஒ
 டுய்யாநீர் எங்களைக ளலாதிசெகுப பாணிக்மகணம செ
 ய்துமொடுத்தா. தகட்டாமசுனிவரதகதாரையை முன்னி
 டிநி வுறுந்தக் கொமகி ருநா அப்பருடனுக்கே அ
 வைய பாரமார்ப்புணை மற்றவனுக்கன்று. இது உதமை
 யான டேசமெழி அத்தம் மக்கு இசுததில் தருமம்,
 கர்த்தம, காமச்சுன் உவடாநி ருநா. உலகத்தின், ஜெனி
 குப்பருவன் பிரோசனா, சேகர்கடா, பிசுராசுடன் எ
 னும முககடகளை உடையவர்களை. பினை
 பிரமசுரியத்தல் இருமசுனோம, மகசுருமததால் சேகர்க
 னையும, சந்தநயால் பிரோசனோம சந்தேவதப்படுத்தி அம்

சூரன் கடன் கொள்ளிற்றும் சீவகுறிப்பினான். ஆகவே,
 விவாகமாவது இஃபர மிரண்டிலும் அப்பிறகுக் காமன்
 மாகச் சொல்லப்பட்டது. பெண்கட்கு இரத்தினத்தினால்
 லமைத்தது ஆரணமன்று, கணவனே ஆரணம். அக்கண
 வனுக்குச் சிலாகமே மான டாகதியம் மனைவியேயாதலின்,
 அவன் பெருகு வம சுகந்தை அடைகின்றனன். அந்தப்
 தகாவின் கண இருந்து ஆனந்த முண்டாகிறது. அவ்வாறு
 தத்திலால் புத்திரானுபாடவருமா. அப்பதிரானால் அடவ
 கவிசம் விளங்குகின்றது. அந்த வங்கிசவருத்தியால் பிதர்
 கள் சந்தோஷம் உண்டாகல். அப்பிதர்க ளையினால் சுபகா
 ரங்களான உலகங்களை உண்டாவதில் தடைபடுமாறு. இஃபர
 முது ஏங்கல் கணவன் ஏங்களைச் சந்தோஷப்பிக்கவிலலை.
 உடோகணி ஒருகணியையே விரும்பி ஏங்களை ஒரு காலத்
 தம் பரக்கவில்லை. ஏங்கள் கரணங்களுக்கும் வெண்ணையா
 டையுமாறு. அவன் வஞ்சனையினால் காவசன் பிழைக்க
 வர மாட்டோம். பூமிபில் பெண்கட்குக் கணவன் அன்பி
 ன்மையைக் காட்டிலும் பெருந்தக்கமும் கிடையாது. அப்
 பெண்கட்குக் கணவன் அன்பினக் காட்டிலும் சுவர்க்கத்
 திற்பெறும். பெருந்தகமுமில்லை என்றுணர்த்த தன மகளிர்
 உசைங்கேட்டுச் சிறுவிதி மருமகளிடம்தோய் முகம் கடுகநி
 தது மிஞ்சத் தோய்க்கொணாது. இம்மகிளானே இஃபர
 முது நான் சொல்லும் உசைந்ததைகளேன். எந்தவுடன
 மனைவியைச் சமராகப்பாக்கவில்லைபோ அவன் மலமூசதி
 ராதிகளால் நிறைந்த புகழ்காமாயிய நாகத்திடம் தன்நாண்பு
 மன்றி விரைவில் சுத்யரோகியுமாகின்றான் எனவது கேச
 விதிவே. கணவனுக்கு மனைவியே ஆரமாவாதலின் ஆ
 ரன் வஞ்சனை கூடாது. சந்திரன் கல் பத்திரனைப் பெ
 மாறு காமிருவரும் சேர்த்து படுக்கையை அடைவோம்.
 அஃகாதே உபத்ததைத் தரிசோமெனும் பொருளுள்ள
 வேகம்கிரததைத் தனது வர ளரிடத்தொழியது மாலை
 யிடுக்குகள். அக்களிகாசுதியால் உளவை டாணிக்
 கணம் பண்ணப்பட்ட இஃபரன்களிடத்தில் சீவகுறிப்பினான்.

டைப பத்தினைச் செய்கின்றாய் ஆதலில் கூடியரோடி யாகு
வாயென்றுச் சபித்தலும், உடனே ஒஷதிகனாகிய சந்திரன்
கூடியரோடி புற்று காளுக்குநாள் மெலிந்தவனாயினான். அத
னால் பூசலத்தில் பயிர் முதலிய ஒஷதிகளும் குறைவுற்றன.
அக்குறைவினால் பிராணிகட்கு அன்னமின்மைபாயின. தரு
கங்களும், கொடிகளும், புற்களும், புதர்களுமெல்லாம் குறை
வுற்றன. ஸ்வாகா, ஸ்வதா, வஷட்காரங்களு முண்டாக
வில்லை. அதனால் தேவபிதிரர்கட்கு ஒருக்காலும் திருந்தி
யுண்டாகவில்லை ஆனதுபற்றி இந்திராதிதேவர்கள் சந்திர
னையும் கைப்பற்றி அழைத்துக்கொண்டு பிராயணச் சரணம
டைந்து வாய்க்குண்ணிய பரிபூரணரும் தேவதேவோருமா
கிய பாரதியின் பிராணவல்லவரே! முன்னர் உலகத்தை
ச்சிருத்திப்பவரும், அதனைக்காப்பவரும், அதன்பின் அவை
கட்கெல்லாம் புத்திடமாபோரும் நீரே என்ற தகித்த அன
ரை கோவிடு பகலுயின்றனர். தகைய சாபத்தால் சந்திரன்
தேய்ந்தனா அதனால் சூவுலகும் காசமுற்றன. "அக்கனி
முதலிய நான்கள் இருஷ்டைகளுர் பிரதமைகான் தெட்டுச்
சந்திரனுடைப அமுதமயமாகிய கலைகளைப்புகித்தி உருவெ
னோம். சந்திரகலாவிருத்தியினாலேதானே பைங்குழற்
சள் விருத்தியடைபும், அதனாற்றானே அன்றமுண்டாகும்,
அதனால்லவா பிராணிகளுந் விருத்தியடைவன. ஆதலின்
இச்சாப மோசனத்தை இடபோது ஆலோசித்துச் சொல்லு
மென்றுரைத்த தேவேந்திரன் உசனகேட்டு மனமதவ
கிய பிசாமகர் மனக்களி புற்று ஆதரவுடனே உரைப்பாரா

* இக்ஞானம்-ஸோமோதத்தி — பிரதமையால் அக்
னியும், துதியையில் சூரியனும், திசுதினையில் விசுவேதே
வரும், சந்திரன் உருவனும், பஞ்சமியில் வஷட்கார தே
வனையும், வஷ்டமியில் இந்திரனும், ஸந்தமியில் தேவரிஷி
களும், வஷ்டமியில் அஜயேகபாத் தேவனையும், நகமியில்
மமனும், தசமியில் வயுவம், ஏகாதமியில் உமையும, துவா
தமியில் எல்லாப் பிதிரர்களும், திரயோதமியில் சூரபாணும்,
சந்திரத்தமியில் பசுபதியும், பஞ்சதமியில் பிரஜாபதியும்.

யினர். ஓ, மகவானே! மூவுலகத்தம் இதமான எனது மொழியைக்கேள். சந்திரமௌலியாகிய சம்புலவததவிர வேறு இரட்சகனை யாம் அறிவவில்லை ஆதலின், உலகங்கட்குப் பிசபுவும், நாசமில்லாதவரும், எல்லாவித்தைகட்கும் பூதங்கட்கும், எண்க்கும ஈச்சுவரராக வினங்குடவருமாகிய அபிரேமபுரீசரையே சரணமடையுங்கள். நாலிரிநதி, காயத்திரி நதியுடனும், நமதானேயின்படி கந்தர்வ பினியாகிய சாச்சுவதி நதியோடும கலந்து பெருகுபின்ற அபிரேமபுரிஸ்தலத்தில், பிராணிகள் எச்சனைக்களைப்பெற்றினும் திரும்பததாயினாதத்தில், உருந்தும் ஜனமத்தைப்பெறமாட்டாது என்றதை பிரமன் வசனத்தைக்கேட்டு உத்திரவுபெற்ற இதிராகி தேவர்களுடன் சந்திரன் பூதலத்திற், பரேமபுரியை அடைந்து திரிவேணிபுருவாய வளங்கும காலிரி நதியின் கணிரியும், அத்தலத்தின் பச்சிபதிக்கிலுள்ள தனனால் கல்லப்பட்ட சந்திரதீர்த்தத்திலுமாடிச் சனாதனரும், தேவேசருமாகிய பிரேமலிங்கத்தை நன்றாய் பூசித்தி ஆவாடபூரணையில், அட்விலிங்க மூர்த்தியின் கருணையால் சாடம விலகி முன்போல் கலாவிருத்தியை அடைந்தத தனது கலையப்பூவணமாகவுடைய புராதனரான பிரேமபுரீசனோ உணர்ந்தித்தித்து ஆகண்டலகுதிகளால் துதலும்செய்யப்பட்ட தூய்மை யாகிய சனது பதலியை அடைந்தனர். கலரோநியாயினும், குண்டரோபியாயினும், அபஸ்மார ரோநியாயினுடகிரததையுடன் அச்சந்திர தீர்த்தத்தில் எவ்வேனம் செய்பவன் அவைக ளினின்று மீங்குடானென்பதுறுதியே சந்திரன் குறைத விர்த்த இவ்வுத்தியாததைக கேட்கும புருடன பூமியில் உகவெலிருத்தியையும், வியாதியின்மையையும், பாப நாசத் தையும் அடைந்த குறைவிலாருகிச சுசித்திருப்பானென்று கூறிய குதானிவரைப்பார்த்து பின்னரும் கேட்டா ராயினர்.

புனித ண்டாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

இவ், சாமபாணத்தாலடிபட்ட சரீரமுடையவனாகி மனை
வியுடன் வினையாடிக் கொண்டிருந்தனள். அச்சமயத்தில்
மகிமை தங்கிய தூர்வாசமாமுனிவர் தற்செயலாய் ஆங்கு
வருவதுகண்டும் எழுந்த வருகவென மொழிந்த பூனை புரி
யாததுமன்றி மதனனால் மதமுற்று ஆடையுமின்றி அவனோ
விருந்தனள். அதனால் மிகு தேசுடைய தூர்வாசமுனிவர்
கோவித்து இங்குவந்த பூசிககத்தருந்த என்னை நீங்கள் யாது
காரணத்தால பூசிககவல்லையோ அதனால் இப்பொழுதுங்க
ட்கு வேடவரு செய்துக என்று புரவினை மனைவியோடும்
சபித்தனர். பின்பு பேரழகுடைய சமதி என்னும் அவள்
மனைவி புகந்து படுக்கையிலிருந்து சீக்கிரமெழுந்து அவரை
அடிக்கடி வணங்கி அஞ்சலித்த நின்று உலுத்தார்கள் இச்செ
கத்தைத் தனையமாகவும், க மிகள் பெண் மயமாகவும், சீரர்
கனாகிய ஞானிகள் யாவற்றையும் சிண்டியாகவும் பாச
மாசி கோ-துவனறனர் என்னுக்கு மிகுந்த சம்பந்தினதோ
அன்னுக்கு அது நித்தமுமா, மததைதசெய்தியுறது. அந்
னால உத்தொருமிடியால் நிதமும மிப்பெய்திடையுற்று இந்
திரிபவசன் மெய்ந்த வலிய ஆலிங்கனம் செய்யும் அழகிய
மகளி னையும் கண்ணுற் பார்ச்சமாட்டானோ! அம்மதுவம
யே மூடனுக்கு மேலானமைவாகும். இந்த என உணவு
சமையதும் காமத்தாலும் முகத்தை நிதமித்த உபமை அ
துதி எனக்கண்ணுறநம் உபமைப் பூசிககவிலை ஆயினும்
ஜீடெ, ராழுதம்மால் எவகட்கு மேலான அனுகிரகம் செய்
உப்பட்டது ஓ, கீ, த்தியுறற முனிவோ! நான் இத்தனைமட்
டும யாசிக்கின்றேன். என்மக்கு நல்லசேசத்தி, வேடவரு
என்க்க தனக்கொம்புரிமவோ அகம். பூசிககமுடைய முக
ததில் அபிவிதி திருதவவளிர்க்கது. கந்தத்திரி னுடைய
ஆகம், சீதம், நிதமம் எப்போது மக்னிபோலிருக்கு மல்
லவா, மறைபுடன் என் உபமைப் பண்பி-தேன் என
மக்கு சமையதும் காமத்தாலும் முகத்தை நிதமித்த உபமை
ததுத சக்தி உபமைத் தனமயிதனதம் அ வந்தமட்டா
தர் மேல்வரும் உபமைத் தனதமும் உபமைத் தனதமும் உபமைத் தனதமும்

விரிசுதித் தடத்தில், சிவபெருமான் நிலைபெற்று விளங்குபி
ன்ற பிரேமபுரம் என்னும் திருத்தலம் ஒன்று இருக்கிந்
தது. அத்தலத்தின் ஈசானத் திக்கில் பத்துக்குரோச தூர
தகில், பல மிருகக் கூட்டங்களால் நிறைந்த சுபமான வே
ணுவகம் இருக்கின்றது. கூட்டவிடத்தில் வேடவருவெ
யதும் உரக்கட்டு அகிக்கு மிடமாமாகும். பிரேமபுரி எஸ்
லைக்கடைசியாகிய அங்கு ஒரு பிரமமனோத்தமனுக்கு மூவ்
பலரிசியை அளித்து அதனால் தீயவர் இச்சாபத்தினின்ற
கீட்டுவிரோதமாகாத்து அம்முனிவர் கையெய்விரியைக் கு
றித்துப் பேசினார். பின்னர் அவ்விருடரும் முனிவர் சாப
த்தின்வாறே வேடுகுடைத்து அறிவு மழுங்கி எத்தேயத்
தில் வந்து அழைக்கடைந்த உருவத்தையம, நினைதயாகிய
கூடைமைய மடைந்து, வழி நடப்புவர்களைப் பொருளைத்
திருமடப்பறிந்தும், பலவித மிருகங்களைச் சுவசரித்தும் ஆங்கு
ககாலச்சுழித்தவருளையில ஒருசமயத்தில், உசேர நகரத்தில்
சிப்போராய ஒர் விப்பிரன், இல்லறத்தில் விஷய சுக
வகையில் வெறுத்த மனமுடையவனாகக் காசித்தலத்திற்கு
பிரேமவேணுவென்ற மிகு விருட்டையெழுந்த சிறி
து பொருளை வைக்கொண்க. பின்னர் பிரேமபுரி யொன
றும் தலத்தடைந்த அங்கு, திரிலேணி சக்கமஸ்காநன்
யரையதில், அகில உலகோசம் தன்னுமாவந்திப பிர
யானிய, பிரேமபுரி எலையை வந்தடைந்தனன். அப்
பொழுது அப்பிரேமாதலின் காற்றினாலும், மழையின
ாலும், மெய்க்கொசும்மொன்றி வழிதமொழிபடசியனால்
மெய்க்கொசும்மொன்றி வந்த நினைதயாமி, அக்கணனுள்
அவையொரு மடசிலங்குச் சமீபமாயிருக்கையது ஒரு தடாகத்
தை வந்தடைந்தான். அதுகாலையி, தன்னோடுகொளும்
புலோகி தடாகத்தை வந்தடைந்த தருண வயதுடைய
அப்பிரேமபுரி, காற்றாழைகளால் மெய்க நங்கிய
மறும், அது தாக்கத்தல வகுந்திடை மருமகிய அப்பிரேமபுரி
கொள்கி, இரகசியமற்று, தடாகுடிசிறுக்கு அழைத்தவகொ
ளமிகுபாதமும், இத்த அயன் தலைவறைய வேடன் தன் கு

ஆதரவுடனும் சேசரித்து வைத்திருந்த, அதுகாலத்தில் இ
லகருமணனோடு ஆகவெய்திய ஸ்ரீராமனை உண்டு அமுதம்
போற்சுவையையும், சுந்தரத்தையுடையனவும். வெகுநா
லமாய்த் தேடிவைக்கப்பட்டனவுமாகிய வணக்களிறுள்
சுருளிகளாகளால் நனகு பூசித்து மறு ஜனனமில்லாத புண
னியலோசத்தை அடைந்தனர். பின்னர் மனைவியையழ
ந்த அபேடன் மிதந்த துன்புற்றவனாகத் தன் பின்னாக
டன் மிருகங்களைக்கொண்டு அபேடனாகவனத்தில் திரிந்து
கொண்டிருந்தான். ஒருசமயம் உயர்ந்தோங்கிய அபவன
த்தில், சந்திரிஷிகளும் வரும்போது சூரியனைப்போல கா
தியுள்ள அம்புலிவர்களைக்கொண்டு, நெடுமழையைமறித்து அப
வேடன் அதிரி முனிவருடைய குடை, பாதரட்சை இத
களைத்திருமுக்கொள்ள அவைகள் இல்லாமையால் வெயிலால்
தடித்தனர். அதுகண்ட வேடன் டாதுகைகுடைகளைக் கொ
டுத்த விட்டான். அதைப் பெற்ற அதிரிமுனிவர் மன
மெழித்து, வேட்டையாடுவோனாகிய அபேடனுடைய
பூருவ காரியத்தையும், மேல் வரட்டோகின்ற காரியங்களை
யும், ஞானக்கண்ணிற்கண்டு தயவிறல் போடகிறார். கோ
ட்களும், அபேடன் அதி விராவில், தனது டாதுகை
நீங்கித் தூய்மையடைந்த அந்தக்கரணத்தாலும் அவன்
கண்ணிரங்கி கடைக்கணித்துக் கூறத்தொடங்கினார். ஓ,
வேடனே, நீங்கள் எதனும் சிவிக்ஞாநீர்கள், நீங்கள் எவ்
விடத்தில் சஞ்சரிக்கிறீர்கள், நீங்கள் எச்சாதனைகளினால்
நதிகளைத் தாண்டுகிறீர்கள், நீங்கள் தினமும் எந்தத் தனத்
தைச் சம்பாதிக்கிறீர்கள் என்று வினாவிய முனிவரை
கோக்கி, அபேடன் தன திருகைகளையும் தலையிற்குவித்த
வனாகச் சொல்லத்தொடங்கினான். ஓ, முனிவரே! காட்
டியுள்ள சுந்தமூலங்களால் சிவிக்ஞானமும், மூக்கிற் காட்
டியல் சஞ்சரிக்கின்றேன். நதிகளை தவணைக்கட்டையினால்
தாண்டுகின்றேன். சிலாகையுமான பொருளைத் திருக்கி
ன்றேன் என்று சொல்லிய அபேடன் உசைத்தைக் கே
ட்டு, உலகத்தைக்காத்தலில், விருட்ட முள்ளவராகிய அத்

திரிமுனியர் இந்நான்கு பயனிலையினை யுடைய வாக்கியங்
 னையும், இடைவிடாது அப்பியாசம்புரிவாய். இதுவே மகா
 மந்திரம். இதுவே உனக்கு எப்போதும் மங்களத்தைச் செய்
 யப்போகின்றதென்று அப்பேடனுக்குப் பேசினது, உடன
 டந்த முனிவர்களுடன தபது ஆச்சிரமத்தைக்குப் போயினார்.
 இப்பால் அப்பேடனும் அவனத்திலிருந்து உறுதியாகிய
 பத்தியுடனே ஐந்து பொறிகளையும் அடக்கினவனாகவிலிருந்து
 ம்மந்திரத்தை எப்போதும் செயித்துக்கொண்டிருந்த
 னை. இவ்வாறு பராமா, சராமா, தராமா, ஹராமா என்ற
 அந்நான்கு மந்திரங்களைப்ப பத்தியுடனே எப்பொழுதும்
 மனதிற் செயித்துக்கொண்டிருந்த அப்பேடனும் ரிஷபபா
 கனராகிய சிவபெருமான் சரபத்தினின்றும் நீகித் தேவே
 ந்திரான முதலிய தேவர்களால் வணங்கத்தக்கவனாக விரா
 விரா ஆயினன், என்று கூறிய குதமுனிவரைப் பின்ன
 ரும் வினாவுகின்றனர்.

பதினாண்டுகாலது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

15-வது, வான்மீகிராகிவர் பூசித்த அத்தியாயம்.

இவ்வாறு கூறிய குதமுனிவரை நோக்கி நைமிச முனி
 வர்கள் ஓ, குதமுனிவரே! பகுதி விசுவகன்னால் நமந்த அப்
 பதங்கள் பதப்பொருளடைந்த பயனிலையைச் செய்யும் பரு
 டனைச் காட்டியேயன்றி அகண்டமாயும், சச்சிதானந்தமாய்
 முள்ள இராமனை எப்பாறு குறிக்கும், அவ்விராமனைக்குறி
 கும் ராம, என்ற அபவிரணபெழுத்தை மாத்திரம் அம்
 முனியர் இப்பேடனுக்கு ஏன் உபதேசிக்கவில்லை என்ற
 சந்தேகம் தீர, எல்லாம் தெரிந்தவரே வித்தாரமாக எங்கட்
 குறைத் தருளவேண்மமென்ற நைமிசமுனிவரை நோக்கிச்
 குதமுனிவர் கூறத்தொடங்கினார். நைமிச முனிவர்களே!
 இராமனை சோதிமயப்படிவாக விளக்குகின்றனர் என்ற சுருதி
 மொழியால் பரம, சரம, தரம, ஹரம என்ற இத்

கானகு வாக்கியங்கள். கர் அத்துவித பிரம உருவான
 இராமனிடத்திலே பொருட்படு மாதலால் இதவே தாரக
 மந்திரம்: இஃதை முக்கியமாகக் காரிகளாகிய அந்தணர்களே
 உபதேசிக்கத் தகுதியாதலா இம்வாறு மாறுபாடாக உப
 தேசித்தருளினர் என்பது கூறலும் முனிவர்க்கா இதன்மே
 லுட்கேடன் வாசகி ஆயினதையும் கூறுகமெனப் பின்ன
 ருக் கூறுவாராயினர். அங்மேன ஓரிடமெய்தி எப்பொ
 முது இராமனிடத்தே மனம் ஈர்த்தவனாகி அம்மந்திர
 ததை இடைவிடாது கட்டிவையப்போற் சல்காது செபி
 ததுகொண்டே றே றெய் னையும அநியாமமும் காற்றெறி
 யினால் உண்டாகிய தானிகளா நன்றாய் மேனிபுழுதம்
 மறைத்து புற்றை போலைய அங்மேனிடத்தில, த
 வைகவெலகாம படியினறித் குடி கொள்ளுந்நன். சட்
 டைமேன்று நெஞ்சர் அசைபாதிருக்க அங்மேனமீதில்
 முனைத்த விறிய மூடில் கானடையில் ஆயமத்தை தனா
 வட்டமப் பெரிய மூடில் ச சாமவேதம்மேல் பருவங்
 தலையாடையதம், தவிரச்சிறவுட்களால் சேவிக்கப்படு
 மதும் பிரகதா, பவமானத்தினால் தோக்க சாங்கனோடு கூடி
 யுட்க, ஆயிரம் சாணககளை, பொருத்திய மாவி விளங்கி
 ற்று, அதன் பின்னர் அம்முன் இலைப்போல தவமு
 க் உலக மெனசுணும் டரவுகலால துர்ச்சாடியாகிய சிவபெரு
 மான் அங்மேனிய உணுவித்தவர்புரிதலைநோக்கி, மனதிலா
 சசரியமுற்றும் மகிழ்ந்து வருணனுடைய ஜலதானாகளால் ந
 னைக்கப்பட்ட அங்மேனனை எழுப்பி தன்புடனே கூறுகி
 றான். ஓ, பொருந்தியே! இச்சுவத்தினாலும், மஹாமந்திர
 னுத்தினாலும் உன்னை மிகவு மன்படையவருமினன், இ
 பொழுது கேளாமய வரத்தைக் கேட்டுக்கொள். அவ்
 டு கடாக்கியுள்ள ஐந்தாமெழுத்தினாலும் டஞ்சாததாத்திய
 டா இராம டாமெழுத்தினால் சேர்க்கப்பட்ட இராம எ
 ன்ந்த பதததால் அத்துநியெத்தல் சொல்லப்படுகின்றது,
 என்னவோ அஃதும் இராம டாவது பொருள் இல்லையிலை,
 இவ்வுலகம் என்வருமமே, எப்பருடன் இவ்வுலகை வல்

னைவ காணவிரமென்றறிகிறானே. அப்புருடன் எமனிடத்
 தினின்றும் மரணம்முதலிய துன்பத்தை அடைகின்றனன்.
 ஒன்றே பொருளென்று நிச்சயமோனுக்கு சோகமோகம்
 கள் உண்டாகாது. புருடனாவன் ஆன்மாவை நானேதா
 னென்று அதிகாரனெயாகில், எதனைவிச்சித்து எதின்னியித்
 தம் எவ்விச்சையின பொருட்டுஞ்சீர்த்ததைத் தவிக்கும்படி
 செய்விப்பானு, எவன் ஆன்மாவுக்கும், வேறுபொருட்கும்
 மேதத்தைச்செய்கின்றானே வேற்று கோக்கமுள்ள அப்
 புருடனுக்கென்றானும் மிகுதயத்தைப் புரிவின்றேன். இட்
 பொழுது என்னை எவ்வுருவாக, பாச்சிவென்றோயோ' இது
 எனது நிஜமாகிய உவ்வுமில்லை. நீ என்னைச் சச்சிதானந்த
 உவ்வாகவும், பிரபுருகியைக் காட்டிலும் வேற்றமையாக
 வுமெதிரியாய். இவ்வாறு தேவதேவனாற்சொல்லப்பட்ட அத்
 தவசுமானவன தவத்தினின்று நீயிச்சந்திராகிரணத்தால்ல
 லங்கரிக்கப்பட்ட சிவங்களை யுடையவரும், மேலாகிருடைய
 இதுகமலத்தில் வசிக்கின்றவரும், மேலானவாகட்டுடைய
 மேலானவரும், சிறிதவற்றிற்குள் சிறியவரும், பெரியவற்
 றிற்குள் பெரியவருமாசிய உம்மை மடிக்கடி. நமஸ்கரிப்ப
 தேனைன்று நமஸ்கரித்துக் கருணாமுத்தத்தினால் நிறைந்த
 மனகளை யுடையவராயும், தனது அந்தக்காரணத்தில் வசிப்
 பவராயும் உள்ள தேவேசனைத் தலையிற் கைகளைக்கடப்பித்
 தன மனகிறுக்கவைகளை இரந்தனை. ஓ! வட்குணநிறை
 ந்த தேவேசரே! தவத்திற்குட்பட்டனும் என்னிடத்து அன
 டம் இரு குமேயாயின, இவ்வரத்தை அருளல வேண்டுமெ
 னறனன். முன்னொருங்காவ துற்காசமுனிவரால் கொடு
 ப்பட்ட எனது சாடவுருவாகிய பாபததினினறும் விதிப
 த் மிகு கிறைவாகிய பிரம்மஞானை அடையவேண்டுமெ
 னறு கூறிய அவனுடைய சொல்லைக்கேட்டு மிகுந்த அன்பு
 டைத்த அக்காசமுத்ததிய ஊர் உலகங்கட்கு அதுக்கிர
 கப்பிரம் விருத்ததால் அம்மாரேபாகுசென்று அட்
 முனிகளை கோக்கி கூறி, பிரானும் அப்பள்ளவரும் தவ
 நதியமாகிய தேவதேவேசர் எங்காரணத்தினால் மங்குலம்

லாகிய உனக்கத்தினின்றும், பிரசேதசினுங் நனைக்கப்பட்டு
த்தோன்றினையோ, அதனால் உன்னை வான்மிகியென்றும்
பிரசேதசனென்றும், ஜனங்கள் என்னருள் செல்லு
வார்கள். மற்றும் எனது ஆன்ம உருவாகியவனும், பூம
ியில் அவதரிக்கப்போகின்றவனுமாயிய இராமனுடைய எ
ல்லாச்சரிதங்களையும் கிரந்தரமாயிய இராமாயணமாகக் செ
ய்யப்போகின்றனை என்று அதுகேட்கெத்தருள்ச் சிவபெரு
மான் ஆகாயத்தில் விடையுடனெழுந்து மறைந்தனர். வ
ான்மிகியும் துர்ச்சடினிடத்தினின்றும் பிம்மரிஷித்துவத்
தையடைந்து புண்ணிபந்தையளிக்கின்ற பிரோமபுரித்தலத்
தையடைந்து உமூல லிங்கத்தை நமஸ்கரித்து அதன் உட
குபாகத்தில் உத்தமமாகிய ஓர் லிங்கத்தைத் தன பெயரால்
பிரதிஷ்டை செய்து மனதுக்கிளிய மேலாகிய வில்வபத்
திரைகளால் பூசை புரிந்தனர். அப்புருடன் அர்வான்மிக
லிங்கத்தை நமஸ்கரித்து வில்வங்களால் பூசிக்கின்றானே
அப்புருடன் எல்லாப் பாகங்களினின்றும் விலகி செல்லு
வதில் பூசிக்கப்படுகின்றான். எந்தப்பரு ண் கல்தோஷ
ங்களை நீக்குகின்ற வான்மிகி முனிவர் ஜென்ம விருத்தாந்த
த்தை நாமனமுடையவனுயிருந்து நாடோறும் படிக்கின
ானே அப்புருடனும் எல்லாப் பாகங்களினின்றும் நீக்கி
இவ்வலகில் எல்லாப் பொருள்களையுடனென்று நாமவர்
கிடையையுட்பத்தை அடைகின்றனர் என்று கூறிய குதமு
னிவரை கோவலர் பின்னரும் வினாவுகின்றனர்.

பதினைந்தாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

16—வது, வசிஷ்டர் பூசித்த வந்தியாயம்.

ஓ. குதமுனிவரே! பிரோமலிங்கமானது நமக் காலத்
தில் எங்கெட மகா முனிவரால் எக்காரணத்தால் பூசை புரி
யப்பட்டதோ, எக்காரணத்தையும் விஸ்தாரமாக எங்கள்
குச் சொல்வோம்வென்று, கேட்ட நாமிக முனிவரை
பார்த்துச் குதமுனிவர் கூறத்தொடங்கினார். ஓ, நாமிக

முனிவர்களே! முற்காலத்தில், வசிஷ்ட முனிவருக்குச் சத்தியென்றொரு பத்திரருண்டானார். எச்சத்தியின்காணினதும் வேதவியாசருக்குப் பிதாவாகிய பராசரருண்டாளுரோ, எச்சத்தியானவர் ஒரு காலத்தில் பெரிய வனத்தில் தமிழகத்தைக் கொண்டுவரும் கீமிதழம் சகாயமின நித்தானியே சென்றார். அந்நகரத்தில் வெங்கடாலமாயிருந்த ஒரு பூசத்திரன் எச்சத்தியானவர் கொலப்பட் டவராயினர். வசிஷ்டமாமுனிவரும் மிகுந்த புத்திர சேகரத்தினால் தமிழகப்பட்டவராய் வருவததின் மேலேறிக் கொண்டுமயினினதும் கீழேவிழுந்தும் பலவிதத்துன்பங்கனையடைந்தும் மனது கேட்காமல் அந்நகர் மிகுந்த விசனமடைந்து பின்னர் மிகுதியாகிய மனவருத்தத்துடன் வனவனெனவலாம் சஞ்சரித்த விசனமானது கஜாமாணியத்தை மடைத்து மேலான தவ விரைமயுடைய வசிஷ்டமாமுனிவரால் வரப் பூசகனையும் காசம் செய்யும் கீமிதழம் அதிக கோபத்தினால் மத்திரன் முனிவர்களுடனே ஆயிரவெல்லியைச் சாத்திர விதிப்படித் து அதிருவாணைகாலி எனச் செய்ததொடங்கினார். அந்நகர வேண்டிய இருப்பினாலும், மரத்தினாலும் ஆக்குவீத்த ஜாகு, உபயிருது முதலிய எல்லாம் பாத்திரங்களையும் பாசிககொத்தகனாகிய சமீந்தனையும் அமைத்துக் கொண்டு நுப்பு முண்டாசு சட்டைய, நுத்தவிக் குக்களால் காலக்கலமுமல் விதிப்படிச் சரும்பாம்பினுடையவும், கரிய அஜத்தினுடையவும் வபையினால் நேறாமம் பளாணிப், பூரணகுதிகாலத்தில், உவப்ப டவையாளான எவ் பட்டிச் சரும் பச்சுத்திக்குள்ளினி னதும், பவலிக்கொண்ட, பட்டிநுதுதி கொத்தாண்டால் ஜோல்களும் மகதான அசினியிப் ஒட்டொன்றும் எல் லா பூசகனாய் வந்து விழும் சகயத்தில், நிறுநுதிக்கு வாகனம் இய, பூசதழம் பங்குறாகிய நிறுநுதியும் இந்நுத் தக்கொண்ட, பட்டிநினியிவ விழுகடும் மகாமந்திரதகா ன் பன்னி தபந்தக சந்திரக் காணடு ஒ, சுவாய்யே! ஐயுயக்யே! இப்பொழுது என்னை இடங்கிய பிரங்கியுமெ

ன்று அன்றிக் கூட்பிடுகின்ற, யாதுதானபதியாகிய நிருருதியை நோக்கி, தமாதியாகிய சிவபெருமான் அஞ்சேலெனறுரைத்துவிட்டு அம்முனிவரை நோக்கிச் சொல்லைத் தொடர்ந்தான். 'ஓ, உசிஷ்டரே! பூதங்களையெல்லாம் நாசம் செய்கின்றதாகிய இந்த யாகம் போதும். இந்த நிருருதியானவன் பங்கு. இவன் வாகனமாகிய இப்புதம் நாசமடைபுமேயாயின நடத்தலின்மையின் இவனுன் நாசமடைந்தவன் போலேயாகுவன் என்று சிவபெருமான கூற உசிஷ்ட முனிவரும் அச்சிடபெருமான வாங்கியததாற் பூதங்களினது கேள்வியை நிறுத்திப் பூரணம் செய்தனர். பின்னர் நிருருதியும் களிப்புடனே ஜம்புகாதனா கமஸ்சரித்து தோற்கிரம் செய்து தனது வாகனமாகிய பூதத்திலேறிப் கொண்டு, தனது பதிகஞ்ச் சென்றனன். திரும்பவும் உத்தமராகிய உசிஷ்ட முனிவர் பூதத்தினால் நாசம் செய்யப்பட்ட பத்திரனை எண்ணி எண்ணி மிகுந்த துன்பத்தினால் நிறிதேனு னனதிற் சுகமறறவராகிப் பரததுவாச மகாமுனியான வாக்கியத்தால் கஜ ராணிமயத்தினின்று ஸ்ரீ வடாராணிய த்நைகமூடந்த பிரமபூமி பிரதேசத்தில் புண்ணி ததைக் கொடுப்பதும் திரிவேணி தீத்தக்தாலகுளிர்ச்சிவடைத்ததும் மரீச்சதாமரை, செவகமூரீ மலர்களால் நிறைந்த நவதீதகநீர்தால் சேவிகைப்பட்டதும், அநேக திருமங்குட்டங்க்கால அடையப்பட்டதும், சந்தாத்நைகமூடம் போலவேலினஞ்ருவதுமாகிய பிரமபூமிமயக் கண்ணுற்று மனங்களிப்புடன் சுரந்ததும் தும் திரிவேணி தீத்தத்திற் பிரமபூமி, புண்ணிமங்குர விமலந்நைகமூடம், உடமுலேசனையுட்பண்ணிற், சூரியபுங்காணிற் தடத்திற் தம்முடைய பெயரால் இவ்வகப் பிரதிஷ்டாபுரிந்து, ஞான வாபியிலும் ஸ்வானம் விசிட்ந சோகம் நீகரிச சந்தோவகத்தானே அந்தருண வாயியிற் சீமொத்தத்திலுற்ற விலகத்தருமூடம் திருநாடோறும் அமிரத்தெட்டுரு பஞ்சசூகர மந்திரததைச் சொசித்து மிகு சந்தோவகத்தை உடைந்தனர். அந்தருணவாயிற் சூச சமமாயித் தீதம் எவ்வுலகத்தமிழிலை, சுத்த

தீர்த்தங்களுள் பாசம்செய்த அன்னம், சாகம், முதலியவை
கோச் சிரத்தையுடன் சோத்திரியர்களாகிய அத்தணர்சட்க
ளித்தால் கோடி மடங்காகும். அதீர்த்தக் கரையிலுற்ற
விபவ மரத்தினடியிலிருந்து எப்பருடன் உருத்திராக்ஷ
மாலையினால் அலங்காரம் செய்துகொண்டு தாமரை மணி
மாலையினாலாவது, உருத்திராக்ஷமாலையினாலாவது, சூத்
தமாலையினாலாவது, பவழமாலையினாலாவது, விசேஷமா
லம் ஸ்டம்பகமணி மாலையினாலாவது, பஞ்சாக்ஷர ஜெடத்தை
ஆயிரத்தெட்டுத் தடவையேனும், நூற்றெட்டுத்தடவையே
னும், இருடத்தெட்டுத் தடவையேனும் ஜடம் செய்கிற
னானே அப்பருவன் பிரமஹத்திசெய்தவனாயினும், சுராபா
னம் செய்தவனாயினும், குருத்தரோகம் செய்தவனாயினும்,
சுக்ரானுபஹரம் செய்தவனாயினும், இவ்வாறாகு பாவக்களை
யம் புரிந்த பேருடன் ஐந்தாவனாகச்சேர்ந்த பாலியாயினும்,
எல்லாப்பாவங்களினின்றும் நீர்க்குவின்றான் என்றவிடை
கொடுத்த குதமுனிவரைப்பார்த்து நைமிசமுனிவர் கேட்
பாராயினார். குதமுனிவரே! ருத்திராக்ஷங்களில் எத்தனை
விதம், எவ்வளவு ருத்திராக்ஷங்களை எவ்வாறு தரித்தல்வே
ண்டும். இவைகளை எங்கட்கு நூறு வகுத்தருள்வீரென்று
வினாவிய நைமிசமுனிவர்களை கோக்ஷ் குதர் கூறுகின்ற
னார். ஓ, நைமிசமுனிவர்களே! மத்தியபானம் செய்யினும்,
மாஸ்போஜனம் செய்தபோதிலும் உருத்திராக்ஷ மாலி
கையைத் தரித்தானேயாயின், உடனே பரிசுத்தவான்மா
யாக வின்றான். எவன் ஆயிரம் உருத்திராக்ஷம் தரித்
தானே, அவன் சாட்சாத் ச'த்ரிசேகரனே ஆகுவான்.
ஆயிரம் உருத்திராக்ஷமும் பிடைக்காதடக்ஷத்தில் ஒட்
கொரு முழுகையினும் பதினாறு பதினாறாம், சிகையில்
ஒன்று, மணிக்கட்டுகள் ஒட்டுமொன்றில் பனிரெண்டு
பனிரெண்டாம், கண்டத்தில் மூட்டத்திரண்டாம், தலையில்
நாற்பதாம், ஒட்டுமொரு செவியில் எவ்வாறும், மார்பில்
நூற்றெட்டுத் தடவையேனும், நூறுமணிகளை மத்தகத்
தில் அணிந்து எத்தீர்த்தத்தில் ஸ்நானம் செய்தபோதிலும்

கங்காநதியிலாழிய பலனை அடைவானென்பதில் சந்தேகமில்லை. சில ஏகமுகங்களும், சில ஐந்து முகங்களும், சில பதினொரு முகங்களும், சில பதினான்கு முகங்களுமாகிய ருத்திராக்ஷணகள் உலக பூசிதங்கள். இவ்வுருத்திராக்ஷணங்களைத் தரித்தப் புருடன் பாவகங்களைச் செய்தபொதிலும் அப்பாவங்களில் சமபந்திகமாரட்டான. உருத்திராக்ஷணமாவதரித்தப் புரு-ணங்களை மெதுதர்களும் பயமடைவீன்றனர். எவன் தினந்தோறும் சங்கரா, பாரவகோ, ஸ்ரீகண்டா, ரிஷபதேவஜா, கங்காதரா, சந்திரமௌனியே சமடவே, பிநாகியே என்று சங்கோத்தனைச் செய்கின்றானோ அவனும் பாவங்களினின்று விடுபடுகிறான். பீரதேவ, காலதிலும், சிவபூஜையிலும், சிவராத ஸ்மாந்த கருமங்களிலும், உருத்திராக்ஷணங்களுக்கு அலுவலரித்துக்கொண்டு செய்வானேயானால் அதிகள் கோடிமடங்கு பலனைக்கொடுக்கும். வீழுகியினால் சத்தானைச் செய்த சர்வாகுதத்தை உடையவனும் எல்லாப் பாவங்களினின்றும் நீங்குகிறான். உலகெஞ்ச சிவ விபூதி, பரபிரமம் இவ்விரண்டுச் சம்ஸாரத்திலிவிச்சதினும் சமஸாரத்தின்படப்படுபிறவுக்களுக்கு இவ்விரண்டுகளில் ஒருவது சேவிக்கத் தகுந்தது. இவ்வாறு அடையுந்த முனிகரும் பத்தினியுடன் புராதனமான உடரணைணிபத்திலுற்ற பிரேமஸ்கந்தைப் பூசித்தது சோகந்த உடராணி மனங்களிப் டைந்த கெருகால் உருத்த சூர்மனத்தினை அடைந்தனர் என்று குரானியை உறினார்.

பதினொரு சந்தியாயம் முறநிற்ற.

17-வது, காசிபர் பூசித்த அத்தியாயம்.

இவ்வாறு விரித்தனைஞ்ச குதருணிகரை கோசுடே பி... செட்... ஐ. குச... னிகரோ' இப்பேரே... சமா... தொகு காசிபரால் பூசிக்கப்பட்டதுவோ, ரெககுண்டாயினரோ, அது எவ்விற ஆசாரமுண்ட.

வரோ, எவ்வாறு முத்தியடைந்தனரோ, - னையுள் ஓச
மெனலும் சொல்லுவாராயினர். ஓ, னநமிசமுனிவர்களே!
பிரேமபுரியில் சுசர்மாவென்ற ஓர் வேதியுண்டாயினர்
அவ்வந்தணர்! சுருதி, ஸ்மிருதி, புராணங்களை அறிந்தவராயும்,
சர்வ சாஸ்திரங்களிலும் வல்லவராயும் எல்லாபாஷைகளும்
உணர்ந்தவராயும், சபைகளில் வித்வான்களைச் செயிச்சிறு
வராயும், பொருளைத்தேடுவதில் ஆசையுள்ளவராயும், பிறர்
குக் தருததை நோதிப்பதில் வல்லவராயும், அகலைத்
தான் செய்யாதவராயும், தானே சென்ற திசைகளிலுண்டாய்
வராயும், இருந்து வருகஸ்கர்களை வஞ்சித்துத் திரவியங்களைச்
சம்பந்தித்தாரேயொழியத் தன்பொருளை பிறர்க்குக்கொஞ்ச
மேனா கொடுக்கவில்லை. இவ்வாறு நிகழ்கையில் ஒருகால
கில் அவ் பிரேமபுரித்தலத்திற், மேற்றிற் லிருந்து, நேறம
வென்று பெயர்கொண்ட ஓர் சண்டாளன் கொடுமாடுக
ளின் பிதில் அநேக திரவியங்களை எடுத்துக்கொண்டு, காய
த்திரிசு கமத்தில் ஸ்தானம் செப்பவேண்டுமென்று பிரேம
புரியை அடைந்து, அக்காய இரிசுட்கமத்தில் நீராய்,
தானக கொடுக்காத தான் கொண்டுவிடுத்த, தனதனை எல்லாம்
நுவித்துக்கொண்ட. பிராமணர்களை அடைந்தான். அக்
காலத்தில் நே பெரிய ஒருவரோடும் பரிமாணிப்த்செய்திருந்து
தனதுசைவத் துறவற்கு இசைக்கவில்லை. பின்னர் கூறு
செய்துத் சுசர்மாவானார் உஸ்மருத்திராசுக்க தாரியர், அக்
சைவ மானை அடைந்து, எவ்வத் தனங்களையும், தானே
நிராகரணமென்ற எண்ணம் உடைய சாஸ்திரமாதொ
லத்தெ டங்கொ. து, வேமனோ! இவ் பிரேமபுரிய்
பிராமணர்கட்குள் எவர்க்குச்சம்மானான விவரம் துறந்
தமாயி. ஆசையினால் உடனற கொடுக்கப்பட்ட தனதலை
எல்லோரும் வாய்க்கட்டி உருத். விசயமானும்தன
தலை நிற பிறர்க்கவரும் உடையுடைய தானபா தானு
தானே ததல் உடையத் கொண்கவாகிடு வது தனமு
தவாய், பிறர்க்கு கொஞ்சமேனும் கொடுக்காம.
தனதகே கொடுப்ப வேமாறுத் திரம. இ. ஓ, ஸாவி
தவர தனது என்று கூறிய அமைய, உடைய மொழியை

1. ந. நேரமன என்னும் சண்டாளனும் மனக்களிப்புடன் ஆச்சரியமொழைந்து, பூசகேந்திரரோடீ நோக்கேட்டபடி உமங்கே எல்லாப் பொருள் களையம் தருவதேனென்று சொல்லி, உடனே உருக தானையை முன்னிட்டு எல்லாத் தனத்தையும் அப்பிராமணருக்கே தானம் கொடுத்தான். பிறகு, இவ்வுத்தனமும் மிதந்த துக்கேல்லாததனத்தைச் செய்து எந்த ஒரு கொள்கை, இவ்வாறு சங்கடங்கட்குக் கோர சமேனும் கொள்கையாக, பட்டணத்தில் உள்ள யா. காரும் தானை மீட்டுதல் பரிசாகச் செய்தல், இவ்வுத்தனம் உடையவரால் தயாராகத் தை வந்தடைந்தனர். பிறகு உயிர் தாரர் என இவ்வயிர் மமமசத்தில பிந்து சண்டாளனோட சதிக்குந்த சனத்தைய கிரகித்தானே, இவ்வாறு மனத்தைய கடவேண்டும் இவ்வயிர் மமமசத்தில எல்லாவிதத்தையும் விரை அறிவிக்கையால் தனத்தைய போலிதைய இவ்வயிர் மமமசத்தில புண்டலோக கருத்தும். சம. சாதகர் உய்யம் அறிந்ததே, இவ்வயிர் மமமசத்தில உய்யம் தனத்தைய அறிந்ததே. இவ்வயிர் மமமசத்தில போதே ஒருக்காலும், நம்மாலும் பேசத்தகுந்தவனெல்லாம். இவ்வயிர் மமமசத்தில இவ்வயிர் மமமசத்தில உய்யம் தனத்தைய அறிந்ததே. இவ்வயிர் மமமசத்தில போதே ஒருக்காலும், நம்மாலும் பேசத்தகுந்தவனெல்லாம். இவ்வயிர் மமமசத்தில இவ்வயிர் மமமசத்தில உய்யம் தனத்தைய அறிந்ததே. இவ்வயிர் மமமசத்தில போதே ஒருக்காலும், நம்மாலும் பேசத்தகுந்தவனெல்லாம்.

எல்லாப் பணங்களையும் தனித் தனியாய்க் குப்பல் குப்பலாய் எண்ணி எண்ணிக்கொட்டி வாயோலையுமெழுதிப் போட்டுக்கட்டிப் பெட்டியிலும் வைத்துப் பூட்டித் தனது கிரகத்திலேயே காத்திருந்தானெழுதிய வீதக்கும் வரலில்லை. இவ்வாறு நகரத்தின் ஜனங்களும் உறவினரும் இடைவிடாது நித்திகசக் கிலகாலப் பீட்டு வசீதுவந்த சசர்மா, கட்டிட்டு இனி இருக்கக்கூடாது. இவ்வருந்து எவ்வருந்தியிலும் போகவேண்டாமென்று மனதில் நிச்சயித்துத் தனது இல்லாருடன் தனம் முழுதும் ஒட்டகையினமீது எந்த துக்கொண்டு உலக பழிப்பினிதாஞ்சி வீட்டினின்றும் வினாவில் வெளிப்புறப்பட்டு வராகபலே அருகில் ஒருகாட்டில் வருகையில் பகலா உறவினரும், மனவிதப்பட்டையினருமாய் அநேகம் திருடாகச் எதிர்ந்து, ஒட்டகங்கள் சுகந்தவரும் பொருள் உவும் சுவர்ந்து ஆவிகைய. கவர்ந்த கொட்கான். நெருங்கி வருத்துகையில் அவர்களைப் பார்த்து மனைவியுடன் பயந்து நடுக்கி வடதருவிழவிகளை விளக்கும் திருக்கேயிலுள் எழுந்தருளிய ஸ்ரீமத் பிரேமபிசுவான்க குறித்து, உங்கடமே! என்று மேல் வருமாறு கற்றவராயினான். ஒபிரோமபுரிசுவாரோ! நான் உரவிய வார்த்தையினு. உன் திருத்தவதையும இறந்து பிரமதிகாரத்து. கிடைத்ததற்கரிய உனது திருக்கேவைவையும இத்தேனே, பிடி மபரித்தபந்திர கொடிபொழுதேனு, அமை கொடிப பொழுதேனு. வலிபடவன பிரமத்ததைப் பெறுவொருகை பிரமவிததுக்க. சொல்லுகின்றார்கள். அபடிபட்ட தலமுதை எடுத்து மெளட்டாகக்கதரு. இத்தேனை கூடலு கொட்பட்டபெரு. முவருக்க னா கையில் நகைத்ததேனை. ந, பகலானே! தி பொழுது மணிபாற நிக்காட்டில் பிராணககேயு. விட்ட பட்டகதேன. இ, னரிக்கணியை, இ, கலயிதே, மெளலிககேய, சந்தனமே, இ, கங்கைமருவேசு, மம் வகந்தம் வாய் இவ்வாறு வருத்தினவாய்க் கதரிக்கொண்ட உய்களை இத்தேனிட்டன. அசுரல அவ்

யனைவி பின்னர் அன்றில் பறவைபோலே பதறி விரைநக
 கியத்தடன காசி நகரத்தை அடைந்தனர். பின்னர்
 மூன்று கரணங்களும் குவிந்து பிரேமலிங்கத்தைச் சித்தித்த
 உயிர் விட்டமையால் சுதர்மாவானவா பாகங்களினின்றும்
 நீங்கித் திருவடபிசேரம்புரியில் கௌசிசமுனிவருக்குப்
 புத்திரனாக ஜெனித்து, அவரால் சாதகனாய் தொடங்கி
 உபநயனம் உரையிழைக்க கிரியைகளையும் காசினென்ற
 பெயரையும் பெற்ற மிகுந்த பிரமதேச விளங்கிப் பூர்வஜெ
 நம் நினைவடைந்து, சித்திகளுக்கும் மும்தினவரும், புண்ணி
 உவானும், சுத்த மனததினருமாகித் திரிகாலங்களிலும் திரி
 வேணியில் ஸ்கானம் செய்தல், அர்வாதே பிரேமலிங்கத்
 தை அர்ச்சித்தம், மூலேஷணைகளையும் ஒழித்தம், பிராணி
 களையும் சமமாகப் பார்த்தம், ஒட்டாஞ்சிலையும் காஞ்சன
 தையையும் கரியாக மதித்தம் சீவன சித்தமாய்ப் பூமியில்
 சஞ்சரித்தப் பிரேமலிங்க பூஜையினால் மேவான முததியை
 அடைந்தனரென்று ஓதிய குதமுனிவரைப் பார்த்து பின்ன
 ரும் டேசத்தொடங்கனர்.

பதினேழாவது அதியாயம் முற்றிற்று.

18-வது, பாதுமுனிவர் பூசித்த அந்தியாயம்

ஓ, குதமுனிவரே! பிரம உடையவன் விளங்கிய பரத
 முனிவரென்னும் மறைபுலர் பிரேமபரிசுரை எம்மாறு பூசி
 த்தனர். அக்கைசனையும் உரைச்சருளுந் என்ற விஷுவிய
 நையிச முனிவர்களை நோக்கிச் குத முனிவர் சொல்லத்தொ
 டங்கினார். ஓ, நையிச முனிவர்களே! சாஸி கிராம அந்
 திரகாரத்தில் வசிப்பவரும், கோயத்தை விட்டவரும், இந்
 திரியங்களை அடக்கியவரும், எவ்வயிர்களிடத்தும் அனபுர்
 னம்ருமாய் பரதமொனும் ராஜரிஷி கிருமதா கதிக்களையி
 லிருந்து தவம் புரிந்தனர். அதுகாலையில் சுருப்பம் நிறை
 ந்த ஒரு பெண்மாளுனது புய்யால் தூரத்திலுள்ள பயத்து
 கலங்கி ஆங்கதியின மயிலினுள்ளே குதிக்குடொழுது அந்

ன உயிற்றினினும் வெளிப்பட்ட குட்டி அப்பொழுது மநி
 வில் முழுவி ஈழுங் எழு - னைக்கணி அம்முனிவ் விரா
 வில் - னை எதிர்தி, தனது ஆச்சிரமத்தில் வைத்து, பல
 அளித்து பராமரித்தவர அனுவம் நா. தேரூறும் அவரது
 ஆச்சிரமத்தின அருகே புறங்கை மேய்ந்து, சஞ்சரிக்கட பத்
 திரன் னோவ உடருஞ்சுச் சந்தோஷத்தைச் செய்வித்து உய
 ர்காலம் ஆச்சிரமமுற்று அ - கினிதேறாத்திர கிரகத்தில்
 பதிபதமணி அமமுனி - ருடைய மடியிலும் படுததருக
 ளும் அம்மா - னை - னிவர் மிகப் பயத்தடன காட்டி
 ச - சரிக்க விரிவார். இவ்வாறு சிவகாம - சித்தவந்த அம்
 முனி - ருஞ்சுச் சமதிசை வரபே அம மாபாருட்டியும் அவ
 ரை மகந்தி மகந்தி கண்ணீர் தவர்பிப் பார்த்தி நிற்க
 வரும் - னினறதை கோக்டி இதனை எவ்வாறு விநி
 வேன, ச - கக பதவிடை எவ்வாறு அடைவேன எ - டு
 க்கவை எவ்வா இரகதிக்க போகின்றா என மிகச் சித்தி
 த்தனர். இவ்வாறு மா - சர்வை அம - சடி எண்ணி பெ
 ணணி பிரமாணு ச - தானம் செய்யம் அம்மகா னிவரு
 டைய பிராணன்கள் வெளிப்பட்டன, தே - னவன்
 உயில் எவ்விதமான எண்ணத்தடன சரிசத்தை விடகின்
 றுளே வ்வுருவத்தை அனை - கிராண என்னு பிரம வித்
 தக்க - சொ - லுகின்றனர்க - அம் னிட - மாணகன
 னை கினைத்தே சரிசத்தை விட்டமையால் பிரோமபுரித்தலத்
 திட தேவராத மறையல் ஆச்சிரமத்தில் தமோருவ
 மடய மா - ருட்டியால் தெரிததனா அத்தேவராத - னி
 டி - ரு - சோதய - திதிபுனை புரிவின்றவராதலின் அம்
 வதிக - புதி - க உச்சிட்டத்தை அருத்தி அதில் டரன்
 விசேஷ - னி - னல் அட்டத்தம் ம - ன்கனருனது க - னி
 யம், தங்கயம் - ன - மையல் அடைந்து பின்னர் தனது
 பு - னெனம் கினைவெய்தி மன - ன் ஒழிவற்று முயற்சியி
 னிக் கடைத்தகைக்கொ - டி சந்தோஷத்தக்க காய் தசருகு
 க் - னபுதி - க குட்டைக்கொ - டி அருத்தித் தன் காலத்தை என்
 ட - டி - தருக்ட - கானிடவிலே தனது உடலை வற்றச்செய்த

வழியில் செல்லுமபோது அப்பலகைக்குச் சமக்குப் போகிக்
 குக்குத் தலையா பருத்த தேசத்தடன் வழியில் நிற்கிற
 இவனா கோசுபுடல்பக்கிள் மனகொம்பைத் தாய்கொன
 லும வினாலில் உடனே பாதமுனிகர் அகன் ஏவியபடி யே
 மனங்கனித்தச் சமந்து செல்லுங்கால் பிபீலிகாதி றெந்து
 க்களினது ஆயுட்கல் வருக்குமேயென்ற எண்ணத்தால்
 தாண்ம த்தாண்ம ிருகித்தகுகொண்டி வழியைப்பார்த்துச்
 சென்றனர். அதனால் பல்லக்கின் கொம்பசையவே தன
 துடல் அசையவும், அது தெரிந்த அரசன் ஓ, போகிகளே !
 நீங்கள் பல்லக்கின் கொம்புகளை என் இப்பொழுது அசை
 க்கின்றீர்கள் என்று பார்ப்புடனே விருவிய அவ்வுரசனை
 கோக்கி அப்போகிகர் தலையுக் கூறுவானாயினான் ஓ,
 அரசனே ! எனது எவ்வினும் முற்கொண்டச் சமந்து
 ன்ற பெருத்த தேசத்தை தட்டையானும் யுலாவாமையே இவ
 னிப்பொழுது இப்பாறு அசைக்கின்றான் என்று கூறிப்
 பிராமணேந்தமராயே அப்பாத ஸ்னிவனா அரசன் முன்பி
 ற்கொணர்ந்து விடுத்தனன். அவனாக்கண்ணாற்று அரசன்
 அதிகயிற்றி லெவருமாறு சிபாகசியமாகிய வாக்கிடத்தால்
 பேசுவானாயினான். நீ யுலாவாயும், பெருத்ததேசம் உடைய
 உருய, மிருந்து இப்பொழுதெனின இடைப்படைந்திரு. இ
 ன்ருமோ ? உன்னை சுமக்கும் இந்தப் பல்லக்கை கொம்
 பை என அசைக்கின்றாய் ? பேசுவாயெனலும் மனையாங்
 புகல் கொறனர். நான் யுலாவும் உல்லன். பெருத்ததெனும்
 அல்லன். இடைப்பற்றவனும் அல்லன். இட்டல்பக்கின்
 கொம்பைத் தாக்குமோ ? உல்லன். சாசுதியாகிய நித்
 தேயாகினேன் துறையுடனும் சேர் எவ்வன். பூமியில்
 பாதாம், அதில் கண்ணெனும், அதில் சாறுவுர், அதில்
 தேயைபம், அதில் இடையம், அதில் வயிறம், அதில் மா
 ர்பும், அதில் சோளம் இப்பாறு முறையே தோளிறுலம்
 றேயல்லக் கொம்புத்தாக்கப்படுகின்றது என்ற உனா
 சவே அவ்வுரசன் அடவிப் பிரரை பிரமத்தை அறிக்கவர்க
 ட்கு சிவாகசியமாகுவனொரு அழிந்து உடனே பல்லக்கி

வினாறிநின்ற அழகைப் பணிந்து ஒ, அச்சனோ! நான்
தத்துவ நிலையை அறியவில்லை. ஆதலின் அதனை எனக்கு
உபதேசித்தருளுமென்ற பிரார்த்தித்த அம்வாசனுக்கு அப்
பூசரர் தயவீனும் எதனை அறிந்த மோகஷத்தை அடைவார்
களோ அத் தத்துவத்தை உபதேசிப்பாராயினர். ஒ, அர
சர் மோமானோ! நீயும் நானும் இச்செகடனைத்தும் சச்சிதா
னந்த ரூபம் தத்துவமசி வாக்யங்களால் வித சத்திரம்.
ஆத்மாவைக் காட்டிலும் இரனை வேறுகக் கொஞ்சமும்
வினையாதே. கடகம், மருடம முசலிய பூஷணங்கள் ஆடக
ச்சைதக்காட்டிலும் வேறே. சச்சரன் இக்கிரியைகளை வெ
யிப்பாட்டையாகக் கெடுத்தனர். ஆதலின் ஜனங்கள் வெ
ளி பட்டையாகவே பார்த்தின்றனர். ஆயினும் அகேச
ரில் ஒரு பத்திரமான் மோகஷம் ஒன்றையே விரும்பி விவச
ங்களை நோக்க மல் இதைத்துள் விளங்கும் ஆன்மாவைப்
பார்த்தின்றனர். எல்லாப் பூசகனிடத்தும் அத்தருயா
யியாயிருப்பவனும், எங்கனும் பாலி இருப்பவனும், எவ்வ
யிர்களினுள்ளும் மறைந்திருப்பவனும், கருமங்காத்தியதி
யும், எல்லாப்பிராணிகட்கு இருப்பிடமாவோனும், யாவற்
தற்கும் சாக்கியம், ஞானவாஸ்தியம், தனனைன்றி வேறவ
ஸ்து அற்றவனாயும், ஒருகுண சம்பந்தங்களும் இல்லாதவ
னாயும், பல உருவினனாயும் விளங்கும் தேவனொருவனே.
சூசாயம் ஒன்றாயிருக்கும் வெளுப்பு, கறுப்பு, நீலம் முதலிய
பேதத்தினால் பலவாகத் தோற்றுவதுபோல ஏகனாகிய ஆத்
மாவும், சந்த்ரஸ் திருவ்மயபால் தனித்தனிக் காணப்படுகின்
றனன். கண்குற்றம் கண்கள் நோக்கும் சூரியனை அடை
யாததுபோலச் சரீரத்தள்ள ஆன்மாவைச் சரீரதோஷம்
அடையது. எகத ஆன்மாவை அறிஞர் யாவற்றையும்
அறிந்ததாகுமோ அந்த ஆன்மாவை ஒன்றாக அறியவேண
தல், வேறுபாடுகளை விடவேண்டும். சர்வபூசகனின்
இதய குகையில் இருக்கும் ஆன்மாவை எதுவகையில் ஏக
மாயும், அத்தனைவதமாயும், எல்லாப்பூசகனும் தனனை
அடைபட்டுப் பெற்றறிதன்று ஒன்றாக அறியவல்லியோ அது

வனையிலும் குணங்களோடு கூடிய சகசரணை உபாசிக்க வேண்டும். மகம், தானம், தவம் அர்ச்சனைகளால் ஆன்மாவை அறிய விரும்புகிறார்களே பரபி. மததை அறிந்தவனது வித்யகிர்த்தி பேதிககப்படுவனறன. எல்லாச் சந்தேகங்களும் சேதிக்கப்படுவனறன. சுருமங்களும் கசிக்கின்றன. ஜெகமனைத் தும் ஆன்மாவைவிட்டு நேறுபடும். ஒவ்வொரு சற்காரணமாகிய அணுகள்முதல் தேவர், மனிதர், பசு, சன், பசுதிகர், தருக்கர், சர்ப்பங்கள் எவனும் இவை யாவும் விவபெருமானைக் காட்டிலும் வேறப்பட்டவைபோல் இருப்பினும் அவரது உருவமே உலகத்தின் பார்ப்பவனும், வேர்வனும், நினைப்பவனும், எங்கும் நிறைந்த அப்பாழிம் அல்லது மேனோருகையானது என்று உபதேசித்தருளிய பூசுரோத்தமரிடத்தின் திருந் த ஆன்மாவை அகண்ட உமகாக அறிந்து அவ்வரசரோடான பரமாத்ம திருவடி அடைந்து, மேகதிருவந்தையவிட்டுத், சக்திவலஸ்துவைக் கண்டு தோதத்தை விட்டு அறிந்து எவனானாத் தருத முனிவரை நோக்கி, பின்னரும் சேட்கத தொடங்கினார்.

பதிவெட்டாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

19-வது வியாசர் புதித்த வந்தியாயம்.

ஓ, சதமுனிவரே! விடாச் சாணி நித்தம் பிரோமவி கங்கைத் புதிதகா. அக்கனையம், எந்தக்குரைத்தரு னார், தேட்கவிறு. டயேமென்று வினாவிய கருமிசொ னி ர்கட்குப் பி ன்ருகுருப்பாணி ர் சொல்வதென உக ன. ஓ, கைரிசாணி ர்களே! கவியகந்தில உகடாக ட்போகின்ற மிக் துறங்க புத்தி னகட்குக் கருணைபரி உம் சிறித்தா சகலம் புக்கிரதம், வட்கும நிறைத்தவ னாகிய வியாசடக சா லசானகசரமுடய கூடிய டே. க டெனும், பெரிய மரத்தை காணாக மிரித்தருளச் சரச கூர்த்திர்க்களாகி னுருணாளிவர் அகடகை, அ மானது சிறிது கலங்கி பிக தத தெவிரவி லை. இவ்வெ

யெனயெனச் சித்தித்தத் சருமான்மாலாய் ஆவர் ஆகாய
ததை கோகல ஒரு முகூர்த்தம் நிறைநார். அச்சமயத்தில்
ஆக உத்தில் பராசரர் புத்திரரான துவரைஞ்ஞதித் து, பிரா
மணனே! என் வார்த்தைதனைக் கேள் நீ, கண்ணியை
யிறத்தில் பிறத்ததோடத் உன்கண்ணிநூட்டதால் பனக்க
லக்கம் உத்தது ஆதலின அதோடுததைத் தனத்தார் நன்
முதலிலகதி, பின்னா பரிசுத்த மனத்தடன வேதத்ததை
காகப் பிரிபெனறு ஓர் அசரீசி வர, துண்டாக ஆனதர்கே
ட்டம் முனிவர் தவத்தைச் செய்யவிரும்பி டலநறற வசனநறற
மகிசுகத்தில் சச்சரித்தன. பின்னா காயிரித் தகி டல
ய்த் செலகதிரககளைக் க... துற்றம் மகாமுனிவர்களா, செ
விச்சு பெற்ற ம, நெருக்கமா பெ சொல்லிய சிறுபகனா
ல் மறைக்கப்பட்டதும், காற்றினால் குளிர்ந்ததும், காயத்
திரி, காலிரி நக்சுளிரி கண்ணித் திவிலைகளால் நனைந்த
பூமிக்கை உடைபட்டும், சிவசிலவெனறு உறத்திகுடவா களி
களால் நனைந்ததமான பிராமபரிசுகலத்தை அடைந்த
கோகல ஆசசர் உற்றான். ஸ்ரீநிணி ஸ்ரீவர, தன்
டலமுனிவர்களால் பூமிக்கை பெற்ற அதசலதகலேயே
தவம் புரிந்தன. ததகிட் பிராமலகததைதயா பூமிக்கை
காயத்திரிச் சமத்திலும் கந்தானம் செ... மனத்ததை அட
ககச சிறிதுகாலம் வசித்தும் பெ முனி மனச்சக்தி அடை
ந்தனவெனது கூறிய, நுதமுனிவா கனசதைச்செட்டன
மிசபுனிகாகள் பின்னரும் ஸ்ரீநிணி முனிவர்களால்
முடித்தவம் புரிந்தன. அகனையும் எதிபக்கிபனா விபாச
பாணககரே வந்ததது உரைத்தருளான் என், விவாவிட அம்
புரிவாக்கைப் பராசரர் குசமுனி கொ... புரன்ருன்.
... விரகனை முற்காலத்தில் கி... தானுமயான பரா
பரி... ஸ்ரீவர ஆனந்த வந்தில் ரி... கன், செ... கட்ட
மு... ஸ்ரீசரியமாக ஆனந்தத் தா... புரினகய...
காயி... ஸ்ரீநிணி முனிவரும், விவாக்கபரதமுனி
வா மி... தைதாரு உணத்திலும் தவம் புரிந்தி

ருந்தனர். ஊர்குண்யரான பாமசிவன் அவர்களிடத்தில் சந்தோஷித்து ஓ. முனிவர்களே! காவிரிகதியுடன் வினங்குவதும், இரப்பமானதும், பன்முனிவர்களால் சூழப்பட்டதுமாகியுள்ள புண்டரீக ஊரத்தில் தாண்டவம் செய்யப்போகின்றோம் நீவிர அவனொட்டங்கள். உங்கள் விருப்பத்தைப் பெறவீர்கள் என்று கூறிய இத்தமௌலியினுடைய இச்சட வாய்மையத்தைக்கேட்டு ஐயமினி முனிவரானவர் சிற்சபையைத் தெரிவிக்க விரும்பி வியாசமுனிவரது உரவரிந்தி சீடர்களுடன்கூட ஆங்கெய்கி இருந்தனர். பின்பு வியாசமுனிவர் ஐயமினிமுனிவர் தலைய மகான்மாக்களாகிய பல ரிஷிகளோடு தேவ சந்தருவர்கள் சேவிப்பதும், பரிசுத்தமாய்கிய சிற்சபையை அடைந்து தூர்ச்சடியின் கட்டைநைகப்பார்க்குக் கண்களைப் பிரயோசனம் அடைத்தகணாகச் செய்து வேதத்தை நானாகப் பிரிப்பதற்கு ஸ்ரீரண்டரிடத்தில் சிறை அருளடைந்து வேத வித்தாகிய அவர் முனிவர்களுடன் கூட சிலகாலம் அங்கிருந்தனர். ஐயமினிபுத், வியாசராதரும் ஆகலுடன் இத்தமௌலியர் ஆச்சரிய நடனம் காணி பாமானந்தம் பொருத்தினர். பின்னர் ஐயமினிமுனிவர் தேவபாசத்தையுடைய சந்திரசேகரனைத் துதித்தனர் வியாசமுனிவரும் பலகிட்டிலிருந்து வந்த முனிவர்களும் மோகிதமானமியமாகிய அத்தேவபாசத் துதியைக்கேட்டு மிகக் களிப்புற்றனர். சகுனனாரான சாஸ்திர வித்தனுடையாகிய வியாசமுனிவர் சரஸ்வதி கிரேததை உதமினி ரதலானவர்களுடன் அடைந்து உலகங்களுக்குச் சருணை செய்ய விருப்பி வேதத்தை நானாகப் பிரித்தனர். அவற்று ஐயமினி, முனிவர சாமவேதத் தையர், சமத்த முனிவர் அதர். வேதத்தையும், காவல முனிவர் இருந்து வேதத்தையும், குசாகிர பக்தியாயிய உகசம்பாயன முனிவர் காண்டம், பதம், கிரமகாண்டம் கூடிய வதிர் வேதத்தையும் பிரித்தனர். இக்கானது முனிவர்களும் அவேதங்களைத் தத்தம் பெயர்களால் சாஸ்திரையாகப் பிரித்து மனங்க்கட்கு அத்தியுதனம் செய்

வித்ததால் அப்பேதங்கள் வெருவாயின. ஏதிரேதம் நூற்
றொரு சாலைகளாகவும், இருக்குவேதம் இருபது சாலைகளாகவும்,
அதர்வவேதம் ஐப்பது சாலைகளாகவும், சாமவேதம்
சகத்திர சாலைகளாகவும் ஆயின. அந்த வியாச முனி
வரிடத்திலிருந்து இதிகாசங்களுடன் பதினெண் புராணங்
களையும் புராணிகரான சூதமுனிவர் கிரகித்தனர். விஷ்ணு
உருவாகிய வியாச முனிவரைக்காட்டிலும் எந்த சுபுத்திமா
ன் வேதங்களைப் பிரிப்பான். வேதங்களைப் பிரித்தமை
யால் வியாசமொன்று பெயரை அடைந்தனர். பிதேமபுரீ
சனாப் பூசித்தமையால் பரிசுத்த மனமுடைய அடபரரசர்
புகிராரும், விஷ்ணு அம்ச பூசருமாயுடைய வியாசரானவர் வே
தம் எனும் பெருமையைப் பிரித்ததுக் கருணையால் உலக
ங்களைப் காத்தனர். எனது கூறிய சூத முனியரை நோக்கி
பின்னரும் கேட்பாராயினார்.

பத்தொன்பதாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

20-வது, அளர்க்கராஜன் பூசித்த அத்தியாயம்.

சாமவேதத்தின் ஆயிரஞ் சாலைகள் ஓர் சாலை தலவ
காரிணிப் பெயருற்றது என்பதென்ற விஞ்ஞான ரைபிச
முனிவர்களைப்போதிச் சூதமுனிவர் சொல்லுவாராயினார்.
முனிவர்களைப் பூரிப்ப னையினி முனிவர் சேரான தலவ
காரரால் அச்சாலை விரித்துரைக்கப் பட்டமையால் தலவ
காரிணி பெயர்பெயர் பெற்றது. அப்பது மகாநகனாகிய
மணாகுருகனால் பிரேமபுர விலங்கப்பட்டது வெள்ளுரை
கனையில சூத முனிவரே! சஞ்ஞனமாகிய பிரேமமந்திரசத்தை
எந்த, ரசனை பூசித்தான் அப்பதையும் எவசுக்கு உரையும்,
கதை யெனினும் அமுதபானத்தால் திருத்தி உண்டாகவி
ட்டே என்று தருப்ப விஞ்ஞானிய அபமுண்டிகளை நோக்கிச்
சூதமுனிவர் கூறுவாராயினார். ஓ, முனிவர்களைப் பூசித்த
புத்திரகாலத்தில் கல்விசேஷத்தால் அப்பிரேமபுரித் தல

மாண்டியம் இது கோத்திரம், இது தீர்த்தம், இது விமானம்
 என்று சிறிதும் அறிதக்கூடாதபடி மிக ஜீரணம் அடைந்து
 ருக்கும்பொழுது அயோத்யாதி தியான் அளர்க்கள என்
 றும் ஒரு ராஜன் தோததயாததினா செய்யவருமபிப் பலம்
 னைபட்டருடா வெகு திரவியங்களை அநேக ஓட்டகக் குழா
 வுகளிலேறறிக் கொண்டு வெளிப்பட்டு கண்டனை, கவச
 னை, சரப, கோமதி, திரிவேணிகளை ஓட்டித்து காசியெ
 ய்க்கி கடைசகுச்சென்று அன்பு படமூலத்திலும் விட்டது
 சாசினியும் பிதிரனாக குறித்ததுக் கிராதீர்தம். பிண்டகா
 னம் புரிந்து பிதிராக்களாக் குறித்ததரு பண்புகளாகளை
 பம்பரிஞ் சிர்னர் துடாறணைய அடைந்து கோவீத்
 தனபிரி, அலமபுரி, மதுராபரி, யமுனாகதியையும் அடை
 த்த பிண்டிகோதாவிரி கதியையும் அணிகாஸேசசர கோத்
 தசிரர், தருமேச்சர கோத்திரம், மகாசுனேசு சதார, ஜீர
 ணியார் கோத்திரத்தையு, சேமேசுவர கோத்திரத்தை
 யும் தடைத்து பிறகு காடவனத்தையு, அயரதே கா
 கோனம், அத்தினபுரம், கௌமாவனம், கோகாஸம் இது
 கௌம ஓட்டத்து, பிண்டா மூகம்பிதசலம், சைநிரார
 னம், விசாலம் தடைத்தயும், மணியூட்டம், கித்தோட்டம்,
 திவிட்டம் என்னும் பருவதயசலம் ஓட்டணவேணி,
 பிண்டி ஓட்டணத்தையு, சபரத்தி தடைத்தயும், அட்டா
 சலத்தையு, தருக்காத்தி தடைத்தயும், வந்துதகாலய
 யும், பூதி தடைத்தயும், தடைத்து பிண்டி தலை
 வாரலரித்தையு, சய தடைத்தயு, தருவாங்க
 விலயாண்டகசலையு, குமேச்ச தடைத்தயு, பல்லா
 னையு, அகலம், தடைத்தயு, குமேச்ச அம் தக
 மேகத்தையு, பிண்டித் தடைத்தயு, திருவிளகத்தையு,
 சண்டைச்சத்தையு, அம்பிக் கோத்திர தடைத்தயு, கா
 கோத்திரத்தையு, அயரதே காசு தடைத்தயு, திரு
 வாரலரித்தையு, கோத்திரத்தையு, பிரமல தடைத்தயு,
 மயூரத்தையு, தருக்காத்தி தடைத்தயு, தருக்காத்தி
 தடைத்தயு, தருக்காத்தி தடைத்தயு, தருக்காத்தி

ளிலிருந்த பட்டங்கூட்டமாக வருபென்ற பிராமணர்கட்கு
 பபகழியம், லேகியம் களோடுகூடி நிறைந்த அன்னத்தை
 புஜிப்பிசதம், வச்சகானகளுக்குச் சுவர்ணம், இரத்தினம்,
 வந்திரங்கனம் அளித்து, உத்தம வடதருர்கீழ் வினங்கும்
 அறுகுணம் நிறைந்துள்ள மகேச்சகரனைத் தன் மனைவிசளு
 டனே வணங்கி ஆனந்தமடைகணன். பின்னர் கிபர்ணி
 களாலும், புவஜு படங்களாலும், இரத்தினங்களாலும், கன்
 றாய் அலங்கரிக்கப்பெற்ற சிலாக்கியமான இரத்தினம் ஒரு
 ரோகணித்த வருகின்ற தேவேசருட் மங்கள உருவினரு
 மாகிய பிரோமபரிசரை சுவர்ணமலாகளில் நம்முட்பூசித்து,
 அடிக்கடிச்சேவித்து, பரமானந்த டரிதனாகி அரசன் திரு
 த்தி அடைந்த ளி லே இரதாஸுடரான அப்பரசிவத்தை
 பிரமேந்திராதி தேவர்களும் சேவித்தார்கள். இவ்வாறு
 திருவிழா முடிந்த பின்னர் அரசன் மனம் களித்தவனாகி
 அத்தலத்தில தன் மனைவிசளுடனே உலகங்களைச் சுடமா
 கவேயு பரிசுதனன். அவ்வாறு செழுவருந்தற உலகத்
 தின்கண் வந்த மகாநம்ம மகளான பிராமணாகள் எவ்வெ
 டொருங் யாதிக்கின்றனரே, அப்பெற்றோர் அகரவந்
 த்து அளித்தனன். இவ்வாறு நிரூபி அபவிடாக முடி
 யில் அவன் மனைதச் சோதிக்கும் விதித்தம் பார்வதி நாத
 ரான பதான் விருக்சரும் அந்தரும் உலக மறையவர்
 பெரலே அழகுள்ள பார்வகமோம அரசன் அருகேகி, இ
 ரதசேகரனும் வேண்டியவதம் கொடுப்பவனுமாய் அவ்
 வரசனைப்பார்த்து, நடுகா மிகுந்த கொடையடைய அரச
 னை அழகுடைய சூன் என மனைவி. எனக்குக் களாகள்
 இவ்வம். அதன் விளக்கை நோக்கும் நிமித்தம் உளவ
 ளிருகண்களையம் வலகவளித்த அதன் தீர்ததியைப் பே
 யுடன் உளவ நிதேசுள்ள பிந்தைய பிரததிக்க அரசன்
 மலகொம்பிட்டு, உலக இருகண்களையும் தானே பிடுங்கி
 கொடுத்தனன். பிற்பாடு சிலபத்தி ஆராகிய பதவான்
 பிரமகூட்டம் உலகத்தையாவது உருவத்தைப் ப
 ரததது அளித்தனன். அப்பதம் உலகத்தையாவது

தானம் செம்மத்து உச்சமஸ்தவம் என்று எண்ணப்பட்டது
அங்குத் தமம் புரினாறவர்களும், அணிவதனும் தேவத்
துவதனை உச்சமஸ்தவர்களே. இப்போது தனக்குள்ளே
னும் சகலரகர்த்தியைக் காணாட்டிபூசுகப்பட்ட பிரமபு
ரீசு இப்புவிய காலிரி தீர்த்தில தன்னை அடைந்தவர்க்கு
வேண்டியவற்றை அளிப்பவராக இடமொழுதம வினங்
குவினறனர் என்று கூறிய குதமுனிவரை கோக்கிப் பின்ன
ரும் கேட்கத் தொடங்கினர்.

இருபதாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

21-வது, அருத்தியர் பூசித்த வந்தியாயம்.

எல்லாம் செரிந்த குதோ! கும்தயோனி மகாமுனி
வ் பிரமபுரிவதனாக அச்சித் தது என்னிடத்தம், அக்
கதைமையுள் எங்கு உடையுமொற கைகிச முனிவர்க
ட்குச் குதர் செவ்வையாயினர். இவ்வுளிகளே! எல்
லாத் தேவரும் முனிவர்களும் கவிஸ்வலக வியாபித கலச
ஸம்பவ அரிவரை அடைந்து மேல்வரும் து உடைபாரா
யினர். இரத்திமானும், சிப்தினி, சிறத்தவரும், எல்லையி
லாமதினமக்கிடமானவரும், பிரமதாந்தி உடைய மருமாய
து, அருத்தியோ! தேவரீ! இப்பொழுது உலகங்கட்குக்
கருணை புரிந்திருந்தவர்களைப் வந்த வனனும் பெரிய
மலை உடைய விருத்தியடைந்து ஆகா உலகம்தோறும்
சஞ்சரிக்கின்ற குதியுடைய கதிவைத் தடுத்த வ அனை
புனர்ச்சிவைத் குறைவாக உலகத்தில உம்மைவாழ் ஒருவ
னாயுள் பார்க்கவிலை, உதவித் தாம் தெருவின திகை
த்து உடைய, அணிக்குறையத் தபோதனை! அதனை
பச்சிவைத் தணிப் பின்பு நீரே சமர்த்தராகினர். உம்
பிற்புருத்தியர் உம்மைக்கேயுடைய, இச்சகதவிற்கு செ
விரோதேவானகெதி நீர் உம் சாராய், நீரே தமத்
திறகு, ககியமான இடம். உலகத்தில உரினு மேலா

[illegible]

[illegible]

கிரட்டத்தால் எனக்கு வேறிடம் போக வேண்டியது. ஆ
 விச் சமாசகா, ஆ சதாசரா, ஆ திரிவேணியே, ஆ புண்ணி
 யாடசாநே, ஆ பிரயாணகரீய, ஆ முத்தி மனாடத்தே
 கனா மறச்சுருவிய உத்தம விக்கமே, உத்தமே பூசிப்ப
 னைதே. செவேறிடத்தில் போம் டி. எனக்கு வேறிடதே
 என்று இவ்வாறு மகானமாவாடி, கும்மயோனி முனிவர்
 பரிசுஷிக்கும் பொழுது ஆகாசத்தினதன் ஆச்சரியத்தைச்
 செவிசுற ஓர்வாக்கு எழுந்தது. ஆ, பேரறிவையுடைய
 கும்மயோனி மானிவரோ நீ துக்கியதேயும், புண்ணியம்
 அளிக்கின்ற காவிரித்தடத்தில் செப்பியேசத் தலத்திற்கு
 மேற்பு. பிரேம பட்சரணி, கனாயி, பிரேமபுரி என்னும்
 திருச்சலம் ஒன்றுள்ளது. அது சகலமான காகியெனது முவு
 லகர்புளியும் பிரசித்திபெடைத்தது. அக்காவிரி நதி இக்
 கங்கா நதியே. அச்சாசுதனமாயிய பிரேமலிங்கம் இக்காகி
 விக்கேசனோ, அவ்வெதரு இவ்வகைய உடதருவே, இ
 வித்து மாதவ் குமாரரான ப் பெருநான் அங்கு விளங்கு
 கின்றார். அபபிரமர் அரண்மனைய கணேசர் அமைவிநா
 யகனோ, கனைய, திரிவேணி, காகி என்னும் மூன்றிடமும்
 அங்கு இவ்வாறு. அவ்வகைய உடவிருக்காமும் இருத்தலிற்
 உடதருவைய என்னும் இடமே, காயத்திரி காவிரிகளின்
 சொற்கையால் அத்தலம் திரிவேணித்தலமே. விக்கேச
 பரலிச்சம் விளங்கு தலம் உடதருவையே. கனைய,
 திரிவேணி, காகியெனனும் மூன்றிடங்களிலுள்ளயாவும்
 அங்கு இவ்வாறு உடதருவையிற் செகலணத்தை அடைந்து
 வித்தலத்திற் உடதருவையிற் பிரேமபுரியை அடைந்து பிரே
 மலிங்கத்தைப் பூசியவா என்று கிவபிரமன் சொல்லுவிக்க
 ட்ட ஆகாச வானியைக் கேட்டு அவ்வகைய முனிவர்
 கிராக்கினை மன்னத்தக்கது. அப்பொழுது தேவர் குழங்க
 ன் அருங்கலம் முனிவர்கள் கனமுட்ப பூசிகளவும் தனது
 ததினிடமுட்புளியினை அருடமுட்புளியை உடதருவையால்
 மனிய அரணியிற் அருத்தக்கொண்டு விக்கேசனைப்
 மாதவையா, கனையவித்யகரையும், சதாதரணாயு, மை

ஸ்ரீராமாயம், ஸ்ரீராமாயம், குலசபையம், சகலசபையம் ப
 லாஸிபையம், மணிகர்ணிகையம் சரஸ்வதிபுரேன
 ஸ்ரீராமாயம், ஸ்ரீராமாயம் தேவர்க்காயம் பரஸ்கரித்து
 ஓ வரானுமே! ஓ மேலான பெருமான் ஸ்ரீராமாயம்
 சிவோ, விசுவக்சோ, மாதவோ, மெரும் லாக்ஷ்மீயுள்ள மணி
 கர்ணிகையையான தென் திசைக்குப் போக வேண்டுக
 ன்ன். நீங்கள் எல்லோரும் அருளை புரிந்து பிரேமபரித்த
 லக்ஷ்மீயுடன் இருங்கள். நீங்கள் அந்த வீரங்காவி
 மல் தான திரும்பி இவரு உந்த விடுவென் என்று மகாதே
 வரை பிரார்த்தித்த க் களிப்பற்ற முரட்டுகள் மீலாடா
 முத்திரை இவ சன் பிள தொடர்ந்துவர அக்கனி கோத்தி
 ரத்துடன் கொடுக்கையை குறித்துப் பிரயாணப்பட்டு
 ஐந்திரோச தாரம் வராயல் அமரகம் கிளையப்பார்
 தது பிச்சுப உருகி வரானுமேயின பிரிவாற்றாமையால் சகி
 க்கக்கூடாது துக்கத்தை தீர்த்து அடக்கிக்கொண்டு பிள
 லா எல்லா முனிவரோடும் உடனாகு இனிய கதைக
 ளால் அகலக்கதையும் வழி கடத்தலால் உடைபட்டது
 உதையுள் நீடு அடிக்கடி காசி மாலையிதனை எண்ணி
 எண்ணி உன் கலையுந்தகையுள், சிறுகுளங்களையும், தடா
 கங்களையும் கடந்து வந்தமே பதக்கத் தென்று குரியமார்
 க்கத்தையும் மறைத்துப் பலகொடிமுடிசுப் பொருத்தி விள
 கருகின்ற வந்தகிரியைக்கொதி தாச்செவ்வருடைய அவ
 வுத்தம் முனிவரான அகத்தியர் ஓ, வந்தனே! தென்றிசை
 உடைய பிரபுப் முன்ன எனக்கு வழிநிதி, இவ்வளவுசெய்ய
 யும் விடுவாயாக உனக்கு நன்மையுண்டாகுமென்ற கூறியும்
 அவரது வசனத்தைச் சீர்தித்தம் மதியாத அக் விந்தனு
 டைய கருணைக்கொரு சிறுமது காற்றெருவிலால் அகல
 ரினை உதையல் மாலமுத்தினர், பிளனா அகலிபுருட
 உரு உருவத்து சிவசெவ அஞ்சலித்து ஓ, வந்தனே
 னை பரிபுரணமாக ஆனிகரோதே! உமதமெனம் உனக்
 கரியம், உன் எக்கின உன் இப்படிக்கு நியிருப்பேன்,
 என்னை து திருமடையச் சீயுடைவேன், பூசரோத்தமே!

[illegible]

22- ஏ. காவிரி புதிந்த அத்தியாயம்.

ஓ. எ. உதித்த சூசமுனிவரோ! காவிரி என்னிமித்
தம் வடமூல விங்குத்தைப் பூசித்தான். எங்கட்கு மயிர்க்
கூச்செறியும் உங்கதையையும் சொல்லுமெனலும் சூசமு
னிவர் சொல்லுவாராயினா. கைமிச முனிவர்களை! மிதுதே
சுடைமடரும் முனிவர்கட்குள் மந்தியவரும் நற்புத்தியுடை
யவருமாகிய பிருகுமுனிவா கோடை காலத்தில் சலமில்
லாமையால் தவித்துச் சரீரத்தில் வேர்வைத்துளியுற்று ஸ்
நானம் செய்யவும் பாணம் செய்யவும் விருப்பமுற்றுக் காவி
ரிக்கனா அடையுங்கால் கலகிய தீர்த்தத்துடனே பெரு
கும் காவிரியைநோக்கிக் கோடமுற்று ஓ. காவிரியே! உன்
தாகத்து -ன் உந்தபெ முது ஜலம் கலங்கி வந்தமையால்
நீ பாவினாய் பாபமுற்றவன் ஆகுவை. சலசந்துக்களா
லும் அகமகிழ்கப்பட்டவளாகுவை, பண்டு கமாகவும் ஆகு
வை என்று சபித்தனர். சச்சாபத்தால் காவிரி பாவிச்
ளின் பாவத்தால் நிறைதையை அடைந்து, சலசந்துக்களால்
அகமகிழ்படைந்து, பிரேமபுரித்தலம் வந்து அகத்தியனாக்
களாடி முன்பு சென்று நமஸ்கரித்து, முனிவரில் திறந்த பக
வானே! முன்னமே பாவினரின் பாபத்தால் நிறைந்திருந்த
நான் திருமடம் பிருகுமுனிவர் சாபத்தால் என் களாயி்
ஆதிபாற்றவரும் உன் பண்புறவரும் அகமகிழ்ப்படைந்து
சலசந்துக்களாலும் பீடககட படுகேறேன். ஆகையால்
இப்பாப விமோசனத்திற்கு உடனும் எவ்வாறுகூடும் என்
துவினாலும் அகத்திய முனிவா, ஓ பெரும் பாக்டியவகையே
நீ தேவர்கட்குத் தேவராயும் மகாதேவராயும் வினா துன்புற
பிரேமவிவகததை பூசை செய், சாபத்தினின்று விலகுவாய்
பிரமசு. த்தை விலகுகக் காக்கச் சிவபெருமானே உடனது
மேறுமடவர் உடலவா ஆவார். காவிரிதாராயினு பிரேம
லிவகந்தி. சன்னிதியில் காயத்திரி நதி உளறுடர் அலதத
லா இசுதலம் மிகவிசேஷம் உடையதே. பிரமசு, மால்,
மகேந்திரர்களுர் இந்த லிங்கத்தை விதிப்படி அர்ச்சித்து

சாபம் விலகி மூன்றாம் ஆயினர். ஆதலால் நீயும் அர்ச்சனை செய். பிரமாவே கணநாதராக வணங்கியோமம் விளக்குகின்றான். திருப்பாற் கடலில் அறிதயில் கூரும விஷ்ணுவும் பிமோம புட்காணி தோததில ஸ்ரீ பூசிதமேதராய்ச் சுந்தர உருவினராய் விளங்குகின்றான். இவ்வாறு முடிவூத்திகளும் விளக்குவதால் இவ் உத்தம சேஷத்திடமே வந்து உரைத்த வசனம் கேட்ட நதிக்களில் சிறந்தவனும், களங்கமற்ற சந்திரனையும் படிக்கத்தையும் ஒத்த திருமேனி உடையவனும், கிப காவிரி தேவி கித்தியம் தன்னால் முழுவதும் நீரினால் மக்கள உருவினராகிய இப்பிமோம புரிசனா அபிஷேகம் செய்து மல்லிகை, சிறுசெண்பகம், ஜாதி, செங்கமூர், என்னும் மலர்களாலும், கூலிளம் துளிரினாலும், நன்னீராய் அர்ச்சித்தது சிலகாலம் தயம் புரிந்தனர். அட்டிப் புரிபுக்கால் பிரம திகளால் வணங்கத்தக்கவருர், கோத்திகளைய சந்திரசேகரமாதிய ரிஷபத்தையார் அவளது சிறிது தபத்தால் சந்தோடித்து ஆடிமாதப் பூரணையில் அவனை கேட்க மக்கள உருவினராய் சுபததைச் செய்பவருமாகிய ஒரு காவிரியே! உனது தவததால் களிப்புறமுே, கையமலை முதல் சந்திரம் மட்டுமுள்ள உனதிரு தோககளிலும் ஆங்காங்கு அனைகல்க உருத்தோதி நாய் உகிகளினமுே, இவ்விடதில் பிமோல்க உருத்தோதி நாதோதும் உனக்கு சாஸித்தியம் புரிவினமுே. எமது சாஸித்தியத்தால் காசித்தலத்தைக் காட்டிலும் இத்தடம் சேலாக விளங்குகின்றது. உனக்கு பிராமண சாட்டிர நீக்கியது. கக்கையிலும் உனக்கு தேவனை அளித்தோம். பாபிகளோ பாபமொருந்திய கனகை நடவிய வல்லா நதிக்களும் தலாமாததில உனனை அடைந்து அட்ட உத்தினிளறும் வலகு வாகள். நமது அனக்கிரகத்தைக் காட்டிலும் உனது பரிசுதத விஷதத்தில் மேலு சொல்லத்தக்கதெனின. இவ்ருள்ள நீ தெக்கண காணக. இக்காலத்தினி, கமுனை, கரணியும் அகமுகமாக உருகுந்நிறை. ஆதலின் இவ்ரு திரிவேணி சங்கமமே சந்தேகமில்லை. இவ்ரு புரியும் ஸகா

தங்களாலும், சிரங்களாலும் மிகவிளங்குகின்ற யுத்தம்பரி
ந்தனர். புரியும்பொழுது சுக்கிரீவன் வாலியைக் குத்த
அவனும் சுக்கிரீவன் தலையில் சைமுட்டியால் புடைக்கவ
அதனால் சுக்கிரீவன் வருங்கினன். இவ்வாறகனை அடிபட்டு
வருங்கியவனாக அறிந்து இது புற்கவன் தங்கக்கட்டிடன
உடியதும், கழுவிற்றது கடம்பயனர், சண்புகுறுகியதும்,
உர்மை உடையதுமாகிய பானத்தால் யுத்தத்தில் வாலி
யின் மார்பில் அடித்தனன். அம்வாலி உடியால் உயிரிழந்
து யுத்த பூமியில் விழுந்தனன். இவ்வாறு இரவி குலத்தில்
ஜெனிர்த்த இராமன் வாலியைக் கொன்று பின்பு தானும்
கோள்களில் சிறந்த சுக்கிரீவனை இராச்சியத்தில் அபிவே
கர் செய்வித்து சந்தோஷிப்பித்தனன். சுக்கிரீவனும் மிக
ககளித்து அனுமான் முதலிய வானரங்களால் உச்சீதை
இருக்கின்ற இலங்கையையும் அரக்கர்களை யும் அறிந்து மிக
உத்தமமான சீதையின் இருப்பை இராமனுக்கு விண்ணப
பஞ்செய்தான். இலங்கையெனனும் மனோகரமானபுரி,
தொனிகைசயிலிருக்கின்றது. சமுத்திரத்திற்கு அருகில்
ங்கைக்கும் தூறியோகளை தூரமுடனது. ஒ, இரக்கவகை
கலங்காத சமுத்திரத்தை நான் வானரர்களோடு தாண்டி
உம்முடைய மனைவியைக் கவந்தவனாகிய இராமனை
யுத்தத்தில் செயிர்வின்றேன். இராமன் உமக்கொரு சுரி
உஞ்சொல்லுகின்றேன். அதனை நீ உண்மையாகவேகூர்,
மனிதர்களுக்கும் எல்லாச்சித்திகளையும் அளிக்கும் மனோச
னராகிய பிரேமபுரிசரை அத்தகையுற்று விதிபட்ட பூசகர்
யுமென்றுணர்க்க அதனை அன்புடன் கேட்டு, உடனபிர
வருகிய இலங்குமணனோடும தருமவர் சலகுன இராமன்
அப்பிரேமபுரியடைந்து; மனோசனாச் சந்திராஸையே
பூசித்து வேதாந்தங்களில், விஸ்தரிக்கப்பட்ட சில
ய வாங்கியங்களால் அறித்தனன். உலகநாத! சங்கரா!
உலகங்களாற் பூசிக்கத்தக்கவனே! வேதாந்தமே உண்
மையால் யோசிக்கத்தக்க சொருபத்தை உண்டாக்கி
சப்புரே, கருணைக்கடலே, கீர்சராரங்கன் என்றையும்

இடக்குகின்றவராதலால் எனக்கு அனுக்கிரகம் புரியும், மலையரசனமகள் பொருக்கும் இடைப்பாகததை உடையவளோ! வீரிகோமகளால் விளங்குகின்ற உத்தமங்கததை உடையவளோ! இந்தர் தயாககாததினுக்கும், எல்லா ஐசுவரியங்கட்கும், ஆதிகாரணமும், விருப்பின் அதிகரித்த செல்வம் அளிப்பவரும், விளங்குகின்றவரும், ஈசரும், வேறுகாதனை அடையாதவரும், மிருடாரீபதியுமாநிய உம்மைச்சாணம் அடைகின்றேன எனத்துதித்த வளவில், மகாதேவராகிய ஈசுவரன் பிரஸன்னராசி, ஓ, இராகவா! உனது துதியால் உாம் களிப்புற்றோமெனலும், இராகவன் மனச்சுளிட்டு ய்தி நான் இராகவனை யுத்தத்தில் அவனது மித்திரர், ஞாதி, டந்துக்களுடன் சயித்து ஜானகியை அடைந்து அயோத்திக்குப் போகவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனன். அப்படிப் பிரார்த்திக்கவும், முன்னர் தக்ப்படன வாக்கியத்திற்குக் கட்டுப்பட்ட அய்விராமனைப்பார்த்துச் சப்புலானவர் நீ சேனைகளுடன் யுத்தத்திற் கலங்காதவனாய் இராவணனைச்சங்கரித்து சேனையை அடைந்து சந்தோஷமுற்று, அயோத்தியையும், அடைவாய். இப்பொழுது உனக்கு, மிது சம்பத்த உண்டாகப்போகின்றது என்றுரைத்து, ஆங்கு மறைந்தனர். தருமாத்மாவாகிய இராமனும் சமுத்திரங்கடந்து, இராவணனை யுத்தத்தில் புத்திரன், ஞாதி, டந்துக்களுடனே சங்கரித்துவென்று சேனையை அடைந்து, இராச்சியத்தையும் பெற்றுச் சுகந்திருந்தனனென்று கூறிய குதமுனிகளாகோக்கிப் பின்னருங்கேட்பாராயினர்.

இருடத்திமுனராவது அததியாயம் முற்றிற்று.

24-வது, இராமர் பூசித்த அத்தியாயம்.

ஓ, குதமுனிகளோ! தலையகார டேர்களால் பிரேமபுரி விளங்கியதென்று தேவரீர முன்னம் உரைத்தீர். அவ்விருத்தாந்தத்தையும் கூறும். அத்தலம் அவர்கட்கு இருப்பிடமாயிது எவ்வாறு, மயிர்க்கூச்சல் விளைக்கும் அத்தலத்தில்,

நடந்ததையும், நடக்கப்போகின்றதையும், வந்திருச் சொ
 ல்லுமென்று வினாவிய நாகிசமுனிவனாப்பாந்ததிக் குதமு
 னிவர் சொல்லுவாராயினர். ஓ, முனிவர்களே! முற்கா
 லத்தில், தசரதகுமாரராயே இராமர் புலத்தியருவத்திதந
 வனும், உலகத்தைப் பிடிக்கின்றவனுமாகிய இராவணனை
 புத்திரர்களோடு பந்துக்களோடும் கூட யுத்தத்திற் சங்
 கரித்து அவனுடைய தம்பியாகிய விடிகணனை இலங்கை
 யிற் பட்டாபிஷேகம் செய்வித்தும் சினேகிதர்களுடனே
 சமுத்திரத்தின் உட்கரையை அடைந்து, இராவணன் பிரம்
 மசக்தில சன்மித்தவனாதலின் அந் பிரமஹந்தியை வி
 லக்கும் வண்ணம் ஆங்கும் சிதையுடன்கூட தனதுபேரால்
 ஓர் இலங்கத்தைத்தாபித்துப் பிறகு புண்ணிய பூமிகளால்
 குழப்பெற்ற காவிரிதீரத்தை அடைந்து அத்தீரத்தைக்கண்
 ணுற்று மணக்களிப்பெய்தி வசிஷ்டமுனிவருடைய உத்
 திரவினல் இருகாவிரிகளின் தீரங்களிலும், எல்லாச்சாமக
 நிகளும் நிறைந்துள்ள நானூறு கிரகங்கள் பொருந்தப்
 பதினெண்கிராமங்களை யேற்படுத்தி, அவ்வொவ்வொருகிரா
 மத்திற்கும் நானூறு விளைசெய் கிலங்களையும் அமைத்து,
 தனித்தனி அப்பதினெண்கிராமங்களிலும், வசிஷ்டர், விச
 வமித்திரர், டரத்துவாகர், பிருகு, கசியபர், ஹரிதர், வாத
 லர், முற்கல் இவர்கள் மரபில வந்தவர்களும், சாமவேதிக
 ளுமான மறைமல்களை மேல்வருமாறு தாபித்தனர். உது
 த்தியும், சித்திரம் என்னும் இரண்டு இருக்குகளால் கானம்
 செய்யப்படுகின்ற ஜேஷ்ட ஸாமம் மேலானதுபற்றி அத
 னைக் கானம் செய்பவர்களும், மேலானவாகளே, தபாச்சா
 பீடமென்னும் பெயரையுமுடைய இந்த ஜேஷ்டஸாமம்
 தலவகாரசாகையில் கானம் செய்யப்படுகின்றது. கேளு
 டி! சித்ததுடன் கூடிய தலவகார சாகைகளுக்குச் சிலங்கிய
 மான ஆயிரத்து நானூறு பிராமணங்களும், நார்பத்தெட்டு
 ககாடங்களும், எண்ணூறாம் ஸாமங்களும், உள்ளன.
 இவைகளுள் பதினாந்து ஸாமங்கள் எவனது நானூறியில்
 இருக்கின்றனவோ அவனே சாக்ஷத் சிவபெருமானென்று

எண்ணப்படுகின்றார். ஆதலால் அதலவகார சாஸனையை
யுடைய வி பிராக்ஷே தானத்தக்குச் சிலாக்கியர்கள்
என்று தீர்த்த புடங்களை உடையவரும், இரகு குலத்திற்
செயுரித்தவரும் நற்புத்தியை உடைய உருமாயிய இராமர்
படுகின்ற கிராமங்களையும், அவர்க்கே கொடுக்கக்க
ருதி ராத்தி பிரேமபுரி ராமத்தில் எல்லாச் சாமசிரிகளும்
விநாயக நானூறு கிரகங்களை அத்தலவகார சாசனமுக்குள்,
நானூறு வி பிராக்ஷே குச் சீதாசமேதராய் உதகதானையை
ருகணிட்டுத் தானம் செய்தனர். அப்பொழுது பிரேமபுரிச்
சாஸனவர் பூர்வ சிவையுடைய விருத்தமறையோராய், மிகுந்த
தேசினும் சூரியன் அக்கினிகளை ஒகை கால்களில் பாத
குறடணிய்த்து, கையில குடைதரித்து, வாயால் மந்திரமொ
ழிந்து பாரியுடன் கூடினவராகி இராமனை உடைத்து என்
க்கொருவீடளிப்பாடுவனறு யாசித்தனர். இவ்வாறு யாசி
த்த அகலாக்கணம் ஆசனியததாலகணகுளிரந்த இராமன்
புத்த நானூறு வி பிராக்ஷே இவ்வொருவரே மேலாகு
வாரொன்று துதித்துச் சீதாசமேதராக அருக்கும் ஒரு
நல்ல கிரகத்தை அளித்தனர். பின்னர் அவ்விராமன் மற்
றைய பதினேழு ராமர்களைப், இவர்களை ஒழிந்த பற்
றைய விபரீதர்கட்குத் தானம் கொடுத்தனர். இவ்வாறு
தனப்படுத்திய கிராமங்களின் பெயர் நவமீதேசரால்
விளங்குகின்ற நாகாச்சனம், காவிரியின் உத்கமத்தடத்தில்
சுவேதாதிரித்தி, கிபெருபான் தானே விளங்குகின்ற
வாசிகுடபுரம், சாமுண்டசரால் விளங்கப்பெற்ற உடா
நதி, சாந்தாமுதலிய பதினெண் கிராமங்களே இவற்றுள்
பிரேமபுரி மேலானது. அதமுதல் தலவகாசாய்கள் அக்
கிரகத்திரம் புரிடல் என்கிய வி பிராக்ஷே காவிரிகளின்
இருபக்கங்களிலும் இருந்தனாகள். அதலவகாரசாசன
களை அம்மறையவாகள் பிரேமபுரித்தலத்தில் ஆயிரம் கா
லுமேயாகங்களைப் படுத்தி அதில் பிரேமலீகத்தின் கரு
வாயையுடைய நிகர்த்த தானகட்களாயின்கள். ஒ
ருபுறமேனே கிரேமேசுரமேற கல்புத்தி ஆக்கரி

த்தை இப்பொழுது கெளுங்கள் தலவகார சாயையானது
 சுரங்கமும், இலங்கணங்களும் குறைவுடடப் போகின்றன.
 அப்பொழுது பவத்ராசமுனிவருடைய சீடராகச் சபாபதி
 ப்மெருடன் அபாசிகளேபோல் சலியில் ஹேனிக்கடடோ
 சின்ற ஓர் விப்பிரர் கிவானுச்சிரகத்தால் தாமனமென்னும்
 இலங்கணத்தைப் பாணிகெரியாதங்கிரத்தால் பழைய பிள
 ன் அச்சாணையை இலங்கணமும், சுரமும் உள்ளனமாக
 ச்செய்து, பிளனர் அவைகளை மெததன் அடக்கிவைராய்
 தலவகார சாயைகளுடைய பதினெண் கிராமங்களிலும்
 உள்ள குளாடலங்களால் விளங்குவின்ற நகங்களை உடைய
 வரும், வாகுமேயம்புரிந்துற்ற சக்கிரங்களால் தடுக்கப்
 படும் வெய்யிலை உடையவர்களுடைய விப்பிரோகதிரர்களை
 க்கணகளுக்கு ஆணைத்ததைத் தருகின்ற பிரோபுரிஸ்தலத்
 திம் அழைத்து அத்தலவகார சாயையில், தியமத்தால் அழகு
 பொருந்திய காணத்தை உடையதும், அச்சாணைக்கு மிக
 ப் பிரோமை அளிக்கின்றதுமாகச் சுரலகணத்தாடன தள
 றைவ செய்யப்பட்ட சாமத்தைத்தனது கைகளை வினாகும்
 வினையில் கணோசர் சன்னிதியில் வித்தியாசமினறிக் காணம்
 செய்யப்போகின்றனர். அக்காணம் கேட்டு மிக்களித்த
 கழுமுதர் தமது செவியை உயர்த்திக்கேட்டுக்கொண்டிரு
 ம்கப்போகின்றனர். அதனால் அத்தலத்தின் அருகருக்சா
 மவேதி விக்வினேசா என்னின்ற பெயர் உண்டாகப்பே
 றது. பிளனும் தாகைய சமுத்தை உடையவரும், கலது
 கையிற் றுதிக்கையைத் தாங்குகின்றருமாயிவ மேலான
 அச்சுமுநகரை அச்சபாபதிமறையவர் கிரத்தால்வணங்கி
 பபனமலர்களாற்புசித்த பலகைகளிற் காணம்புரிந்த அத்
 தலத்திலேயே மேலான ஐசுவரியம்பொருந்திய பாகிவ
 ததை அடையப்போகின்றனர். அதற்குள் இவ்வாறுவரும்
 கலியுகத்தின் அச்சபாபதி மறைமேல் காணத்தைக்கேட்டு
 பகிஷ்டபுரவாசிகளான வி பிராகர் ஒட்டிக்கொள்ளு
 கின்றார்கள் இவ்வே. பிறகு மற்றைப் பதினெழு கிராமகா
 சிகளான மறைமலர்கள் கோபககொண்டு நீங்கி அச்

சாணக ஒழிந்த வேறுசாணகங்களை அடையுங்கொண்டு அவர்
களைத் திக்கரிக்கப்போகின்றார்கள் ஓ, பூசுநீர்தாரர்களே!
இப்பொழுது ஸ்ரீ வடதருமூலத்தில் வசிக்கின்றவரும், கரு
ணைக்கடலுமாகிய பிரேமபுரோசருடைய மான்மியத்துடன்
தலவகார சாகிகளுடைய மான்மியத்தையும் உங்கட்கு
உணர்த்தனவென்று பின்னரும் உரைப்பாராயினார்.

இருபத்திநான்காவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

25-வது, பிரேமன் முத்தியடைந்த அத்தியாயம்.

ஓ, சவுனகாதி முனிவர்களே! அடம்பேம புரத்தில்
கடந்த ஓர் இடையயன கதையைக் கேளுங்கள் எனச் சூதர்
சொல்வாராயினார். அத்தலத்துள்ளவனும், சிவ பக்தனும்,
மிது தர்மவானுமாகிய பிரேமனெனனும் ஓர் இடையன்
கோயில் பசுக்களுக்குப் புல்லையும் அன்னதையும் அளி
த்து மொழிந்தது வருவானாகி அப்பசுக்கள் தரும் பாலமே
லாம் குடங்களில் நிறைத்துப் பிரேமலிங்கத்தின் அபிவே
சத்துக்குச் சிரத்தையோடு அளித்தும் அலிமாடுகள், காளை
கள் இவைகளை விற்றுப் பெற்ற தனத்தையும் களிப்புடா
பிரேம லிங்கத்துக்கு அளித்த வருவான். சிவசொத்தெ
னறு கொஞ்சமும் தான திருநெறியில்லை அவனுடைய
பத்திரர்களும் டௌத்திரர்களும் திருநெறியில்லை. எல்லாப்
பசுக்களுக்கும் அதிகாரியும் கணக்கனும் தனத்தில் டேரா
சைக்காரனுமாகிய வசி என்பவன் இவ்வாறு நிகழும் ஒருசம
யத்தில் அத்திரவியத்தை இரகசியமாகக் கிரகிக்க விரும்பிக்
கோபாலனாகிய பிரேமனைத்தனியே வருவித்து அவனைப் ப
ர்த்து ஓ, பிரேமனே! நீ எவ்வுபாயத்தினாலேனும் சாவதான
மாக எனக்குத் தனத்தைக்கொடு. நான் உலாபேரில் கோ
ளுரை சொல்லேன். நான் கேட்ட தனத்தை அளிப்பா
மேல் உனக்குப் பெரிய அனர்த்தம் விரையும் எனத் தனக்
கொடுவதில் ஒருசடியுடைய வசி தனங்களை வாங்குகிற

காச அங்விடையனை அடட்டியம் ஆசை ஸாத்தையினாலும்
 இன்னும் டலவிதமாய் டயமுறுத்தியுப் பிரேமன சிவசகாயத்
 தால் பயமொழிந்த ஓவசியே! காண் சிவசொத்தைக் கொ
 ஞ்சமேனும் என்னால் எடுக்கலாகாது. பால், தயர், வெய்
 யாகும் சிவபொருமான் மொருட்டே அளிக்கின்றேன். சிவ
 த்தரோக டயத்தினால் கொஞ்சமும் கவரவில்லை. தனக்குச்
 சுகத்தை விரும்புகின்றவன் சிவசொத்தைக் கொடுக்கமாட்
 டான என்றாரைத்து அடனுக்குச் சிவதனத்தில் கொஞ்சமும்
 கொடாததினால் கணக்கனாகிய கசி கோபமடைந்து அதி
 காசியினிடத்தில் இப்பிரேமன ஒருது, பால், வெய், தயர்க
 ளைவற்ற வெகு தனங்களைத் திருடித் தனவான் ஆனதினால்
 இவன் தெண்டிக்கத் தக்கவனாகின்றான் என்ற பொய் வார
 த்தையினால் அடப்பிரேமன பேரில் வெகு கெடுதல் களை உண்டாக்கி
 அவ்விதமாகியிருக்கிற மிகத் தண்டிப்பிதனாக் காலில்
 விடத்தும் இடுவித்தும் சிறைச்சாலையைய உடைக்கின்றான்.
 இவ்வாறு சிறைச்சாலை அடைந்த இடையன டாதிராக்கரி
 யில் தனியே வருந்திப் பிரேமலிங்கத்தை நினைத்து நினைத்து
 காண் சிவசொத்தைக் கொஞ்சமேனும் ஒருகாவத்திலும் சொ
 ற் ஸங்கனிலும் கிரகிக்க இல்லை. பால்வற்றது முதலிய
 காரியங்களைச் செய்கின்ற எனது புத்திரர் பவுத்திரர்களும்
 சிவத்தரோக பயத்தினால் கொஞ்சமும் அடக்கியபார்க்கன்.
 மிது துஷ்ட சாவமுடைய கணக்கனாகிய இப்பசி எகளை
 வீணில் வருத்துகின்றான். ஓ, ஸ்வாமியே! மகிமை தங்கிய
 பிரேமலிங்கமே, பத்தர்கள் தத்தைத் தவிர்ப்பவனே, டாதி
 ரமுலத்தீசனே, உனக்கு எனபேரில் தனைய இல்லையா என்று
 பொறிகலங்கித் துதித்துக் கண்ணீர் ததும்பப் புலம்பிக்
 கொஞ்சம் நித்திரை புரிந்தனன். பின்பு அவ்வர்த்த ராத்தி
 ரியில் சங்கராடிய வடமுலநாதர் பால் அன்னத்தைத் தா
 மே எடுத்துக்கொண்டு அச்சிறைச் சாலையின கதவருகில்
 வந்து பிரேமா, பிரேமாவென்று அழைத்தனர். அதிகேட்டு
 விழித்தாக்கொண்டு அவனும் அப்பொழுது பயந்தவனாகி
 ஓ, கணக்கனே! நீ அர்த்தராத்திரியிலும் வருந்த அழைக்க

ன்றும். குற்றமற்ற என்னைச் சற்றேனும் தண்டிப்பது உசிதம் அல்லவென்று உரைத்த இடையேனைப்பார்த்து தயாநிதிடாபிய தேவகேசா ஓ, பிரோமனை! காண் கணக்கனாகிய வசி அல்லேன். பிரோமலிங்கமே நீ இப்பொழுது உட்பட்டே. கதவைத் திறப்பாய் உனக்குச் சுவர்ணம் கலந்திலப் பல அன்னம் கொண்டு வந்திருக்கின்றனள் என்று அத்தேவகேசர் உரைத்தலும் பிரோமன் விசனம் துகடம் இரண்டையும்கடைத்து பிரோம புரிசனாக கதவிடுகதினால் பார்த்து விச்சயித்தும் கொஞ்சம் சந்தேகமுற்ற நீர் பிரோமபுரிசயோரால் கால விலங்கு முறிபட்டு. போகும் என்று உரைக்க அப்பொறே விலங்கு தெறிப்படுபபோக அதுகாலே மானிட உருவம் தரித்துப் பரமான்னத்தை எங்கி சந்திர கலையை அணிந்த கடைக்கற்றையை உடையவருள், திருநீரற்றில் திருமேனி வெளுத்தவருள் ஆகி முழு மகிமை ஒத்த விளகுநிலை சிவவெருமாளைச் சந்தோஷத்துடன அஞ்சலித்து உணங்கி அபரமான்னத்தை வணங்கத்துடன் பெற்றதுபுசித்துப் புத்திசாலியாகிய துவிடையன் டயம் நீவளி அத்தேவனை நோக்கி ஓ, சுவாமியே! இனிம்காலையில் கரோபுத்தியுடைய வசியானவா திரவியத்தைக் கொடுவென்று நிரபராதிடாபிய என்னை அடப்படுவேன் எனசெய்வேன் என்று மனம் கலங்கி கூறிய பிரோமனைத் தயாநிதியும் தேவதேவே சந்மதிய அபுபுரோமபுரிசரும் ஓ, பிரோமா! காலையில் உன்னை ந்தானுக்கவரும் அங்கியைப் பார்த்து நான் ஒருசமயத்தும்சிவதானத்தைச் சிறிதும் இருடவிலே. அதற்குச் சான்று பிரோமலிங்கமே எனக்கு அப்பொறே அவரால் சொல்லிவிக்கனறொ என்று சொல்லு. நானும் உனக்குச் சான்றுபகச் சொல்லுவேன். இது நிச்சயமே என்று கூறி அவன் மனதைத் தேற்றி மறைந்தனர். பின்னர் கனாராய் விசந்த காலையில் வசி என் உன் சவுகனக்கையிலே கொண்டுவருகிச் சந்திர பிரோமனைக் கொணருங்கள் என்று வேலைக் காணா நோக்கிக் கூறலும் அப்பொறே அவர்க ஸ் பிரோமனை பூட்டிய விலங்குடன கலீ கலீவென்று சத்திகரும்படி

அழைத்துவர அவனைக் கோபத்துடன் தண்டிப்பிக்க எந்த
 னித்த வசியைப் பார்த்து அப்பொழுது பிரேமன் ஒவ்வொ
 யே! ஏன் விருதாவாக வளைபு பிடிக்கின்றாய் பசுக்களு
 டைய பால், தயிர், செய்யும் விளைப்படுத்தும் திரவியும்
 எருதகளின் கிரயத் திரவியமும் ஆகிய சிவசொத்தை ஒரு
 சமயத்திலுட் பிஞ்சித்தப் பால் கிரயிக்கவில்லை; இவ்விலக
 யத்தில அவ்வாறே பிரேம மகாலிங்கத்தை காசுதியாகக்
 சொல்லுவிக்வினதென் என்று உரைத்தனன். அப்பொழுதி
 கேட்டு வசி என்பவன் நீ பிரேமலிங்கத்தைக் காசிசெய்து
 விப்பாயானால் உன்னைத் தண்டிக்கவில்லை என்று பரிசுசித்
 துரைத்து அவனைப் பிரேமலிங்கத்தின் சுன்னிகிபுது அழை
 த்து உந்தலின்பிடா பிரேமன் பரதனுடன் இருகரங்கனையும்
 துணிக்கொண்டு பிரேமலிங்கத்தை நோக்கி ஓடி, பசுமாரா
 னிய பிரேமலிங்கமே! நீர் எல்லாவற்றிற்கும் காசுதியாதலின்
 மமது பசுக்களின் பால் தயிர், நெய், முதலியவற்றைச் சிறி
 தும் சுவரவில்லையென்று என்னுரையை உன்மையென்று
 இச்சொல்லுபட்டத்தில் தேவரீர் காசுதியாக உரைத்தருளும்
 என்று கூறுங்க ஸ்ரீமேயுடல்வாராய பசுவான இப்பிரே
 மன் என் கிரயித்ததைச் செறிதம் கவரவில்லை இதற்கு
 நானே காசுதி ஆகாஸ் நீ இவனை விலகரு செறித்தது
 விட்டுவிடு. கொஞ்சமுட் வருத்தாதே வருத்தாதே என்று
 மயிர்க்குச்சு உண்டாடுபவ செய்மோக உரைத்தரு
 ளிய உரைத்ததைக் கேட்டப வ்யானவன் நீ இக்கிரஜாவை
 ததை செய்கின்றாய் என்று ஒகி கிராந்தியான பிரேமனைத்
 தன்மகக, அதன் பின்னர் குலியாகிய பிரேம மகாதேவன்
 கோபித்து அவ்வசியைத் தவி பதற்குத்தனது கையில விள
 க்கும் அழுபடையைய விலக்கக் கூடாதுபோதென் றெனியோ
 மும்புகையுடனே வந்திவற அப்பசுனை உண்டாபுது
 பல்பிடமானது செட்டாக்கில் போயிற்று. அததருணக்
 கில் அவ் வசி அயாசுவாஸித; கணப்பொழுதி் சாயப
 ள் பின்னர் நடபொருளரசுக்கடலாயிய பிரேமபுரேசா
 தேவன் அந்தித்த கிரிஷ்ணாருடாகத் தோன்றித் தமது மச்சத்

னுதிய பிரோமனுக்குச் சாயுச்சியத்தை அளித்தனர். அத்த
 லத்தில் பலிபீடமானது இடபொழுதும் தெனடாரிசத்திலே
 யே இருக்கின்றது. ஓ, முனிவரே! கேளுங்கள். விக்ரத
 ருவினரும், ஜகந்நாதருமாகிய இப்பிரோமேசர் இத்தலத்தில்
 பத்திமானகளுக்கு எல்லாச் சித்திகளையும் நெருில் வந்து
 அளிக்கின்றவராக விளங்குகின்றனா. ஒருவன் சகல து
 னங்களையும் செய்து, பன்மகங்களையும் புரிந்து அடையும்
 புண்ணியத்தைப் பத்தியுடன் அவரைப் பூசிப்பதால் அடை
 கின்றனன். பஞ்ச மலையாளனது நெருட்டப் பொறியால
 அக்கணமே எப்படி நகிக்கிறாறனவோ அங்வாறே பிரோம
 விக்ரத்தை அர்ச்சிப்பவனுடைய பாவங்களும் நகிக்கின்ற
 ன. பிரோம புரோசர் தமது சளனிதியில் காயற்கிரி காவிரி
 கதிராரி உயர்ந்த தரங்க நிறைகளைச் சுவர்க்கட்டிகளை
 ிட்டெய்ச் செய்து விளங்குகின்றன. முனிவர் பிரோமபுரித்
 தலத்தில் எக்காலமும் நற்காலமே அவ்வ றே எல்லா இட
 மும் நல்ல இடமே. எல்லாச் சனங்களும் தானடாத்திரமே.
 பூமியில் மலரிதர்கள் பல்லாயிரம் ஜெனாங்களில் செய்த
 புண்ணிய உத்தரால் அத்தலத்தை அடைவார்கள். பாவ
 த்தால் சலக்கிய மனிதாசுட்கு அத்தலத்தில் கிரத்தை உள்
 டாகின்றதில்ல. உலோபிகளிடம் தானம் வாங்கல், சாத்
 திர விதியில்லாமல் ஜீவவதை செய்தல், பிறர்மனை நயத்தல்,
 இமழன்றும் காயிக பாவங்கள். கொடுஞ்சொல் கூறல்,
 பொய் மொழி பேசல், புறம் கூறல், எவ்விதத்திலும் பற்றி
 ல்லாட படனினமொழி கூறல்; இவைகளுக்கும் வாசிகபாவ
 ள்கள். பரதன்னை நனைத்தல், மனதினாலு கேடு நினைத்தல்,
 கீளுகைப் பதில் இடை முறையுட மானத பாவங்கள். தி
 வ்று திரிகரண்கள் ல் உண்டாடும் தசவித பாவங்களை,
 பத்திச் செனமங்களி. புரிந்தாலும் அவை பிரோம புரீச
 னைத் தரிசிக்கதால் அவைகளினின்றும் நீங்குகின்றன. சரீ
 தர் நிலை நறமையானும் சம்பத்து உழித்தக்கமையானும்
 மசனம் சமீபித்திரு பதானும் பிரோமலிங்கத்தைப் பூசிபுங்
 கள், உலகக்கூடாத இடபேல் நரணமானது எவ்வள

வுகாலத்துள் எய்தவில்லையோ, அதற்குள்ளேயே பிரேமபுரி
த்தலத்தில் விளங்கும் மகாலிங்கத்தை அடையுங்கள். சிலே
ட்டுமம் கண்டத்தில் கரகாவென்று கட்டிக்கொள்வதன்
முன் பிரேமபுரியில் மகாலிங்கத்தை அடையுங்கள். ஓ,
முனிவர்களே! பிரேம லிங்கத்தை அர்ச்சியாது சிவித்து
வசிக்கின்றது தோல்துருத்தி உலையில் காற்றை வீசிச் சிவி
த்து வசிப்பதை ஒக்கும். இப்பூமியில் பிரேம லிங்கத்தை
அர்ச்சியாது ஒருவன் சிவிப்பதும் மோகிப்பதும் பசுமாடுகள்
சிவிப்பதும் மோகிப்பதும் போலாகும். அவ்வடபூமி காத
னாத்தரிசியாத கண்களும் அவரது மான்மியம் சௌந
காதுகளும் அவணாப் பூசியாத கைகளும் அவரை உணங்
காத தலைகளும் பிரயோசனமற்றதாகுள். ஆயுளும் பலவித
த்தனமும் கஜத்தின் செவி துனிபோலச் சஞ்சலமாதலின்
உலகநாதனையே அச்சிவபெருமானை வினாவில் தன்னாலிய
ன்ற மட்டும் உபாசிக்க வேண்டும். ஓ, அளர்க்க ராஜேந்
திரனே! என்று பரத்துவாச முனிவர் சொல்லுகின்றனர்.
கேளும் முனிவர்களே! அத்தலத்தில் மதான்மாவாயிய ஓர்
அந்தணர்க்கு வினாநிலம் கிரகம் முதலியவைகளை அளித்து
அவணாப் பிரதிஷ்டை புரியும் பிரபாவத்தால் ஒருவனுக்கு
உண்டாகும் பயனைச் சிறிது கூறுகிறேன். அவன் தாய்
வங்கிசத்திலும், தந்தைகுலத்திலும் தனித்தனி ஏழுதலைமு
றைகளையும், உத்தாரணஞ்செய்து தேகாந்தத்தில் சிவலோக
த்தில் விளங்குகின்றான். அத்தலத்தில் ஒருவன் ஒரு செங்
கலை பெடுத்தடுக்கினால் ஆங்கே மந்திரங்களுடன் கெருடச
யனம் செய்தவனாகின்றான். ஒருவன் ஆங்கு ஒரு கருங்க
ல்லை அடுக்கினால் அவன் தங்கச்செங்கல்சுளால் கங்கு செய்
யப்பட்ட அவ்வக்கினிசயனம் செய்தவனாகின்றான். எந்த
மனிதன் அப்பிரேமலிங்கத்தை அகங்கைகீராலாட்டி ஒருக
வினந்தனிரால் அருச்சிப்பானோ அவன் ஆயிரம் தங்கக்குட
ங்களிலெடுப்பித்த தீர்த்தங்களால் அபிஷேகஞ்செய்தவ
னும், அக்கினிசயனம் செய்தவனுமாகின்றான். ஒருவன்
வீட்டி நின்றுப் பிரேமலிங்கத்தை உத்தேசித்து வெளிப்படு

வானேல் அவனது மூன்று வெண்மஞ்சளில் புரிந்த மிகு பா
லம் கொடியில் காசமாகும். ஓ, மறைபவர் சிகாமணிகளே,
ஒருவன் தாயலன் திரத்தினால், கடிசட்டிய தீர்த்தத்தினால்
பிரோமலிங்கத்தை அபிவேசம் செய்தால் அவன் இராஜரூப
வெள்ளைச் செய்த பயனடைகின்றான் இதில் சந்தேகமே
இல்லை. தானேயுண்டாடிவெகு காலமாக நிச்சலராகி ஒளிர்
கின்ற பிரோமலிங்கத்தை ஒருக்கால் புரியும் நமஸ்காரம்
ஒன்றினாலே தேவியானவன் வல்லாப் பந்தங்களினின்றும்
விடுபடுகின்றான். எவன் அப்பிரோமலிங்கத்துக்குத் தஜா
ரோகணம் துடங்கித் திருவிழாவைச் சைவ ஆகம விதிப்படி
கங்குலக் செய்கிறானானோ அவன் இவ்வலகத்தில் எல்
லாவியங்களுக்கும் புசித்துச் சக்கிரவர்த்தியாக வெளிகி
டும். இவ்வாறு மான்மியம் உடையவரைத் தினந்தோ
றும் வெண்பட்டிச் சுவர்ணபரணங்களினால் கண்ணுப்பூசித்து
சகிரத்தையுடன் கேட்கும் அரசன் நாடோறும் வெற்றி
பொருத்தி மேலான ராஜ்யத்தையடைந்து இப்பூவில் எல்
லாய் போகக்கூடியும் புசித்துப் பின்னர் சிவஸூரிய்சியம்
அடைவான். எம்மணிதன் பிரோமலிங்க மான்மியத்தை
எழுதித்தனது வீட்டில் வைத்துச் சிரத்தை, பத்திகளை
உடையவனாகித் தினந்தோறும் அர்ச்சிக்கின்றானோ அவனு
க்குச் சம்பந்த விருத்தி அடையும். கிரகபீடை கசிக்கும்.
அக்கினியம், சோரபயங்கள் அவனுக்குண்டாகாது. வி
யாதிவாழ்வுண்டாகும் பயம் கொஞ்சமும் இல்லை. அவன்தீர்
சகாயனையும் அடைகின்றான். ஓ, கைமீசமுனிவர்களே!
இப்போது என்னால் சொல்லப்பட்ட இப்பிரோமலிங்கத்
தின் அர்ச்சித்திரத்தை எவர்கள் கேட்கின்றனரோ எவர்கள்
படிக்கின்றார்களோ அவர்கட்கு ஸ்ரீ சாம்பலூர்த்திமங்கன
த்தைச் சொன்னதன் இப்புராணத்தை கேட்போர்கள்
திருவினாருளையும், நிம்மலமான வித்தையையும், சம்பந்த
திரையும், அதிக யோகங்களையும் அடைந்து அந்தத்தில்
சிவபதவியையும் பெறுகின்றார்கள். இக்கதையைக் கரு
ப்பவன் கேட்டுப் புத்திரனையும், பிரமசாரி கேட்கில், கன்

வினையையும், அரசன் கேட்கில், அவன் சந்துருக்கலைச்
செயித்து மறுபடியும் மேலான இராச்சியத்தையும் பெறு
வான். எம்மனிதன் மங்களத்தை அளிக்கின்ற சைவமகா
புராணத்தில், கேத்திரகண்டத்தில், உருத்திரசங்கிதையில்
சொல்லப்பட்ட பரிசுத்தமான வடதருமுலத்தில், எழுந்த
ருளிய சந்திரமவலியினுடைய சரித்திரத்தை எழுதிப்பூசை
புரிக்கின்றோ அம்மனிதன் சிவபெருமானே யெனச் சூத
முனிவர் கூறினார். இப்படி மகான்மாக்களாகிய சென்ன
காதி கைமிசமுனிவர்கள் சூதமுனிவருடைய முகமலத்
திலிருந்து, பிரேமலீங்கமான்மியத்தைப் பற்றித் தெரிந்து
அம்முனிவரைய ருச்சித்தனர்கள், ஒருமுறை காவிரி
கமண்டலத்தையளித்தனர். மற்றொரு காவிரி கமண்டலத்
தத்தனர். பின்னொருவர் ஆஸனத்தாகக் கொடுத்தனர். மற்ற
ஒருவர் மானேஸ்ஸையித்தனர். வேறொருவர் மலையாள
உதவினர். பின்னொருவர் சந்தோஷத்தினால் மலையாளத்தின்
ண்ணீர் ததும்ப ஆலிங்கனமருளினார். பிறகொருவர் சுப
த்தை அளிக்கின்ற பலவித ஆசிகள் தந்தனர். இவைகளைப்
பெற்ற சூதமுனிவர் மனமகிழ்ந்து கூறுவாராயினார். மண்ட
லாதிபதியாகிய அனர்க்க ராஜனும் சுத்தமான இக்கதை
யைப் பார்த்தவாஜமுனிவர் பதத்திற்கேட்டு அகரைப்
பொன்மலர்களால் அருச்சித்தார். இரும்பவும் சிவகதை கே
ட்பதில் மிக விருந்தையடைவது விருத்தன்.

சிவமகாபுராணத்தில் உருத்திர சங்கிதையில் கேத்திர
கண்டத்தில் பிரேமபுரி மான்மியத்தின் இருபத்தைந்தாவது
பிரேமன் முத்தியடைந்தது உத்தரபுரம்

சுற்றுப்பெற்றது

KOVILLOOR MADALAYAM
307
436846

அட்டவணை.

அத்தியாயம்.

பக்கம்.

1	குதர் கைமிசவனம் வந்தடைந்தது	...	1
2	பிரேமபுரிஸ்தல மகிமை	...	3
3	பிரமன் சாபமடைந்தது	...	7
4	கேதவன் சாயம் நீங்கியது	...	10
5	திக்கயன் தனது விருத்தாந்த முரைத்தது.	...	12
6	பிரமன் தன்ம விநாயகரா தியது.	...	16
7	பிரமன் யதந்தெய்து சாபம் நீங்கியது.	...	21
8	திருமாலை பூசித்தது.	...	28
9	இந்திரன் பூசித்தது.	...	32
10	சூரியன் பூசித்தது.	...	35
11	சூரியபுஷ்கரணி மகிமை.	...	40
12	சந்திரன் சாபமோசனம்.	...	42
13	வராகு பூசித்தது.	...	46
14	வேடன் சாபம் நீங்கியது.	...	47
15	வரன்மீது முனிவர் பூசித்தது.	...	52
16	வாசிஷ்டர் பூசித்தது.	...	55
17	காசியர் பூசித்தது.	...	59
18	பரதமுனிவர் பூசித்தது.	...	63
19	வியாசர் பூசித்தது.	...	68
20	அனர்க்கராஜன் பூசித்தது.	...	71
21	அகத்தியர் பூசித்தது.	...	75
22	காவிரி பூசித்தது.	...	82
23	சங்கரீவன் பூசித்தது.	...	85
24	இராமன் பூசித்தது.	...	88
25	பிரேமன் முந்தி அடைந்தது.	...	91